ГЕОРГИ СТОЕВ
МАРГИНА, БОЙКО И ДРУГИТЕ

Част 2 от „BG Кръстника“

chitanka.info

ГЛАВА 1

Март 2001 година

Вече повече от час следях играта на Маджо. Пейките на трибуната, където се бях настанил, не бяха от най-удобните. Част от охраната бе отцепила игрището в хотел „Хранков“, а другите се бяха превърнали в неми зрители на топчето за скуош, което прелиташе с бясна скорост под ударите на ракетите.

Партньорът на Маджо, Цонков, бе служител към охраната му, макар и да не изпълняваше типичните функции на такъв. Като бивш приятел на Младен от борбата, Цонков имаше по-особен статут — наблюдаваше бодигардовете и редовно докладваше на Маджо за евентуални интриги и недоволства. Разбира се, той самият не бе доволен от длъжността си.

През годините, докато бяха на тепиха, Маджо му беше новобранец и Цонков не го броеше за човек. Когато се пенсионира като квартален инспектор в полицейското управление в квартал „Надежда“, неволята го събра отново с Маджо. Самият той нямаше нужда от нищо. Дъщеря му вече бе поотраснала и единствената алтернатива да я подсигури бе да слугува на бившия си „ратай“.

* * *

Цонков бе горд човек. Навремето, след като се отказа от борбата, продължи да се състезава като ветеран. На световното първенство за ветерани в България му се падна да се бори на финал не с кого да е, а с полуделия американски милиардер Джон Дюпон, който инвестираше не само в световната, но и в българската федерация.

Дюпон си нямаше и хабер от борба, но това бе новата му страст, която бе продиктувана от нездравото му желание да се отърква в силните тела на борците.

В типично български стил управата на федерацията накара Цонков преди финала да „легне“ на Дюпон. Опасяваха се, че ако го намачка, Дюпон може да врътне кранчето на субсидиите. Тогава Цонков истински побесня:

— Как ще му лягам на тоя педал, бе? — разкрещя се той. — Мен пари не ми трябват. Аз да не съм Вальо, на когото Дюпон плаща да го ебе (б.а. - Валентин Йорданов — олимпийски и многократен световен шампион по борба)!

Тогава никой не повярва на Цонков, но години по-късно се оказа, че Дюпон бе отявлен педераст и бе застрелял от ревност американски борец от неговия клуб. Всички световни медии показаха как полицията го извеждаше от имението му, облечен в български анцуг с националния трикольор.

В крайна сметка Цонков отстъпи под натиска на МВР, за да не изгуби службата, и подари световната титла за ветерани на Джон Дюпон. Смяташе, че това е първият му и последен компромис в живота. Но съдбата му изигра лоша шега. На стари години се превърна в момче за всичко.

Играта завърши с победа за Маджо. Плувнал в пот, той грабна хавлията и ми махна с ръка да го последвам. В стаята на масажиста, която той често използваше като съблекалня, имаше масажно легло и ние седнахме на него.

— Няма да ти подавам ръка… мокър съм все още — усмихна се подкупващо той. Включи стария касетофон — за всеки случай, да не се чува какво си говорим. Моите са пред вратата — погледна ме и с мек изтънял глас попита: — Как се развиват нещата?

— Струва ми се, че не са много наред — бях решил да му говоря така, че да е винаги под напрежение. Знаех, че е изпаднал под влиянието ми и че ми вярва за всичко.

— Какво се е случило — тембърът му завибрира в мецосопрано и усетих прозиращ страх.

— Женята и Пехливанов са сменили тактиката.

— Е, казвай каква е, де, защо ме мъчиш?

— Решили са да рушат имиджа на СИК.

— И как ще стане тоя номер — усмихна се Маджо. — Те имат ли си представа какво точно е СИК?

— Не знам дали си имат, но смятат да палят всяка по-скъпа кола на СИК през вечер.

— Мдааа, това наистина е неприятно — усмихна се изкуствено Маджо.

— Мисля, че ти си виновен — продължих да издевателствам над него.

— Досещам се какво искаш да ми кажеш. Вече ми стана напълно ясно от какво е продиктуван планът им. Преди няколко дни Пехливанов изпрати жената на Поли в офиса на СИК. Дойде да ни моли да осребрим акциите му.

— А ти защо не й ги осребри?

— На мен лично ми е мъчно за това момиче. Тя няма никаква вина. С удоволствие бих го направил. Но ти сам знаеш, че парите няма да отидат за нея, а Пехливанов ще ги прибере отново — погледна ме бавно Маджо, — още повече че аз можех да помисля да направя нещо… Но Пехливанов ме раздразни, че още на другия ден отиде лично при Черепа и се опита да му ги пробута на него. Оттам… ще ти кажа каква беля стана. Тези пари по закон са си нейни. Ние се принудихме да вдигнем уставния капитал, за да заличим акциите й, но понеже нямахме пари кеш, Черепа плати три милиона марки. И сега му висим милион и половина. Ти нали знаеш, че навремето, когато взеха застрахователния лиценз на СИК, Черепа ни принуди да се влеем в никому неизвестната му компания БулИнс. И сега ние седем човека… — ухили се грозно Маджо, — пардон… шест, държим петдесет процента, а той сам — останалите петдесет.

Бях добре запознат с този случай и реших да унижа докрай Маджо.

— Знам, че и преди Черепа е вдигал сам уставния капитал и тогава си ходил да се молиш на Пепи Амигоса за пари.

— Че защо да не му се моля? — обратно на логиката Младен изобщо не се трогна от думите ми. — Ти не знам дали знаеш, но с Петърчо някога живеехме къща до къща в родната Силистра, аз съм го лансирал тук в София. А през всичките години му пазех и гърба. Тогава бяхме закъсали с банката. От кого другиго да поискам, ако не от него? Но този мръсник, освен че ме накара да подпиша всякакви документи, ме вкара в трезора си да преброя всичките 350 000 долара, които ми даде назаем, и ме снима с камера.

— А ти защо не го преби?

— Жорко, Жорко… — въздъхна Маджо. — Много си малък още. И аз, и Петърчо, така да се каже, служим на едни и същи хора. Навремето, когато започна бизнеса си, нямах идея за това. Затова го повиках в офиса си и го попитах най-любезно: „Градски, чух, че изкарваш много пари. Няма ли нещо и за нас?“ Петърчо след малко донесе 10 000 долара. Сам се досещаш, че това ме овиди жестоко и не се сдържах: „Гаден лайнар! Ти подиграваш ли се с мен? Изчезвай и по най-бързия начин ми донеси 100 000!“ Само след час беше при мен с парите. Но после същите тези хора, които не е здравословно да ти обяснявам кои са, ме накараха да им занеса 200 000. Така че много се лъжеш, ако смяташ, че съм номер едно… Към днешна дата, като изключим съдружниците, които, ти знаеш, деля с още 1 7 червени бандити — намигна ми съучастнически Маджо. — Сега разбра ли?

— Добре те разбирам, но това не е свързано с предстоящите ти проблеми.

— Ти няма ли да направиш нещо? Надявам се, не си забравил нашата сделка относно Пехливанов… — просъска той, навеждайки се към мен.

— Не съм. Но за момента нищо не мога да направя. Вие много го подплашихте. Това, което ти не ми сподели, е, че си ходил да натискаш Доктора и Амигоса да ти дадат парите на Пехливанов от финансовата къща.

— Така е — крива усмивка заля лицето на Маджо, — И те какво направиха? — провлачи той.

— Ами още същата вечер са се срещнали с него, Пепи бил много уплашен и настоявал и тримата да ти заделят някакъв процент от парите на Поли, но Пехливанов го е уверил, че може да разчита на него. Оттук нататък той щял да му бъде гръб.

— А Доктора какво е казал?

— Доколкото знам, си е мълчал.

— Дааа — почеса се по брадата Маджо. — Може би трябва да направя някакъв пробив при Иван.

— Каквото и да правиш, вече нищо не можеш да пипнеш. Пехливанов си изтегли парите от финансовата къща.

Маджо изпадна в истеричен смях:

— Е, Жорко… виждаш ли, че не съм за изхвърляне? Това ми бе идеята, като отидох да искам парите му. Сега няма да му плащат лихви. А той няма никакъв друг бизнес — съвсем се размаза от кеф Маджо. — Искаш ли да се хванем на бас, че с натиска, който сега ще му окажем, ако не го отстраним, или дори и ти не свършиш работата, той пак е загубен. Тези пари ще му стигнат най-много до септември другата година и тогава знаеш ли какво ще трябва да направи? Да си сложи фалшива брада и мустаци и да се вози по рейсовете и тролеите… — после скочи от масажното легло и ме тупна по рамото: — Хайде, тръгвай! Да не ти губя времето. И разбери, моля те, спешно, кои коли мислят да ни запалят!

Замислих се. Както и да опитвах да манипулирам Маджо, той все още имаше своите силни страни. В каквато и критична ситуация да изпаднеше, винаги намираше правилните решения. Явно борбата с него щеше да е по-дълга и по-трудна, отколкото с Поли. След като ми беше поръчал Пехливанов на стадион „Славия“, преодолях първоначалното си отчаяние от безизходната ситуация и реших да направя всичко възможно, за да го детронирам. Нуждаех се от схема, подобна на тази, която ползвах при Поли. Трябваше да го накарам да се самоизяде.

ГЛАВА 2

Рано на другата сутрин ми се обади Стуканьов. Искаше спешна среща. Малко ме изненада, знаех, че, за да ме търси така припряно, или Маджо е поискал, или самият той е разбрал нещо, което трябва да ми каже. По принцип избягваше да ме безпокои, ако въпросът не търпеше отлагане. Личните срещи със Стуканьов винаги малко ме притесняваха. Бях убеден, че ако Маджо му бе платил да ме убие, той по-скоро би ми казал. Не можеше да поеме такова бреме. Беше ме поставил на някакъв свой пиедестал и ми се възхищаваше.

Притесняваше ме друго. Много лесно можеха да го заставят да ме потърси за среща и като нищо да ни разстрелят. Затова, още преди да се доизкаже, му отвърнах, че до десет минути ще му се обадя и затворих.

— До колко време можеш да дойдеш във фоайето на хотел „Плиска“? — попитах го, след като набрах номера му.

— Точно това се опитвах да ти кажа, шефе. Че ти трябва да минеш покрай нас, аз съм си в Орландовци.

Обхвана ме смут, но се овладях за секунди и с равен тон му отговорих:

— До половин час съм там!

Една от основните ми грешки бе, че винаги приемах предизвикателствата, дори и да знаех, че могат да ми навредят. Никога не се съмнявах, че мога да се опазя. Не исках да се показвам страхливец, без значение от ситуацията. Това определено не беше присъщо в нашите среди. Винаги при случай нашите се пазеха максимално и до последния момент не казваха къде ще е срещата. Повиках Тупана, за да ме вземе, и се отправихме към Орландовци. По пътя го инструктирах.

— Ще паркираме колата от другата страна на реката, срещу Сашко. Ти ще го вземеш пред входа му, ще го преджобиш и ще го заведеш на ливадата срещу тях.

— Проблем ли има, Жорко? — уплашен ме погледна Тупана.

И той като Сашко се страхуваше и имаше респект към мен. И понеже бе доста време в играта, параноята го тресеше здраво. Усещах, че му тежи фактът, че знае тайните ми, а винаги ми е подръка и мога да го ликвидирам по всяко време.

А тайните ставаха все по-тежки. Макар да Знаеше, че не обичам да проливам кръв, най-лесният вариант да се отърва от него беше да го пратя на някоя от срещите, където ме викат. Така, без да се бръкна, ще го очистят други, а аз щях да имам доказателство, че са искали да ме извъртят.

— Не се притеснявай! — успокоих го, но в смеха ми се усещаше подигравателна нотка. — И да ме чака там някой да ме убие, няма да посегне на теб. Каква файда от това. Само ще ме накарат да се пазя повече — това определено го успокои.

— Няма проблем, Жорка! Ако трябва, ще го съблека и ще го уплаша до смърт. Така ще знам дали не са ни подготвили клопка.

Докато Тупана отиде да проверява Крейзи, прегледах пистолета си. Махнах стоппатроните, които по закон трябваше да са най-отгоре, и заредих с боен.

— Всичко е наред, Жоре! — прекъсна ме Тупана. Бавно и спокойно, с отпуснат до бедрото ми пистолет, доближих полянката, където трябваше да бъдат двамата. Опитах се да си предам небрежен вид, сякаш не ми пука от нищо, и погледът ми беше забит в земята. Гледката ме изненада. Крейзи седеше на ливадата чисто гол, като с две ръце закриваше гениталиите си. Тупана ръмжеше застрашително, надвесен над лицето му.

— Шефе, какво лошо съм направил — проплака Крейзи веднага щом ме зърна.

— Все още нищо, Сашко!… Все още нищо! Просто ти демонстрирам, че не бива и да си помисляш — отпратих с жест Тупана и разреших на Крейзи да се облече. — За какво ме накара да дойда дотук?

— Маджо иска да ти предам нещо. А днес не съм на работа и не карам служебна кола. А и съм останал без пари.

Обяснението ми се видя изключително плоско, но реших да не го притискам излишно. Повече ме интересуваше какво иска Маджо.

— И какво е това нещо?

— Горе е, трябва да ти го донеса.

— Много интересно, сякаш си знаел, че ще те разсъбличаме. Защо си го оставил горе?

— Да се застраховам, шефе! Уча се от теб! Докато се обличаше и разговаряхме, мернах майка му пред входа да разхожда семейния боксер. Оживено въвреше с Тупана, който въпреки вида си на горила умееше да разговаря с хората и аз често го използвах за това.

— Хайде, побързай да ми донесеш това нещо! — отпратих го грубо, но той се бе вторачил в разговарящата двойка. Очевидно му бе неприятно, че майка му говореше с Тупана.

Наблюдавах го внимателно как се спря при тях и се опита да се включи в разговора им. Но майка му, която освен че беше луда, бе и властна по характер, набързо го отпрати.

— Ето, това трябваше да ти дам — задъхан ми подаде Крейзи малко четвъртито устройство с формата на фонокарта. — Младен каза, че с него трябва да запишеш Пехливанов и Женята. Искал да ги чуе.

— Ти знаеш ли как се работи с него?

— Ами не, Маджо ми показа само как се пуска — посочи ми едно копче той. — Можело да записва до четири часа.

— А после как мога да прослушам записа?

— Ти… май никак не можеш да го прослушаш, шефе! — извинително ме погледна Крейзи.

— Я му го върни тогава на Младен и му кажи, че като ми няма доверие, да хване друг да записва.

На Крейзи това май му дойде в повече. Трепереше като лист. Не стига, че Тупана му взе тока, ами сега трябваше да предаде подобно послание на Младен.

— Добре, ще го взема — успокоих го аз — А с Младен ще се разбера, като се видим.

В това време Тупана се приближи, което ме ядоса — все пак трябваше да стои и да чака знак. Той показа още с първите си думи, че не престъпва заповедите ми току-така, а си има причина.

— Честито, Сашко! — ухили се той. — Ти си бил младоженец, бе?

Крейзи отново се стегна.

— Ами то май трябва да почерпя, ама не знам дали моментът е подходящ…

— Кога се ожени бе, Сашко? — разхилих се аз.

— Ами миналата седмица.

— Е, не мога да повярвам, ти дори не си ми казал, че и гадже имаш.

— Не искам да те занимавам с моите проблеми. Нали знам, че ти беше напрегнато, докато се оправиш с Поли.

— Разказвай де, каква е — знаехме с Тупана, че Крейзи имаше страшен проблем с жените. Беше адски притеснителен, а на всичко отгоре майка му искаше да знае за всяка негова връзка. Като капак на всичко бе акушерка и момичетата трябваше първо да минат на преглед при нея. Затова Крейзи рядко хващаше гадже и от години поддържаше извратена връзка със своя братовчедка. А тя на два пъти прави аборти от него.

— Много свестно момиче — гордо се изпъна Крейзи. — Започна като сервитьорка в „Олимп“. На мен и през ум не ми минаваше, че ще ми върже. Знам, че съм грозник, а и по-готините ги забърсва Славчо. Но тя една вечер ми поиска телефона и като се започнаха едни есемеси… Майка ми беше против, но Славчо дойде и я убеди. Обеща да ни кумува. Май това наклони везните — подсмихна се той. — А и той пое цялата сватба в „Олимп“. В последния момент майка ми не дойде. Но пък пристигна Маджо.

— Майка ти защо не дойде?

— Каза, че тази, след като е с осем години по-млада и хубава, няма начин да не е гадна курва, но и Маджо ме разочарова… даде ми само 1000 марки в пликче.

Тук Тупана не си сдържа нервите:

— Та ти колко искаш да ти даде бе, боклук такъв? 1000 марки малко ли са ти? Не стига, че те е уважил лично…

— Ами не знам… — замисли се дълбоко Крейзи и извъртя смешно глава на една страна. — Струва ми се, че през изминалата година… и аз помогнах доста на нашата скромна фирмичка…

— Има време и за теб, Сашко — изгаврих се аз, — след още десетина години, ако бъдеш все така верен, може да ти купят някое апартаментче.

Прибрах демонстративно пистолета в кобура си. Махнах му повелително и бавно и тежко, както бях дошъл, се отправихме към колата, но този път Тупана бе зад гърба ми.

Вече прехвърлях няколко комбинации в главата си. Крейзи определено беше важна брънка във веригата. От него изтичаше винаги много информация, трябваше да го контролирам внимателно. Досега смятах, че беше под властта на майка си, но твърде вероятно бе сега тя да бъде заменена от съпругата му. А и влиянието на Славчо не беше малко. Все пак му бе станал кум и като нищо скоро Крейзи можеше да излезе от контрола ми.

— Майката на Сашко как така ти каза, че се е оженил? — подпитах Тупана.

— Тя сама го изтърси, каза ми: „Този глупак, сина ми, се ожени за някаква курвичка и вече не се грижи за мен!“

Отново потънах в размисли. Тази нейна реплика ме наведе на мисълта, че Крейзи едва ли живее с жена си в дома на майка му. Сега вече навързах защо ме повика на среща пред тях. И защо при всичкото му уважение не ме бе поканил на сватбата си. Явно бе стигнал до извода, че трябва да се откопчи от моето влияние. Показваше ми, че всичко е постарому, но не искаше да имам допир с жена му. Конспирацията му беше доста плитка, стигаше дотам да направи опит да ме заблуди, че все още живее в Орландовци.

— Я отбий някъде! — наредих на Тупана. — аз ще хвана такси, а ти се върни. Предполагам, че Крейзи още слуша тирадата на майка си. Едва ли ще се измъкне толкова бързо от нея. Искам да го следиш до вечерта. Не ме интересува дали е с Маджо, Славчо и когото и да е било там. Искам да знам къде ще се прибере да спи.

— Има ли смисъл да си губя времето, Жорко? Мога да го пребия и всичко ще си изпее. Или да попитам направо майка му. Тя и без това искаше да й намеря някакво лекарство за кучето. Сигурен съм, че бързо ще ми каже.

— Няма смисъл от тези глупости. Искам да му покажем професионализъм, за да не ми пробутва друг път номерата си.

Тупана се появи късно вечерта у нас. Усмивката му стигаше до ушите.

— Готово, Жорко! — гордо приседна срещу мен.

— Е, и къде е?

— В апартамента на любовницата на Славчо… в Мусагеница.

— Сигурен ли си? Да не би да е отишъл да носи нещо на Мариета?

— Напълно, Жоре! Даже имам и един друг подарък за теб. Кара чисто нова тойота. А жена му има старо, но лачено голфче двойка.

— И как разбра?

— Знаеш, че не обичам да се изтъквам, Жоре! — направи се на скромен той. — Всичко стана съвсем случайно. Като пристигна с тойотата пред блока, го видях да говори по телефона. От входа излезе чернокосо момиче и паркира с голфа зад неговата. Явно той се притеснява, че може да му я дръпнат. Целуваха се около десетина минути пред входа, а аз ги изчаках да се качат с асансьора. Проверих на кой етаж е спрял и затова съм убеден, че е апартаментът на Мариета.

Излязох на балкона. Не исках Тупана да чуе разговора ми с Крейзи. Беше цяло изкуство да умееш да манипулираш хората. Занят, който нямах намерение да предавам на никого.

Както очаквах, Крейзи вдигна още при първото позвъняване. Макар и женен, той си оставаше войникът, който по всяко време на денонощието служеше на мен, Славчо и Маджо.

— Слушам, шефе! На човека ли трябва да се обадя?

— Не, не… — много мило провлачих гласа си. — Просто ми е гадно, че днес така постъпихме с теб. Чувствам нужда да ти се извиня. Ще мина през вас, и без това съм в движение.

— Ама няма проблем, аз не ти се сърдя… Като имаме време, ще се видим, че сега съм гушнал жената.

— Не се безпокой, Крейзи — натъртих аз — Няма нужда да пътуваш до Орландовци. На пет минути съм от Мусагеница. Ще те чакам пред черното голфче на жена ти.

Крейзи за момент изчезна от линията, след което избухна във фалшив смях.

— Голям професионалист си, шефе — разхили се той, макар гласът му да трепереше. — Трябваше ти само половин ден да ме откриеш. Наистина те признавам!

— Стига си се подмазвал! Слез долу! Ще мина да ти кажа две приказки.

Крейзи обикаляше нервно пред голфчето. Отпратих Тупана на съседния тротоар и започнах, без много да се церемоня.

— Чуй ме сега, Сашко! Знаеш, че за разлика от Славчо винаги съм откровен. Това, че ти е намерил жена и че ти е станал кум…

— Ама не ми е намирал той — прекъсна ме Крейзи. — Тя просто бачкаше в ресторанта…

— А ти замислял ли си се, че може Славчо да я е подковал да те свали. Колко му е да омае някаква ученичка, като й каже, че ти си перспективен и той винаги ще й помага. А от време на време може да разпалва и семейния огън.

— Защо му е да го прави? — сгърчи се отчаян Крейзи.

— За да има с какво да те държи завинаги. Нима си забравил, че преди години по същия начин кумува и на колегата ти Коце, който също уж случайно се ожени за сервитьорка от „Олимп“.

— Евала, шефе! — прегърна ме Крейзи. — Ти наистина ми мислиш доброто… На жените не бива да се вярва! А най-малко пък на Славчо Жената.

— Мислех, че така те е завъртял, че си забравил стария му орландовски прякор — подхвърлих аз усмихнат, но бях сигурен, че едва ли щеше да забрави моя жест тази вечер.

Можех да се прибера спокойно. Бях посял семената на съмнение у Крейзи и смятах, че ще ми е верен. Най-малкото до мига, в който Славчо позволи на жена му да му роди дете.

ГЛАВА 3

Срещата с Пехливанов беше в ресторант „Елдорадо“ в Горубляне. Бе се настанил в едно сепаре на втория етаж. Пистолетът му лежеше демонстративно на масата пред него. Определено бе в добро настроение. Не се бяхме виждали само от десетина дни, но за това кратко време, освен охраната и джиповете на Поли, бе наследил и обноските му. По всички заведения, където се подвизаваха хора от групировките, бяха почнали залагания колко време му остава да живее.

Но това явно изобщо не го притесняваше. Още докато беше жив Поли, всички казваха: „Жорката живее добре, но излезе ли от опеката на Поли, ще го ощавят за около седмица!“ Смятаха, че няма сърце и душа да се бори сам. А и нямаше как да мислят по друг начин. Досега той не бе проявил кой знае какви качества. Возеше се в последни модели мерцедеси и разхождаше двама дебелаци охранители само за украса.

Още на предишната ни среща с него и Женята в същия този ресторант разбрах, че е чакал звездния си миг. И сега, когато той настъпи, не смяташе да го споделя с никого. Стана и ме прегърна тържествено. Леко го отблъснах, направих му знак с пръст да мълчи, след което извадих от джоба записващото устройство на Маджо и му го показах да го разгледа от двете страни.

Пехливанов беше интелигентен и определено схващаше много бързо. Не посмя дори да го пипне, а просто разпери ръце в недоумение. Очакваше аз да му кажа какво да прави. Мълчаливо му дадох знак да ме изчака, слязох на долния етаж и връчих устройството на Тупана, който седеше при неговите охранители. Предварителната ни уговорка бе да се махне някъде надалеч. Подозирах, че устройството може и да засича местоположението. Пехливанов нервно се разхождаше около сепарето, изчаквайки какво друго съм му подготвил.

— Какво става? — погледна ме с недоумение.

— Бай Миле се свърза с мен. — Пехливанов почервеня. Винаги реагираше така, когато се ядоса или се притесни от нещо. Без да му обръщам внимание, продължих. — Знаеш ли, че част от неговите охранители са ми от махалата? Като се прибирах вчера, изненадващо ме пресрещнаха и Бай Миле слезе от колата да говори с мен. Каза ми, че е наясно, че сме близки, и иска да му осигуря достъп до теб.

— Какво иска пък от мен тази свиня? — избухна Пехливанов.

— Изобщо не иска да те вижда! Иска достъп, за да те застрелят.

— Заплаши ли те?

— Не, обеща ми пари.

Както винаги, Пехливанов постъпи тактично и не ме попита колко. След неколкоминутно мълчание заговори тихо и спокойно.

— Едно не ми се връзва. Как така ти има доверие?

Естествено, въпросът му никак не ме изненада. Макар и да не познаваше нашите схеми, бързо се учеше в движение.

— Не ми се доверява. Както виждаш, това, което ти показах, е записващо устройство. Иска да те чуе какво говориш.

— И все пак, нали знае, че сме приятели… Защо мисли, че така лесно ще ме предадеш?

— Явно след като са убили Поли, са си повярвали и смятат, че всички трябва да им робуват.

— Много си прав! — успокои се той. След което рязко избухна и започна да удря по масата. — Абе тия двамата с Младен за какви се мислят? За някакви дърти мафиоти ли? Това, че сме със седем-осем години по-млади от тях… трябва веднага да им клекнем ли? Изобщо не ми пука, че искат да ме отстранят. Нека само да опитат! — афектира се той още повече. — Но почват да ме дразнят, тормозят и приятелите ми. Те си мислят, че на този свят всичко се купува с пари или със заплахи! Не са си направили труда да разберат, че ние сме израснали заедно. Бяхме приятели и по времето, когато носехме по двайсет стотинки в джобовете си.

Докато изслушвах тирадата му, се замислих, че всъщност наистина заслужаваше мястото на Поли. Дребният можеше само да заплашва, а този беше голям популист. Държеше се като обигран политик.

— Чакай малко — прекъснах го с прикрита досада. Всичко това го бях слушал през годините. Обичаше да надъхва хората, като им

припомня за доброто старо време, а всъщност мислеше само за себе си. Беше алчен и стиснат, а егоизмът му прехвърляше всякакви граници. — Това, че сме приятели и няма да те предам, е ясно! Кажи ми какво ще правим оттук нататък?

— Не знам, приятелю! — поукроти се той.

— Бай Миле ми подхвърли, че и Маджо иска да се срещне с мен.

Тази моя реплика го приземи напълно. За миг видях пред мен онзи мъж, който не можеше да вземе сам решение и се подчиняваше изцяло на Поли. Премигна два-три пъти на парцали, почеса се зад врата, след което стана от масата, прибра си пистолета и чак като стигна до стълбите, се обърна замислен и отрони тъжно:

Не знам, Жорка… Явно нещата загрубяват… Това не е в моя ресор. Ще ви направя утре по същото време среща с Женята. Може пък и да измислите нещо. Засега ще е по-добре да не се виждаме, аз проблем нямам, но ако разберат, че по всяко време имаш достъп до мен, ще те изтормозят.

От него лъхаше на лицемерие. Явно е, че не му пукаше за мен, по-скоро се притесняваше да не би наистина да се поддам на парите или на заплахи и да го предам. Затова веднага се дистанцира.

Разказах му цялата тази измислена история, защото исках да го предпазя. Трябваше ми жив. Най-новата ми стратегия беше, освен него, засега да предпазя и Маджо.

Осъзнавах, че в създалата се ситуация бях ценен и за Маджо, и за Жоро. А това ме превръщаше автоматично във враг на техните кучета Бай Миле и Женята. Затова исках първо те да се избият помежду си. А след това щях да тласна и Пехливанов към самоунищожение.

Естествено, нямах и грам съмнение, че който и от двамата босове да остане жив, щеше да иска да ме погребе заедно с мръсните си тайни.

ГЛАВА 4

Телефонът ме събуди с пронизителния си звън, продължил повече от няколко минути. Пискливият глас на Женята прокънтя в ушите ми:

— Ангелееееее… Трябва да се видим спешно!

— Къде? — попитах изнервен от опита му да имитира Поли, който по същия начин сменяше имената, като ни търсеше по телефона.

— Ако ти кажа къде, ще успееш ли след една минута? — продължи с истерична нотка Женята.

Знаех, че е страхливец, но бях сигурен, че това виждане ще е от полза. Ако му откажех сега, трябваше да чакам още поне четири-пет дни, за да се срещнем. Явно бе подплашен от създалата се ситуация.

— Добре. Казвай къде си!

— В твоя квартал.

— Това можеше и да го пропуснеш. Знам, че си някъде около нас. Къде точно?

— Ама… ако ти кажа, ще дойдеш ли наистина след една минута?

— След една минута мога да дойда само ако си пред блока ми. Но, повярвай ми, ако си тук, ще е страшно за теб, тъй като не съм ти показвал къде живея. А така ще съм убеден, че си ме следил. Иначе „Изток“ е голям квартал и ако си някъде другаде, едва ли ще успея.

— Ако съм пред блока ти, то е само случайно! — изписка Женята.

Сега вече се ядосах и го срязах на секундата:

— Престани да го усукваш! Казвай къде да идвам, не стига че ме събуди, а и десет минути не можеш да ми обясниш къде си!

— На фризьорския техникум. Но ако се забавиш повече от десет минути, изчезвам!

Колкото и да беше странно, техникумът се намираше на десет минути пеша от нас. По пътя ме загложди съмнението, че Женята много добре знае къде съм. Въпреки това не се притесних. Той сам никога не бе поемал отговорност за каквото и да е било убийство.

Винаги някой му ги поръчваше. Най-малкото защото беше свикнал да му плащат за това. А в случая не можеше да плати сам на себе си. Нещо като при автомонтьорите, чиито коли винаги стояха развалени, защото няма кой да им плати да си ги поправят.

Женята ме чакаше в кафенето срещу техникума в типичното си папагалско облекло — лилав суичър и червен анцуг. С двуметровия ръст и огромната си глава, с патешко русата си къса коса, се бе опитал да се скрие сред учениците, излезли в голямо междучасие, но изглеждаше като слон в стъкларски магазин. Конспирацията му определено издъхваше. С моята поява се изпари напълно. Детската глъч заглъхна и погледите на около двайсетина ученици се вперихa в нас.

— Ангелеее… — скочи и ме прегърна силно Женята, като дискретно ме опипа за оръжие. — Преди го носеше в колана… Сега защо ти е под мишницата? Оттам се вади много бавно… освен ако не си тренирал в последно време!

— Излишно е да се лъжем, Женя. Знаеш, че и двамата ще използваме чужди ръце, ако искаме да се отървем един от друг!

— Прав си! — изхили се нервно Женята. — Дори и за самозащита не можем да ги използваме тези патлаци! Щото, както казваш, ако сме решили да си направим сечено, ще си пратим автоматчици — пусна крива усмивка той.

— Ти никога не си ми пречил, Женя! Нямаме допирни точки в бизнеса. Ако искаш да сме откровени докрай, ще ти кажа, че исках да те отстраня, докато бе жив Поли. Все пак ти беше неговата маша.

— Искам да ти се закълна, че никога не съм бачкал по теб! — погледна ме страхливо Женята.

— Няма как да ти повярвам, че Поли не ме е поръчвал при теб.

— Поли сега е два метра под земята — въздъхна с неприкрито съжаление Женята. — Нямам никаква сметка да те лъжа. А и ние се познаваме толкова отдавна, познавам и майка ти. Ако те беше поръчал, щеше да прехвърли границата. Щях да те предупредя, аз може да си вадя хляба от убийства, но знам къде е мярката.

Изповедта на Женята за момент ме трогна. Но не можех да му повярвам докрай. Двойствената му природа бе изтъкана преди всичко от алчност.

— Съжаляваш, че Поли го няма? Или се лъжа? — попитах го небрежно аз.

— Няма да крия, че съжалявам. Дори ми е мъчно за него. Макар и да ме правеше на маймуна, с него имах някаква сигурност, а сега, като изляза на улицата, се чувствам гол. И колкото гадно да ти звучи, досега знаех, че никой няма сметка от моята смърт и винаги съм подозирал, че той ще е първи. А сега идва моят ред!… Но това не е толкова важно — продължи Женята. — Направо ме е яд, че докато беше жив, не ме научи да въртя някакъв бизнес. Предаде ми единствено занаята за убийствата.

— Крайно време е да ми кажеш за какво ми се обади! — прекъснах го грубо. — Само не се пробвай с някакви сантименталности за добрите стари времена. Искам да ти е ясно, че за мен никога не са били добри.

— Добре, добре! — смънка Женята — Карам направо. Пехливанов ми каза, че с теб са се свързали Параноика и дебелият му слуга — влезе отново в конспиративен тон Женята, сякаш допреди няколко минути не си бяхме говорили в прав текст за убийства. Реших да не му развалям играта на думи, за да разбера все пак какво иска.

— Теб какво те касае, че са се свързали?

— Парите. Офертата на Пехливанов е двеста хиляди за Параноика и сто за Дебелия. Ако ми ги осигуриш двамата на една маса, ще делим, естествено, като приспаднем разходите по „сервитьорките, които ще ги обслужват“ — намигна ми Женята.

— Ако приемем, че мога да организирам такава среща — провлачих думите си аз, — защо си мислиш, че няма да използвам мои „сервитьорки“? — върнах му намигването.

— Страхувам се, че не са толкова обиграни като моите. Може да не се справят добре със сервирането, а като раздразнят такъв тип клиенти, онези ще вземат да си го изкарат върху ресторанта. А в случая, Жоро… — съвсем забрави за конспиративното „Ангелеее“ Женята — ресторантът сме аз и ти.

Женята бе напълно прав. Неговите хора действително бяха сериозно проверени, но пък аз нямах никакво желание да „нареждам“ Маджо. Все пак почувствах облекчение, защото той пръв отвори дума за това и сам се набута да осъществи част от плана ми. Сега спокойно можех да му пробутам Бай Миле.

— Забрави за двамата на една маса. Ако искаш Дебелия — имаш го!

— И това е нещо — кимна ми Женята. — Но трябва да стане час по-скоро! Едно от условията на Пехливанов е да е в рамките на месец. Изчислил си е, че в момента плаща по сто хиляди на месец за охрана. Колкото по-бързо свършим работата, тия разходи ще му отпаднат, иначе ще остане съвсем без пари.

Тук вече не издържах и избухнах в смях.

— Ти по-добре знаеш Поли колко пари дръпна от кокаина бе, Женя! Нали сега са в Пехливанов?

— Това са пълни глупости! — неуверено трепна гласът му. — Поли държеше парите си в различни швейцарски и австрийски банки. Кодовете знаеше само той. Смятай ги за изчезнали завинаги.

— Не мога да повярвам, Женя, че цял ден висиш на улицата, а тя не жужи, а направо бучи къде са парите на Поли!

— Нормално е да не знам! — отчаян сведе глава Женята. — Това е същото, като да ти изневерява жена ти… Винаги научаваш последен — съвсем се смачка той.

— Ти си бил в Японския, когато Пехливанов се е срещнал с Маджо и Бай Миле.

— Бях — едва чуто промълви Женята. — Но те не пожелаха въобще да говорят с мен. Третираха ме като уличен помияр. Маджо каза, че ще ни приеме, ако се откажа от дрогата. Предложи да я дам цялата на Мето Илиянски, но аз се развиках, защото това е единственото ми препитание. Пехливанов още не ми е простил, че се изпуснах. И си е прав. Цял ден ме предупреждаваше да не говоря в прав текст, понеже онези записвали всичко. Въпреки че Маджо не ми се стори толкова злонамерен. Сам ми предложи да искам в замяна от Мето няколко паркинга. Все пак бил легален бизнес, а той не търпял в организацията си бандити като мен.

— А ти защо не се съгласи? — напуши ме отново на смях.

— К’во да ги правя тия паркинги бе, Жоро? Нищо не разбирам от това. Ще почнат да ме лъжат там някакви работници, не мога да се оправям с данъците. Трябвало всеки месец да отчитам сума на Софиянски и слугите му. А на всичкото отгоре, да облека и костюм. И вместо Женя Дългия, ще почнат да ми викат Женя Паркинга.

Убедих се за сетен път, че беше непоправимо прост. Неслучайно Маджо го бе изритал от срещата. Не се усетих, че бях изпаднал в размисли, докато не видях, че вече се бе изправил.

— Много се отплеснах… а е опасно! Все пак дойдох да се видим за минута. Какво се уговаряме за Дебелия?

— Имаш го другата седмица!

— Ок — стисна ръката ми силно Женята, сякаш да докаже искрено приятелство. — Само че като ти се обадя, искам да се видим след минута и за една минута.

— Разбирам те — плеснах го приятелски зад врата. Исках да сваля част от напрежението. — Къде ти е охраната? — подвикнах след него закачливо.

— Вътре са, в колата — махна небрежно с ръка той. — Не им давам да излизат. Изобщо не разчитам на тях. Най-много някой екип от убийци да ги разпознае, ако се вртят отвън, и да влязат да ме разстрелят, докато моите смелчаци се разбягват като пилци.

Проследих го с поглед. Изглеждаше отчаян, а и приведената му стойка показваше, че никак не му беше лесно да носи товара, който сам бе поел. Отвори вратата на колата и след секунди потегли с мръсна газ.

ГЛАВА 5

Охранителите на Маджо бяха обградили отвсякъде тенис кортовете в Банкя, където трябваше да се срещнем с него. Двамата с Тупана бяхме на около десетина метра, на едно леко възвишение, откъдето ги виждахме, а те нас — не.

— Погледни ги тия тулупи, Жорко — обади се Тупана, докато оглеждаше. — Само за украса стават.

Той беше напълно прав. Явно след смъртта на Поли охраната на Маджо се бе отпуснала. Смятаха го за Господ Бог. Без никакви врагове. В интерес на истината, донякъде имаха основание. Вече целият подземен свят знаеше, че Маджо бе убил Поли, и това му бе вдигнало акциите до небето. Никой не можеше да си обясни как е намерил убийци, как ги е пратил до Аруба да убият Поли и на всичко отгоре се бяха измъкнали невредими. След петгодишно отсъствие от престъпната сцена, докато се правеше на банкер, Маджо се бе завърнал с гръм и трясък като безспорен хегемон.

Огледах отново охранителите. Един чоплеше семки, друг пушеше замислено, а останалите бяха изпаднали в оживен разговор помежду си. Между впрочем, знаех как протичат разговорите — обсъждаха дали ще вземат тази седмица аванс или някакви премии. Хвалеха се кой каква нова пичка е изпукал, а по-задръстените пробутваха креватните подвизи с жените си.

Реших да им демонстрирам леко превъзходство. Не беше лошо да ги респектирам от време на време, а и така доказвах професионализма си пред Маджо. Заобиколихме по една стръмна пътечка и се озовахме в тила им. Докато се спускахме по пътеката, Тупана не спря да мърмори:

— Защо правим глупости сега? Тия дебили, ако ни усетят и не ни разпознаят, като нищо ще ни изпозастрелят от страх.

Това беше точно така, но аз обичах рисковете. А най-вече, когато бях убеден, че доминирам над другите. Тогава не ме интересуваше дали рискът, който поемам, е голям. Просто рискувах.

Сто и седемдесет стокилограмовият шеф на охраната на Маджо, Бабаса, се бе подпрял на оградата на кортовете, като последната преграда към боса си. Бяхме на четири-пет крачки пред него и вече бях готов да му се обадя, за да не стане някой гаф, когато чух силното му хъркане. Беше заспал прав. Направих знак на Тупана да мине настрани, доближих се до него, подпрях двата си пръста в гърба му, имитирайки пистолет.

— Бум! — Бабаса така се стресна, че се завъртя. Под тежестта му вратата се счупи. Другите моментално извадиха оръжие. Изненада ме, че по-бързо реагира охраната на Стоил, която също бе там. До един бивши барети и наистина неслучайни хора. До средата на 80-те години работеха в елитното подразделение на Специализирания отряд за борба с тероризма. След падането на комунистическия режим от професионалните барети не остана един свестен. Сега там работеха само чекиджии.

— Наш човек! — извика силно Бабаса и овладя положението. — Свалете оръжието!

В този момент се показа и Маджо с ракета в ръка. Определено много бързо схвана ситуацията и лицето му се разтегна в усмивка. Хвана ме под лакът и ме поведе към близките храсти. И както бе гърбом, подвикна на Стоил, който любопитно се бе приближил:

— Мои хора са, Стоиле! Спокойно! Идвам след малко! Никак не беше лоша демонстрацията ти — продължи той все така благоразположен. — Сега моите ще имат едно наум. Дори не е нужно да им се карам. Сами ще си вадят изводи от грешките си. Но според уговорката трябваше да ми се обадиш, като наближиш. Не искам да те вижда Стоил. Не че му нямам пълно доверие, но така е по-добре за теб! А пък и тези, моите, сега ще те намразят здраво — с неприкрито задоволство се захили Маджо.

Стана ми малко криво. В постоянното си желание да съм над другите, се бях преебал. През последната година охранителите на Маджо видимо показваха, че ме харесват. Явно и той го бе забелязал, щом сега злорадстваше. Принципно бяха добри момчета и никой от тях не носеше душа на престъпник. Затова тайно се надявах, че ако на някоя от срещите ни Маджо ми бе подготвил изненада, те биха ме предупредили по един или друг начин. А сега излизаше, че се опитвам да им изям хляба.

— Направи ли запис на Пехливанов? — извади ме от мислите ми Маджо.

— Не съм, а и не смятам да правя за в бъдеще. Ти ме превърна в звукозаписно студио. Смешно е след всичко, което направих за теб, все още да ми нямаш доверие.

— Никога не съм казвал, че ти нямам. Просто ми бе забавно да го чуя какво говори.

— Е, мога и да ти го преразкажа.

— Нещо опасно ли е? — сепна се Маджо.

— Нищо конкретно… Мисли да продължава да се бори докрай. Казва, че се дразни от факта, че се правите на дърти мафиоти.

— Що, като е факт, се дразни? — отговори ми с въпрос Младен. — Я го питай следващия път кой през последните години свърши сериозните неща в България? При това ние сме си извоювали всичко сами! — разпали се още повече Маджо. — По време на войната в „Дескрим“ мен ме стреляха, биха, без малко дори не ме наебаха — развесели се Маджо на собственото си остроумие. — А той какво е направил? Просто открадна парите на Поли.

— Предлагам ти да не го подценяваш — погледнах го аз.

— О-о-о, в никакъв случай. Вече знам доста неща за него. Разказаха ми как умее да надъхва хората си. А и обичал да дава обещания, които никога не изпълнява? — погледна ме въпросително Маджо.

— Така е! В това отношение поне си приличате — срязах го аз.

— Разбра ли… — прокашля се Маджо, колкото да отклони темата, макар че леко почервеня, — че тези дни пратих Димата да преговаря с него?

— Не, сега го чувам от теб!

— Ех, значи твоят псевдо приятел не е никак откровен с теб! Димата изигра ролята на подводница — продължи непринудено Маджо. — Казал му: „Жорка, Маджо и Бай Миле са сериозни хора, видя какво направиха с Поли. Едва ли ще те забавят много и теб!“ „Какъв ти е кярът да ме отваряш, нали работиш с тях?“ — отвърнал му Пехливанов. „Така е, ама знам, че Маджо е голям тиранин, а с теб и Поли добре си поживяхме последните пет-шест години… Пихме, ядохме, ебахме, щавехме и бихме, който си поискаме. Имам някакъв сантимент към теб. Все пак не си забравил, че аз дойдох единствен на

погребението на Поли, въпреки упреците, които си навлякох от Маджо и Маргина“ — продължил Димата. „Значи да разбирам, че и Маргина, с когото сме пили, яли и ебали, вече е срещу мен?“ — запитал го Пехливанов. „Няма друг избор, Жорка! — поклатил глава Димата. — Нашите пари ги държи той, на практика сме длъжни да му робуваме.“ „Защо не тръгнете тогава с мен?“ — продължил да упорства Пехливанов. „Защото ти си никой, приятелю! Имаш готовите пари на Поли, но никакъв бизнес. Няма как да надделееш“ — присмял му се Димата. „Това само Господ го знае! — отвърнал му Пехливанов. — аз вярвам, че съм прав и той ще ме пази! И предай на Маджо, който те е пратил да ме записваш, да си го завира по всички дупки. А ако не е доволен от това как го ебе Бай Миле, нека да ми се обади, аз ще го задоволя!“

Това последното, което Маджо ми разказа за ебането, сякаш го възбуждаше и усетих искреното му задоволство. Накара ме да се замисля дали не е прикрит гей. А и често, като ме прегръщаше, леко ми опипваше рамото с финитe си пръсти. Дори бях забелязал, че ме гледа влюбено, или поне така ми се струваше.

— Ти откъде си сигурен, че разговорът им е протекъл точно така? — попитах го.

— Еех, дадох и на Димчо едно такова устройство като твоето да го запише. А Димата, като стара лисица, е успял да вкара упреците си към мен, защото не смее да ми ги каже в очите… Жоро, Жоро… — въздъхна тежко Маджо. — Никак не ми е леко на мен. Грам не се заблуждавам, че Димата и Маргина чакат да видят кой ще вземе превес в този двубой. И ако Пехливанов успее, веднага биха минали на негова страна. А има и нещо друго, което не знаеш… Пехливанов се е чул още на другия ден след смъртта на Поли с Жоро Илиев. Говорили са си цели единадесет минути — усмихна се благо Маджо. — Знаеш, че куките ми предоставят такива записчета. Малкия Черешар (така Маджо наричаше Жоро Илиев) го е уверил, че може да разчита на него. Но сега батко ти Младенчо ще пусне това записче на Мето Илиянски и ще стане голяма интрижка. Мето и без това постоянно протестира, че върти целия ВИС, докато Черешара купонясва и прибира по-големия пай от дрогата. И ако от Поли имаше респект и си деляха улицата петдесет на петдесет, в никакъв случай няма да иска да пусне такава аванта на Пехливанов. А идеята на Малкия Черешар ми е ясна. Иска да

взема процент и от другата страна, още повече че иска да прибере част от милионите на Поли, като вкара онзи глупак в някакъв измислен бизнес.

— А ти защо мислиш, че Мето ще ти се върже — гледах го изумен. Схемата му беше невероятно проста, но ефектна. Без да си мръдне пръста, щеше да разбие ВИС и да отстрани Пехливанов.

— Как няма да се върже тоя боклук? — озлоби се изведнъж Маджо, — Навремето, когато градихме охранителните фирми, той беше обикновен крадец, който прескачаше по балконите, аз съм го вкарал в тези структури, сега ми е длъжен! А и нали ти казвам, че записът, който ще чуе, няма да му хареса — за миг усети, че е преминал границата, и се успокои. Определено не обичаше да изпуска злобата си пред другите и да разваля образа, който сам градеше за себе си.

Не вярвах, че ме е повикал само да ми разкаже плановете си, и затова го попитах директно:

— Това са си твои неща! Какво се иска от мен?

— Нещо много дребно — тонът му пак стана мазен и мил. — Чух, че тези дни сте се виждали с Женята — погледна ме ехидно той. Вече бях сигурен, че има достъп до всички телефони, до които пожелае. Явно бе проникнал доста навътре в МВР.

— Така е. Видяхме се!

— Е, и как е той?

— Колеблив… объркан!

— Нормално е — усмихна се Маджо. — Явно не приема Пехливанов като сериозна шапка. Моята молба към теб е — провлачи думите си той — да му предадеш там, по твой си начин, че ако иска да носи каскет, да си седи там. Но идват тежки времена, бури, виелици… абе направо зима… Ще му трябва мека и удобна, кожена шапка. Нека ми се обади. Нямам нищо против лично да му я надяна на главата. При това ще го направя много нежно. Женята е полезен човек… нали не се лъжа? — погледна ме изпитателно той.

— Не се лъжеш.

— Ами, питай го тогава какъв му е кярът да е полезен, но беден! Мисля, че това ще свърши работа — стисна ме и нежно прокара пръстите си по рамото ми с привичния си жест. После се обърна и отиде на корта.

ГЛАВА 6

Пехливанов сякаш предвиждаше ходовете на Маджо.

Срещата ми с Младен на тенис кортовете беше в неделя. Още на другия ден рано сутринта ми звънна Женята, за да се уговорим да се чакаме пред парк-хотел „Москва“, оттам да идем до басейна „Мария Луиза“ на някаква среща с Мето Илиянски. Женята ме чакаше, придружен от двамата си охранители, както и с набралите популярност героинови дилъри Тони Носа и Митко Дебелия, които отскоро вестниците бяха превърнали незнайно защо в Клюна и Дембо. Познавах доста добре и двамата.

* * *

Преди години, когато Поли сложи ръка на героина, Дембо го играеше самостоятелен и не искаше да премине към организацията. Криеше се и продаваше на явките пред „Хемус“ и „Кравай“. Още тогава си бе извоювал името на смел и непоколебим пич. На всичко отгоре бе умен и пресметлив. Той и партията му Бисер, когото наричаха Били Лъжеца (сега обвинен в подготовката на убийството на генерал Любен Гоцев) бяха наплашили всички дилъри. Плащаха лично на всички районни и квартални инспектори. Така си бяха подсигурили гръб, а имаха лек и за групировките.

Бяха хванали едно дребно дилърче — Сашко Малкия, който живееше на малките пет кьошета. Той ходеше четири-пет метра пред тях, като носеше голям сак с калашници, пистолети и дори ръчни гранати. Понеже беше невзрачен, никой не му обръщаше внимание. Това бе идеята, ако куките спрат Били и Дембо за проверка, щяха да намерят най-много по един нож, а Сашко щеше да се измъкне невредим. Ако пък ги заградяха групировки, Малкия мигновено им подхвърляше сака и те вадеха автоматите. Така оцеляваха дълго време. В крайна сметка Сашко, окрилен от сериозния гръб, който му даваха,

започна да продава безразборно дрога наляво и надясно. Полицаите го заловиха и му образуваха дело.

Дембо не си оставяше магарето в калта. Набързо събра пари, нае опитни адвокати, дори разкачи златото си, за да им плати. Пуснаха Малкия под гаранция, цялата улица обаче заговори, че е пропял. Били Лъжеца и Дембо нямаха друг избор, освен да го самоубият. Падна от висок етаж.

Естествено, че куките задържаха първо тях двамата, но колкото и да ги натискаха, те държаха на своята версия: „На Малкия му прилошало, излязъл да подиша въздух, станало му по-лошо, навел се и паднал през балкона.“

В крайна сметка нямаха никакви доказателства и бяха принудени да ги освободят.

Моето запознанство с Дембо стана по доста странен начин. На Поли му беше писнало от него, защото никога не отчиташе пари на организацията. Носеше му се слава, че е неуловим като Левски. Никой от нас не знаеше дори как изглежда. Една сутрин Поли ни повика с Женята в офиса си. Нареди ни да не използваме наемници, за да не се изложат, а лично да издирим и заловим Дембо.

— Имате срок един месец! Ако трябва, няма да спите, но го искам тук… при мен! Ако е жив, разбира се! А ако е мъртъв, пак искам да го видя с очите си! — разпали се той.

Знаехме, че с натиск на дилърите няма да мине. Дембо там го играеше „добрия“, затова ги подкупихме солидно. Казаха ни къде можем да го хванем. Сгащихме го рано сутринта, докато си пиеше кафето в едно препълнено заведение на булевард „Витоша“. На мига седнахме от двете му страни, а Женята заби пистолета си в бузата му. Дембо изобщо не се сепна. Напротив. Разхили се.

— Тръгвай с нас, боклук! Или ще те гръмна! — направи се на страшен Женята.

— Аре, гръмни ме пред всички, де! — привлече вниманието на хората в заведението с отговора си. — Стреляй, да видим после как ще се оправиш!… Тарикат!

Дръпнах Женята и мълниеносно се изнесохме. Докато излизахме, ни съпроводи гръмогласният смях на Дембо. Едва бяхме завили зад ъгъла, и чухме полицейските сирени.

— Добре че ме спря… — промърмори Женята, — иначе щяха да ни заключат като рекетьори, които нападат невинно момче.

Сега се чудехме как да се оправдаваме пред Поли, че не сме го заловили. В случая обаче Дембо ни помогна сам. Явно беше разбрал, че сме хора на Поли, и потърсил посредник.

— Добра работа, момчета! — посрещна ни Поли в офиса.

Впоследствие научихме от посредника, че Дембо се е съгласил да бачка за организацията. Явно бе проявил далновидност. Знаеше, че втори път прошка нямаше и че беше по-добре да работи за Поли.

Тони Клюна беше друга бира. Бе започнал в Люлин, където си и живееше, като разпространител на марихуана. За кратко време се превърна в номер едно. Продаваше по 150–200 цигари на ден, което за сам човек си беше уникално постижение. Това обаче никак не го задоволяваше. Мечтата му беше да се измъкне от Люлин и да влезе в голямата игра, наречена „хероин“. След кратки проучвания се настани в района на „Раковски“, където по това време беше най-големият пазар.

Роден индивидуалист като Дембо, и той започна да продава „шано“ (без протекции). Бързо доказа качествата си и на това поприще и стана любимец на наркоманите. Макар и да се изплъзваше от групировките, от Дембо не успя. Много бързо той го превърна в свой роб след солидна порция бой. Тони това го устройваше. Новият му шеф не беше толкова прецизен в отчетността, като групировките, но му даваше гръб. Клюна се нуждаеше от защита, а Дембо — от акъла му като бръснач и търговския му нюх. Бяха като два скачени съда.

Освен че беше алчен и стиснат, Клюна беше и голям кариерист. По същото време останалите сикаджии завиждяха на Поли, че контролира хероина. След консултации с Маджо те получиха благословията им да пазят дилъри и да си печелят от това, но самият той се дистанцира от този бизнес като върл враг на дрогата. Тук Клюна видя звездния си миг да се издигне в йерархията.

Стоил Славов и партньорът му Любчо Василев, които нямаха и хабер от наркотици, решиха първи да се възползват от разрешението на Маджо. Предлагаха супер условия — служебна кола и охрана за по-големите дилъри. Клюна на мига забрави доскорошния си бос и се премести при тях.

Дембо побесня. Бизнесът му падна наполовина и той всяка вечер се нашмъркваше и се напиваше като животно. А Били Лъжеца едва го възпираше да не отиде да заколи на публично място доскорошния си култов дилър. Накрая достигнаха до консенсус да наемат хора, които да го натрошат. Така в едно свърталище на „шанаджии“ попаднаха на Ицо Кьоравия. Мамино синче от центъра на София, което като цветарка се прикачаше към всяка групировка, за да бъде в кириза.

Представяше се като автокрадец, но не бе откраднал нито една кола. Често посредничеше при откупи. Пред Дембо и Били влезе в ролята на човек за „мокри поръчки“. Взе им 8 хиляди лева напред, намери двама едри мангали от Женския пазар и ги прати да нарежат гумите на служебното волво на Клюна. След което, примрял от страх, скрит зад един ъгъл, го зачакал с желязо в ръка.

Клюна не беше нито от вчера, нито от оня ден. Отдалеч видя спадналите гуми, изнесе се бегом, метна се в минаващо такси и отпраши към Люлин.

И жертвата, и „атентаторът“ за дълго се покриха. Единият — да не го пребият, а другият, за да не връща парите. Някъде по това време Дембо влезе под шапката на Поли. Първата услуга, която поиска от него, бе да му върне Клюна, който отново бе излязъл на улицата и, охраняван от хората на Любо и Стоил, печелеше луди пари.

Тони бе принципен. Колкото и да изкарваше за деня, харчеше с гаджето си по 20 лева на ден. Всичко останало събираше за черни дни. Поли и без това не беше на кеф, че Стоил и Любо се бяха набъркали в бизнеса му, и още същия ден бе отишъл в хотел „Орбита“, където им беше щабът. Стоил го бе забелязал отдалече и набързо се изниза. Мразеше конфронтациите. Остави Любо като ловък дипломат да се справи със ситуацията.

— При теб имаш някакъв Нос ли, Клюн ли… Той е мой! Искам още днес да ми го върнеш!

— Няма никакви проблеми, Полка! Аз никога не съм искал да се занимавам с дрога! Но Тони е син на моя братовчедка — излъгал Любо. — Така или иначе се е хванал с тая мръсотия. По-добре да е под мой контрол!

За Поли семейните отношения бяха свещени. Махнал с ръка и си тръгнал. Женята, който се явяваше пряк началник на Дембо, се поинтересува какво е станало с Тони.

— Роднина е на Любо! — каза Поли. За него въпросът бе приключен.

— Курът ми му е роднина — скочи Женята. — Шефът на охраната на Любо е съсед на Клюна в Люлин. Ето така са направили свръзката.

Поли от всичко най мразеше да го правят на луд. Това било капката, която преляла чашата, и набрал номера на Любо.

— Разбрах, че си ме излъгал — изстрелял в слушалката той, — Ако до утре твоят човек не се върне на старата си работа, ще ви разпоря гъзовете и на двамата!

Клюна отново се завърна в „обятията“ на Демби. Този път завинаги. Или поне почти.

Пехливанов пристигна само с двата джипа на Поли. Водеше шест човека от охраната, останалата смяна не я беше взел. Хвърли презрителен поглед към Клюна и Демби, след което ни прегърна с Женята и ни издърпа леко настрани.

— Не знам дали Женята ти е обяснил, но отиваме при Мето, за да се уговорим за наркотиците. Снощи се разбрахме с него, че няма да правим панаири. Пристигаме само с гардовете си, без бригади и всякакъв друг пълнеж. Аз ще говоря. Ако изпусна нещо важно, намесете се. Няма проблем… Нали сме си заедно? — отново прояви популизма си Пехливанов.

Пред басейна беше почерняло от народ. Въпреки обещанието си, Мето бе събрал целия си наличен състав. Отдръпнаха се от двете страни като шпалир, за да минем, сякаш бяхме арестанти, тръгнали да искат милост от Големия бос. Методи изглеждаше все така скромен, дори жалък. Прегърна ни и ни разцелува, след което седнахме на масата.

— Нали се разбрахме без панаири? — изръмжа Пехливанов.

— Нямам вина, Жорка! — усмихна се извинително Мето. — Знаеш колко бързо се разпространяват слуховете. Моите момчета разбрали, че ще делим улицата, притеснили се и се изсипали всичките да ме пазят! Знаеш как е… не върви да ги отпратя. Ще ги обидя!

Пехливанов стисна зъби и замълча. Знаеше, че не е в позиция да определя условия.

— С Поли деляхме петдесет на петдесет — продължи по-уверено Методи. — С теб как ще се разберем, Жорка? — усмихна се

леко подигравателно.

Жоро стоеше все още стиснал челюст и забол поглед в масата.

— Сто процента… за теб… — бавно процеди думите и с това ни изуми и тримата.

Женята понечи да скочи, но усети как Пехливанов го стисна силно за крака под масата.

— Шегуваш ли се? — погледна с недоумение Мето.

— Мето… ти ме познаваш отдавна — започна с равен тон Жоро. — Някога да съм давал повод, че съм несериозен?

— Просто не те разбирам — смънка Методи.

— Пак те питам — изнерви се още повече Пехливанов. — Кога си ме чул да говоря глупости?

Въпреки че бе голям бос, Методи си оставаше с душа на крадец. Стресна се и побърза да се извини. Пехливанов целеше именно това. Да се измъкне с достойнство от ситуацията, отстъпвайки бизнеса, но все пак да запази репутацията си на сериозен мъж.

— Много е просто, Методи — мина на благ тон. — Ти знаеш, че аз и преди не участвах в наркотиците, докато Поли ги държеше.

— А Женята? — Мето го посочи с поглед.

— И той излиза от играта.

— Не че ми е работа, но с какво мислите да се занимавате?

— Чул си, че имаме доста заведения, а мисля да инвестирам в строителство.

— При това положение не ми остава нищо друго, освен да ти кажа едно огромно благодаря! — изправи се видимо разчувстван Методи. — Имате думата ми, че никой от моите хора няма да вдигне ръка срещу вас! Дори, ако имате нужда от подкрепа, аз съм насреща!

— Но не и подкрепа срещу Младен, нали! — усмихна се язвително Жоро.

— Младен си е Младен! — сконфузи се Мето и разпери безпомощно ръце.

— Доведи кучетата! — нареди Пехливанов на Женята.

След малко той се яви с Дембі и Клюна, които имаха изключително объркан и уплашен вид и все още не знаеха какво става.

— Тези двамата… — посочи ги с погнуса Пехливанов, — въртят целия ни бизнес. Твои са! Ти си преценявай дали ще ги запазиш… и

изобщо какво ще ги правиш! — не изчака отговора му, стана, рязко отвори вратата и напусна, последван от мен и Женята.

— Ти луд ли си бе, Жоро! — разкрещя му се Женята, преди да потеглим.

Напрежението в джипа беше голямо. Пехливанов обичаше да шофира сам бронирания джип, за разлика от стария му собственик Поли, който само се возеше.

— Не ме дразни, Женя! Като не разбираш нещата, си мълчи!

— Какво не разбирам, бе? Кой ще ме храни сега? Как може да му дадеш целия бизнес?

— Ти какво искаш бе, малоумник такъв! — полудя Пехливанов. — Освен целият СИК да ни скочи и ВИС ли? Макар и да работи за Жоро Илиев, Мето е стар приятел на Младен. Въпреки че е много алчен, мрази неприятностите. Сега, като му дадох бизнеса наготово, поне няма да си мръдне пръста, ако Маджо се опита да го насъска срещу нас. А това ни устройва, поне засега! Като си стъпим на краката, мислиш ли, че няма да си поискаме нашето? Колкото до парите, не се притеснявай. Аз ще ви поема всички разходи.

Женята видимо се поуспокои. Беше ми станало навик да разсъждавам за всяка една ситуация. Замислих се върху плана на Маджо, който безспорно се проваляше. До този момент смятах Поли за най-трудния противник, но Пехливанов за няма и месец от малкото препъни камъче се бе превърнал в скала.

ГЛАВА 7

Женята запали две от скъпите коли на СИК. При това и двете бяха на приятели на Маджо. Едната — на любовницата на Венци Стефанов, а другата — на бившата жена на Фатик. Общата им стойност възлизаше на триста хиляди марки, които СИК трябваше да изплати.

Така хем ги ужилваха с пари, хем сваляха респекта от застрахователната компания. Обикновените клиенти си мислеха, че щом колите на такива видни фигури могат да бъдат запалени въпреки стикера, какво ли остава за тях. Иначе в нашия свят това изглеждаше смешно и непрофесионално. Да запалиш колите на жени, си беше падение. Първо неписано правило беше, че на жени и деца не се посяга. Така че актът на Женята минаваше повече за безпомощност. Друго щеше да бъде, ако бе запалил колите на Стефанов и на Фатик.

Няколко дни по-късно Маджо даде подобаващ отговор. За една нощ неговите хора запалиха входа на дискотека „Инкогнито“, собственост на Пехливанов, и нахлуха в паркинга на „Футура груп“, една от фирмите на Поли, сега контролирана от Пехливанов и Киро Турука, бивш съдружник на Поли.

Бяха вързали пазача и запалили единствено джипа на Турука. Този удар бе наистина сериозен. Няколко месеца преди да умре, Поли бе купил помещението, където се намираше „Инкогнито“, от Борислав Дионисиев и Майкъл Чорни. Пари в заведението инвестираха Пехливанов, Пепи Амигоса и Доктора. На практика заведението, което бе потръгнало добре, ставаше неизползваемо. Едва ли имаше нормален човек, който да иска да посещава бар, където стават атентати. Още повече че Амигоса и Доктора ревнаха да го продават, за да си върнат инвестициите.

С джипа на Турука нещата бяха по-сложни. Той и без това не можеше да диша Пехливанов. Бяха се скарали след смъртта на Поли. Тогава трябваше да се платят 10 000 долара, за да се докара тялото от

Аруба. Пехливанов предложи да го оставят на острова или да изчакат държавата да го докара на нейни разноски.

— Не се излагай! — разкрещял се Турука. — Прибра му всичките пари, а сега се циганиш! Не забравяй, че той те направи човек! Редно е поне да го погребем в семейната им гробница!

Пехливанов вероятно се бе засрамил и плати. Разбра се, че не е изпълнил условията. Когато тялото на Поли пристигна, бе свалено от самолета натъпкано в кашон. Отново бе спестил пари, и то за един елементарен ковчег. Затова след запалването на джипа Турука беше още по-бесен.

— Дай някакви пари на Младен, за да ни остави намира! — крещеше той. — Следващия път ще ни запали фабриката, която аз и Поли градихме много години.

„Футура груп“ беше фабрика за рециклиране на гуми втора употреба, които бяха сравнително качествени, и имаше представителства в цяла България.

Пехливанов отново се държа дипломатично. Запази пълно мълчание, сякаш нищо не се бе случило, само и само да не се раздухва случката. Маджо беше инструктирал Димата да тръби навсякъде, че колумбийската мафия търси отмъщение и е готова на всичко, за да си прибере парите от изчезналия кокаин: „Това са колумбийците! Много са и са навсякъде!“ това беше и посланието, което се въртеше по пресата.

В крайна сметка Пехливанов не издържа, отстъпи под натиска на Амигоса и Доктора и продадоха заведението на тимаджиите. Но започна да изнудва Турука да продаде фабриката, а той със сигурност щеше да клекне, защото Пехливанов все пак държеше силовите структури.

Това отново не беше в негов плюс. Така щеше да прибере пари кеш, но да се лиши от сигурен и разработен бизнес. Същото положение беше и с продажбата на дискотеката. За пръв път сам попадна в прецизния капан на Маджо, чиято идея беше имено такава — да го лиши от бизнес и да го ослаби с готови пари, които се харчеха лесно и бързо. В стремежа си да се измъкне, Пехливанов му даде сериозна преднина.

По този повод седяхме в култовата стаичка за масаж на хотел „Хранков“ и Маджо във видимо добро настроение ме разпитваше:

— Какво стана сега с нашите общи приятели? — искрено се забавляваше той.

— Нали знаеш, че разпродадоха всичко?

— А Турука, Амигоса и Доктора не са ли му сърдити? Все пак тоя кретен ги постави в рискови ситуации, а те са обикновени бизнесмени, а не силови играчи като него — продължи да ехидничи Маджо, като натърти на „силови“.

— Сърдят му се, но той ги псува.

— Естествено, зад гърба им, нали?

— Да.

— И какво казва за Амигоса и Доктора?

— Че са долни шушумиги, с които, като има време, ще се разправи.

— Дааaа… много интересно — сякаш на себе си каза Маджо. — А ти това не можеш ли да го запишеш? — приближи се рязко към мен.

— За да им го пуснеш и да ги привлечеш отново на твоя страна ли? — разкрих веднага плана му аз.

— Ще ти дам парички, ако ми направиш тази дребна услуга! Между другото, нали не си забравил, че съм ти дал капаро, там… да приключиш нашата сделчица! Смяташ ли да направиш нещо? — завърши с любимия си въпрос.

— Да, но когато се отвори възможност. Нали искаш да стане чисто?

— На всяка цена трябва да е чисто — кимна леко угрижен Маджо.

В този момент чухме викове от коридора.

— Къде е Младен, бе? Къде е Младен, бе? — разпознахме Амигоса, който не забравяше стария си навик да повтаря всичко по два пъти.

Маджо ми направи знак да мълча. Амигоса не трябваше да ме вижда с него. Излезе от стаята и настъпи мълчание, което пръв наруши Амигоса.

— Кво ти е бе, Младене? Що така си застинал и ме зяпаш?

— Ще видиш! — чух гласът на Маджо. След което влезе видимо ядосан при мен и се тресеше от нерви.

— Еба ти човека! Еба ти човека! — чувах гласа на Амигоса, който явно си тръгваше.

— Съжалявам! — кой знае защо ми се извини Младен. — Този не трябваше да го пускат тук! Но пък охраната е свикнала никога да не го спират. Нали, преди да ме предаде на Пехливанов, ми бе приятел. Но момчетата не са виновни, аз не съм им обяснил, че нещата са променени.

— Защо му позволяваш да се държи така нагло с теб? — провокирах го леко аз.

— Нещата с него не стоят толкова просто. Нали ти обясних, че имаме общи покровители — с неудобство разпери ръце Маджо. — Следиш пресата, нали? Скоро ще има промени в държавата. Струва ми се, че следващото правителство ще може да го нареди батко ти Младен! Ще го питам тогава Амигоса как ще работи — после се усети, че се е поувлякъл, сложи ръка на рамото ми и разтегна добродушна усмивка: — Това са глупости. Аз не желая да отмъщавам на никого. Казвал съм ти и преди, че съм обикновен, миролюбив човек, който понякога е принуден да се защитава! Хайде, тръгвай! — отпрати ме той. — И не забравяй за нашата сделка! — пусна в ход поредната си злорада усмивка. А от тях той имаше доста и ги използваше в разговорите си, сменяйки ги постоянно, в зависимост накъде отиваше работата.

ГЛАВА 8

Оказа се, че Маджо не бе дал капаро само на мен, явно обичаше да се презастрахова. Стреляха по Пехливанов с гранатомет, докато отивал на фитнес в „Мария Луиза“. Не бях наясно още с колко гранатомета се бе сдобил и какви стрелци ползваше, но определено не разбираха от това оръжие. На следващата вечер се видях с Пехливанов и той ми разказа какво точно се е случило.

— Явно не съм толкова грешен — разхили се той, като ме видя, — и Господ продължава да ме пази. Не можаха да ме изпекат с гранатомета.

Изобщо не изглеждаше притеснен. Беше се вживял доста в ролята си на недосегаем в започнатата война с Маджо. Бягаше от реалността, което на мен ми изглеждаше доста странно. Познавах го като пресметлив реалист.

— Какво точно стана? — попитах между другото.

— И аз точно не можах да разбера. Въобще не съм подценявал факта, че като ходя на фитнес, минавам направо през гората. Затова винаги карам охранителния джип да ме затапва от страната на дърветата. Най-интересното е, че изстрелът бе насочен към джипа. Не знам дали наемниците на Маджо и Бай Миле са им обяснили, че мен не могат да ме улучат, и са наредили да ударят поне охраната. Или пък… може и сами да са взели това решение. Но при всички положения е много тъпо да убиеш само охранителите — замисли се за миг. — Или пък по този начин са смятали, че никой няма да иска да работи за мен като охрана…

— Тези в охранителната кола — прекъснах го аз, — са действащи полицаи, нали?

— Да… и това е още по-странно. Щяха да убият петима действащи полицаи… А това си е национален скандал. Иначе почти нищо не разбрах. Просто джипът ми се разтресе и след това видях снаряда, който тупна на десетина метра от нас. Точно до подлезчето,

където минават редовно майки с деца. А и знаеш, сега е разгарът на сезона и беше пълно с хора, които се разхождаха в парка.

Замислих се върху „миролюбивия“ Маджо, който само се защитаваше. Предишния път, когато стреляха срещу Поли, бе до Родилния дом и Зоологическата градина. А сега — пред най-голямата къпалня в София, където през лятото се изсипваха десетки хиляди хора. За да постигне целта си, Маджо не подбираше нито средства, нито се съобразяваше колко невинни хора можеха да загинат заради собственото му тщеславие.

— Мислех да не викам куките, Жорка — извади ме от мислите ми Пехливанов. — Но се притесних, че ще хвърлят вината върху нас… че ние сме стреляли. Затова им се обадих.

— И те какво направиха?

— Започнаха да ми се дърват! Казаха ми да върна парите на колумбийците, в противен случай щели да пострадат невинни хора… заради мен. Там, на място, си премълчах, но после, като отидох в управлението, ги направих на нищо. „Всички знаем, че «колумбиецът» е Младен. Но ако сте решили да го прикривате, може да измислите и някои никарагуанци!“ — развиках се аз. Нямаше какво да ми отговорят, но се появи някакъв нов шеф на убийствата — възрастен симпатичен мъж, полицай от старата генерация. Казва се Иван Тенчев. Покани ме в кабинета си и ми обясни, че бачкал от доста време по Младен. Искал да го закове на всяка цена. „Дай ми само една улика срещу Младен и ще го разкатая. Няма да го оставя да се прави на собственик на държавата!“ Точно обмислях какво мога да му подам като информация, когато в кабинета нахлуха всичките зам.-шефове на СДВР. Подозирах, че са се притеснили да не им развалим отношенията с Младен. Разпитваха ме Бай Миле какъв го играе. Знаеш, че им нямам никакво доверие, и реших да се направя на луд, затова им обясних, че единственото, което знам, е, че е обикновен пияница. След като ми показваха разни снимки, около 2–3 часа ме пуснаха да си ходя. Нямали възможност да ме пазят и ме посъветваха да не излизам от вкъщи.

— Ти ходеше да трениращ на „Мария Луиза“, защото смяташе, че там няма да стрелят по теб. Излиза, че така ще провокират Жоро Илиев и ще му разбият бизнеса.

— Точно. Сега мисля, че ще го принудят да мине на моя страна, след като не се съобразяват с него. Нали се сещаш, че до края на

лятото никой няма да стъпи на плажа.

— Жоро разбрал ли е? — попитах го аз.

— Да, и то веднага. Пръв му се обадил Тити Папазов, който беше на плаж с баскетболистите си. Дори едно от неговите момчета се оплакало, че като се изправило, нещо го прерязало в гърдите, явно от ударната вълна при падането на снаряда.

— И Жоро какво е казал?

— Не знам, Тити говореше, че се е разбеснял, но на мен още не ми се е обадил.

— Какво смяташ да правиш сега? — попитах аз.

— Още тази вечер се качвам в имението на Щъркелово гнездо. Тия дни ще ви поканя с Женята да обсъдим как да процедираме по-нататък.

— Пази се! — погледнах го аз.

— Обещавам — усмихна се в отговор.

Точно в този момент му иззвъня телефонът. Лицето ми се изкриви в неприятна гримаса. Затвори и ме погледна с насълзени очи.

— Шибана работа е животът! Един от моите охранители, който днес беше с мен, е загинал на място при катастрофа. Виж к’во нещо е съдбата. Момчето беше единственият, който беше и с Поли, когато стреляха по него с гранатомет. Сега оцеля и при втория изстрел и да загине така нелепо… — удари масата силно с длан. — Това, което сега ще ти споделя, мислех да не го разказвам на никого. Само не искам да ме разбираш погрешно. Не искам да те настройвам срещу Младен или да те вербувам. Изборът си е твой. Но това наистина е много гадно. Онзи ден пак ходих на „Мария Луиза“. Връщах се със семейството си от Щъркелово гнездо. Спрях на същото място, където стреляха днес, за да могат жена ми и детето ми да се качат в охранителния джип и да се приберат у дома… Сигурен съм, че са ме следили поне седмица.

— Не виждам к’во му е гадното. Дори положително. Излиза, че Младен им е дал нареждания, ако си със семейството си, да не стрелят — все още се опитвах да открия известна доза човещина у Маджо.

— Не вярвам! — разтърси глава умислен той. — По-скоро не са могли да намерят добра позиция да стрелят. Смятам да изпратя семейството си във Франция.

— Защо не заминеш и ти? — предложих му аз.

— Точно сега ли? — опита се да се развесели той. — Днес цял ден обикалям по магазините си да заредя туй-онуй, нали все пак ще съм тук до края на лятото. Вече всички ме познават. А на няколко места ми написаха името на фактурата, без да ме питат как се казвам. Приемат ме като звезда.

За да не го накарам да се чувства неудобно, се засмях развеселен, макар и изкуствено. Докато се прибирах към нас, се опитвах да открия разликите между него и Маджо. Младен отдавна се бе доказал и просто демонстрираше на всички как се нашляпва по дупето едно непослушно момче. Едва ли не приемаше всичко като игра. Докато „момчето“ искаше тепърва да става звезда. Бе се взело много насериозно, без да осъзнава, че един сблъсък между двама души като Давид и Голиат може да бъде разрушителен.

ГЛАВА 9

— Какво мисли сега да прави нашият общ приятел? — погледна ме с усмивка Маджо, докато се разхождаше с ръце в джобовете из детската съблекалня на стадион „Славия“, където бе поредната ни среща.

— Ще се затвори на Щъркелово гнездо, докато Женята свърши нещо — наблюдавах го с безразличие, седнал на една от дървените пейки, докато той нервно обикаляше около мен.

— Защо Женята, а не ти? — изтъня гласът на Маджо. Бях забелязал, че винаги когато беше ядосан, гласът му минаваше във фалцет.

— Извини ме, ако това, което ти кажа, ти прозвучи нагло, но според мен е истина! — нямах никакво намерение да прехвърлям границите на добрия тон.

— Еееe — Младен провлачи думите си, разпери ръце и наклони глава наляво, една от типичните му пози, когато разговаряше със събеседниците си. — Слушам те!

— Повече от година се правех, че работя по Гоцев и Бай Миле, като залъгвах Поли. Рискувах живота си. Сега искаш да направя същото и с Пехливанов. Наистина ли го мислиш за толкова тъп и се надяваш той да ме чака една година, докато ти успееш да свършиш нещо?

— Окей! — преглътна нервно Маджо. — За това си прав, но пък сигурно не си забравил, че аз съм ти дал капаро. А ти още нищо не си направил по нашата сделка.

— Ще ми е много трудно, докато дублираш поръчките. С бездарниците на Бай Миле само го подплашвате и ми пречите.

— Чакай сега малко — дръпна се рязко Маджо. — Нямам представа за какво ми говориш. Явно си в грешка. Не знам за никакъв Бай Миле и никакви бездарници. Говорим за нашата сделка. Ако ти имаш други сделки с някого и си забравил за нашата, това си е твой проблем.

— Виж!… — станах рязко аз и свалих до коленете си шушляковия анцуг, а същевременно вдигнах фланелката си до гърдите. — аз не те записвам, както предполагам, че правиш ти.

Изненадан от реакцията ми, Маджо се дръпна леко уплашен.

— Хайде оправи си дрехите! — каза ми с тон на досада. Чертите му се отпуснаха. Сякаш с едно движение сам свали маската от лицето си. — Просто напоследък ми се насъбра много! Затова не ми се сърди — съвсем омекна той. — Цял ден говоря с всякакви идиоти и вече не мога да различавам приятелите от враговете. Иначе това, което казваш, е така. Работата с гранатомета е голяма простотия. Ти сам знаеш — зашептя той, — че аз никога не се интересувам как ще станат нещата. За мен е важен крайният резултат.

— Все пак трябва да има някаква елементарна етика — нападнах го аз. — При Поли имаше зоологическа градина и родилен дом, а тук е на пъпа на Борисовата градина, където минават майки с деца.

— Е, някой пострада ли и в двата случая? — ядоса се отново той.

— Не, но това е чиста случайност.

— Виж, Жоро! Ти знаеш, че ние сме правили много такива неща. Досега не се е случвало да засегнем невинен човек. Или може би греша? Ако е така, поправи ме — погледна ме настоятелно.

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Естествено — зениците му се разшириха и ме загледа с неприкрито любопитство.

— Ватманът, който беше застрелян на „Хладилника“?

— Пак нещо не те разбирам! — сконфузи се Маджо и не успя да скрие добре изненадата си.

— Говоря ти за ватмана, когото си накарал да застрелят на кръговото на „Хладилника“.

— Не съм карал да го застрелват. Тогава стреляха по моите коли. Може би го е убил заблуден куршум! Не знам защо после онези идиоти от „Убийства“ го направиха битово престъпление, не съм ги молил за това.

Знаех за случая от Поли и неговата версия бе съвсем различна. Наистина наемници бяха стреляли по Маджо, но неговите хора ги бяха заловили и убили, след което ги бяха качили в багажника, за да ги заровят. В последния момент забелязали ватмана, който ги наблюдавал през цялото време. Застреляли и него.

Знаех и за друг мръсен случай. Преди години Бай Миле се опитваше да влезе в търговията с човешки органи. Беше хванал двама идиоти, които превозваха трупове от моргата. След като осъществи няколко сделки, Бай Миле се бе уплашил, че ще проговорят, и неговите хора ги бяха прилъгали на среща с уговорка да им платят парите. Но на срещата ги убили. Така и не намериха никога телата им.

Реших да не ровя в старите рани на Маджо и промених темата.

— Като спомена за идиотите от „Убийства“, се сетих, че Пехливанов прекара доста време там след стрелбата по него.

— Не се и съмнявам — усмихна се ехидно Маджо.

Бай Миле отвори рязко вратата и показа рижата си глава.

— Къде сте се скрили, бе? Аз да не преча?

— Влизай, влизай, Милчо! — покани го нервно Маджо.

— Нашият човек е седял в „Убийства“-та — обясни му веднага той.

— И к’во е говорил?

— За теб например е казал, че те познава като обикновен пияница — с удоволствие му казах аз.

— Добре е направил — кимна с безразличие Бай Миле. Намести огромния си задник на тесните пейки, запали цигара, почеса се по главата и тъжно въздъхна: — Лошото е, че не е казал така. Няколко дни вече всички възможни куки на София обикалят около нас. Сложили са ме на сериозна разработка.

— Този нещастник им е наговорил какви ли не глупости. Започнал е с това, че ние сме убили Васил Илиев.

— А това беше преди в години — издуха дима от цигарата си в лицето ми Бай Миле.

— Има ли някакво значение, Милчо, колко години са, след като не сме го направили ние? — погледна го с упрек Маджо, на когото все му се искаше да се изфука колко големи убийства са организирали, но никога не му стискаше докрай.

— Не съм казал, че сме го убили ние… Просто исках да обясня, че всички останали убийства през тия 6 години ги е приписал на нас — виновно сведе глава Бай Миле.

— Пехливанов ми каза, че сте имали и сериозен враг в „Убийства“-та — погледнах ги изпитателно и двамата.

— Кой, бе? — изненадано подскочи Бай Миле.

— Иван Тенчев.

— Ами освен да попитам новия главен секретар за това… за този враг — разсмя се самодоволно Маджо. Бай Миле също се разтресе и започна да пляска по бедрата си.

Чак сега зацепих, че атентатът срещу Пехливанов съвпадаше с встъпването в длъжност като главен секретар на Бойко Борисов. Направо си беше в първия му работен ден. Маджо на секундата улови мислите ми.

— Не сме чакали Бойко. Знаеш, че в тези неща няма ден и час. Просто, когато излезе удобен момент.

— Дори на мен ми е кофти, че ще му навредим на момчето. Първият работен ден и да те посрещнат със стрелба с гранатомет в град като София, никак не е приятно… — направи се на сериозен Бай Миле.

Спогледаха се с Маджо и отново се разсмяха силно:

— Дай да не го лъжем Жоро, наш човек е!

— Нормално е да изчакаме Бойко да стъпи в длъжност — с малко тържествен тон каза Бай Миле. — Все пак ние го направихме човек. Ако има милиони, то е благодарение на нас — с леко завистлив тон продължи той.

— Така че, сега ще връща услуги — удари по стената Маджо. — Още утре му се обади, Милчо, да свали разработката от теб и да разкара тия куки, така не можеш да си вършиш работата.

— Нема проблеми с него — намигна важно Бай Миле.

Замислих се, че преди около два месеца с Пехливанов се забавлявахме, като разбрахме, че Бойко Борисов е подал документи за работа в НСО и са му отказали поради факта, че е прехвърлил възрастовата граница. Малко по-късно Стуканьов ми разказа, че Славчо и Бойко се били сближили още повече. „За какво му е този Бойко? — бях подхвърлил тогава. — Той е най-обикновена шушумига.“ „Да, ама скоро ще се променят нещата — отговори ми тогава Стуканьов. — Щели да го правят главен секретар на МВР. Явно е съвсем сигурно, тъй като е ходил на среща с Маргина, Димата и Маджо и им е казал, че иска изравняване на процентите в общия им бизнес заради промяната в статута. Маргина и Димата се ядосали от наглостта му, но Маджо ги успокоил и тримата. Обещал на Бойко да му вдигнат процентите срещу гаранции, че спокойно могат да си

разчистят сметките със враговете си, без никой да им търси отговорност.“

Тогава си мислех, че това са поредните глупости на Крейзи или че е повярвал на фантасмагориите на шефа си. Но като видях наистина, че Бойко стана главен секретар, се убедих, че информациите на Стуканьов са достоверни. А това, че Маргина и Димата са побеснели, изобщо не ме учудваше. Знаех, че преди години Бойко ги бе подразнил и двамата лично го бяха пребили. Всичко това беше станало, защото той не отчитал пари от охранителната си фирма „Ипон“. Тогава отново го бе спасил Маджо, като ударил с юмрук по масата и наредил за в бъдеще да не го закачат.

Нямах представа защо тогава Маджо го бе защитил, но сега определено пъзелът ми се нареждаше. Този ход на Маджо бе доста добър. Бе заложил на печелившия кон. И с него смяташе да спечели всички надбягвания. Самият аз не знаех много за Бойко. Често идваше на наши събирания заедно с Пашата. Държеше се надменно. Каквото, между другото, беше поведението на всички хора на Румен.

Не бях наясно защо хората му винаги страняха от организацията, макар че бяха част от нея. Може би заради това, че като бивша барета градеше организацията си по полицейски стереотип. А засечехме ли се с Бойко, се чувствах като малко дете, извикано при кварталния. Маниерите му бяха полицейски и това ме изумяваше, все пак знаех, че е пожарникар.

Често ми идваше да му шибна един, но щеше да стане голям проблем и Пашата и Поли да се скарат. Иначе и Поли не броеше Бойко за човек. Беше се излъгал да отиде на един рожден ден на половинката му Цветелина. Още на вратата управителят на заведението им предложил специално помещение за охраната по идея на Бойко. Естествено, охранителите се зарадвали, че ще ядат и пият на воля, далеч от погледите на шефовете си. Към края на вечерта сервитьорите ги бяха сюрпризирали много неприятно. Минали покрай всеки, записали кой какво е ял и пил и им изготвили индивидуални сметки.

— Ние сме гости на рождения ден на Цветелина — възроптали някои от тях, като повикали управителя.

— Няма такова нещо! Бойко каза, че гостите са в другата зала.

Едно от момчетата на Поли нямало никакви пари и се принудило да поиска от шефа си, като му обяснил случая. Той веднага

демонстративно напуснал рождения ден. Оттогава на Бойко му беше излязъл прякора Бойко Ларжа. И всички охранители го презираха.

Поли, който никога не прощаваше, измисли начин как да го унижим. По това време Бойко държеше едно двуетажно кафе в една пресечка на „Граф Игнатиев“. Казваше се „*Long John*“. Всяка вечер цялата бригада се събирахме там. В продължение на седмица правехме големи сметки, след което не плащахме. Все казвахме: „Утре ще оправим нещата.“

Накрая се появи един от съдружниците на Бойко, който отговаряше за кафенето — Пламен Тачев от Червен бряг. И той като приятеля си беше бивш пожарникар и каратист. Трябваше му около половин час, за да се осмели да ни заговори. Когато все пак го направи, едва успя да смънка няколко думи. Беше пребледнял от страх. Направихме се, че не го забелязваме. По-късно разбрахме, че Бойко бе изложил проблема си пред Пашата, а той от своя страна се бе опитал да се разбере с Поли.

— Не се притеснявай, Румене! За в бъдеще няма да правят така! — изхилил се Поли. — Колкото до сметката, нека и Бойко веднъж да почерпи - приключил разговора той.

Макар и да смятах Бойко за обикновена шушумига, имаше един случай, който ме бе убедил, че съвсем не е толкова безобиден. Преди години неговата фирма бе поела инкасото на Банка за земеделски кредит. Един от служителите му успя да открадне 500 хиляди марки и изчезна безследно. Естествено, като шеф на фирмата, вината трябваше да поеме Борисов. По това време такива пари той не бе виждал и на снимка.

Направо се разболя от нерви. Вечният му покровител Румен Пашата бе възстановил парите на банката, но се очертаваше да му робува за цял живот. Съдбата обаче се оказа благосклонна към Бойко. След време намериха крадеца мъртъв. Никой не вярваше на версията, че се е самоубил. А пък и Бойко не се опитваше да я поддържа. Оттам му бе излязло и името на твърд и отмъстителен мъж. Тази версия бе за по-непросветените. Хората от по-близкото обкръжение знаеха, че Бай Миле е самоубил охранителя. Именно оттам започна голямата им дружба с Бойко, която продължи до последния му ден.

Докато в съзнанието ми преминаваше миналото на Бойко, Маджо, който бе облечен в светъл костюм, бяла риза с извадена яка

над сакото и островърхи бели обувки, прекоси съблекалнята, влезе в банята и се изпика шумно над канала.

Бай Миле се възползва от отсъствието му и ме извади от размислите ми.

— Ти смяташ ли, че тоя, Женята, е опасен, а? Така де, в смисъл дали може да стигне до мене? — не изчака отговора ми Бай Миле.

— Мисля, че ще успее — не му дадох шанс аз.

— И к’во ще ми направи? Как ще действа?

— Стига глупости, Милчо! — провикна се от банята Маджо. Не искаше да остана с впечатление, че Бай Миле се страхува. Все пак той беше неговото острие, емблема и символ на организацията. — Те няма да направят нищо.

— Мислиш ли? — с недоверие попита Бай Миле.

— Сигурен съм! — натърти с язвителен тон Маджо. — Пехливанов няма да посмее да му даде поръчка — погледна ме настоятелно, сякаш искаше да ми подскаже, че не трябва да плаша повече Бай Миле. — Знае, че ако направи неуспешен опит, няма да може да намери и дупчица, в която да се скрие. Нали така, Жоро? — погледна ме напрегнато той.

Кимнах леко в знак на съгласие, но Младен веднага разбра, че няма да му играя по свирката, за да поддържам самочувствието на Бай Миле.

— Хайде, тръгвай, че аз имам още срещи! — набързо ме отпрати той.

Отвори вратата пред мен и излезе. Използвах това, че за няколко секунди бе с гръб към мен, и намигнах на Бай Миле:

— Пази се!

Той поклати глава тъжно, но с благодарен поглед.

— Хайде, по-бързичко да приключиш сделката ни! — стисна ми ръката Маджо в коридора.

Наистина се забързах, но по съвсем друг повод. Трябваше да намеря Женята. Смятах вече да приключа с Бай Миле.

ГЛАВА 10

— Пехливанов ме прати, за да взема оръжията, които навремето ти е дал Поли — смутено промърмори Женята. Отново стояхме в кафенето срещу фризьорския техникум.

— Кога искаш да ти ги дам?

— Никога! — изписка Женята. — Не се сърди, но ти нямам доверие. Откъде да знам, че няма да ме наредиш с куки, докато си ги разменяме?

— За какво си дошъл тогава? Какво искаш от мен?

— Адреса на Бай Миле.

— Какво ще получа в замяна?

— Ти ми го дай да го поразработя, пък после ще се договорим.

— Не ми се прави на Поли, той ме залъгваше така.

— Добре. Ще си го намеря и сам — скочи обиден Женята.

— Тогава за в бъдеще не ми губи времето — срязах го аз. — И без това ме дразниш с това, че искаш да се виждаме след една минута и за една минута.

— Объркан съм — изписка отново той. — Онзи ден ходих до автокъща „Капитолия“, там съм оставил няколко пренабити коли за продажба. Изкарвам по някой лев от тях. Срещнах Венци Стефанов. Познаваме се толкова години покрай Поли, но никога не ми е казвал повече от здрасти. Сега ме заговори. Каза ми, че не е лошо да се обадя на Младен. Той имал добро мнение за мен.

— Е, и ти какво му отговори?

— Знаеш, че трудно си намирам думите, но мисля, че този път се справих добре. Казах му, че и аз имам добро мнение за Маджо, но ако случайно се уговорим да правим нещо заедно, работата ще се разсъхне. Както обикновено става между ортаци.

— Не си ли мислил, че Маджо наистина може да ти предложи добри условия.

— Цяла нощ мисля за това.

— Защо тогава наистина не се обадиш на Маджо — провокирах го докрай аз, въпреки че рискувах да разкаже всичко на Пехливанов.

— Виж, Жоро! Аз не съм толкова задръстен — сякаш за миг излезе от объркването си Женята. — Знам, че лесно ще се уговоря с Младен. И после какво? Никога не съм бил предател и искам да спася Пехливанов. А съм сигурен, че Маджо ще ме вземе с уговорката да го отстраня. След което ще ми дава нови и нови поръчки. Веднъж минах по този път… при Поли. Искам да стана нормален човек. Дори започнах да ходя на уроци по английски. Жена ми ме натиска да емигрираме.

— Това е смешно, Женя — разсмях се аз. — Ти цял живот си бил престъпник. Не те виждам като бачкатор в чужбина.

— Нямам избор, Жоро, искам да живея. Ако остана тук, не си давам много време. Маджо и Бай Миле разполагат с много средства. Колкото и да се крия, просто само отлагам. Рано или късно ще ме ударят.

В думите му имаше някаква обреченост. За момент го съжалих, но после се сетих, че докато бе жив Поли, бе готов да поеме всяка поръчка. Изобщо не му вярвах на клетвите, че не бе приемал моята.

— Как мислиш да стигнеш до Бай Миле, ако не ти помогна аз? — наблюдавах го внимателно. Беше простоват мъж и на лицето му се изписваше всичко, което мислеше.

— Тези сто хиляди марки, които Пехливанов дава за Бай Миле, са ми много нужни, Жоро. Не бих ти отстъпил и една марка за информацията. Данкина, Хамстера и Баката вече доста години бачкат при мен. Ти едва ли си забравил, че са от Червен бряг. Както и че събирането на информация е част от занаята ни — погледна ме лукаво той. — При дебелия Милчо от доста време работи някакъв си Васил от Червен бряг. Едва ли ще е трудно моите хора да го разработят къде живее и оттам да стигнем до шефа му — завърши, като въздъхна със задоволство Женята.

Сега вече можех да се поуспокоя. Безспорно Женята бе попил доста от школата на Поли, както и аз. Мислехме в една посока. Ако Стуканьов не ми беше казал къде точно живее Бай Миле, и аз щях да постъпя по същия начин. Естествено, че нищо не ми пречеше да му покажа адреса на Милчо, още повече че беше през две улици от

кафенето, където седяхме в момента. Не ми трябваше и процент от парите, които Пехливанов щеше да плати.

Проблемът беше, че Женята не можеше да си държи езика зад зъбите. Не исках да рискувам при евентуална смърт на Бай Миле да стане ясно кой го е наредил. А ако атентатът се окажеше неуспешен, ставаше по-опасно за мен. Бай Миле щеше да разнищи кой го е предал и да мъсти докрай.

— Как мислиш да се оттеглят твоите хора след това? — попитах настоятелно Женята. Знаех, че се гордее с перфектните си планове и не се съмнявах, че ще ми разкаже.

— С колела. Така няма да се налага да палят после коли и да заличават каквито и да е било отпечатъци — отново ме погледна победоносно.

— Не ми остава нищо друго, освен да ти пожелая успех — изправих се и го тупнах по рамото аз.

— Седи, бе, седи, бе — дръпна ме за ръката той. — Искам да ти се оплача, и без това няма с кого да си говоря.

За миг помислих, че нарочно се опитва да ме забави, докато подготви хора да ме очистят. Определено си нямахме доверие. Бях оставил Тупана навън да проверява района, но срещу автоматчиците на Женята едва ли щяхме да имаме някакъв шанс. Отново го погледнах настоятелно и в очите му виждах само тъга и отчаяние. Явно наистина нещо го гризеше и искаше да го сподели с мен.

— Хайде, казвай — наместих се на стола и си придадох небрежен вид.

— Пехливанов, чийто гръб пазя и заради когото съм в тази ситуация, ми пробута подводница — проплака Женята. — Прати ми шефа на охраната си — Симо Дебелия — уж временно да обучава моята охрана.

Със Симо се знаехме доста отдавна. Беше бивш служител на БМБ (Борба с масовите безредици). При Пехливанов работеше от шест години. Макар и доста мързелив, не можеше да се отрече професионализмът му. Не обичаше Пехливанов, но работеше там по неволя. Имаше голямо семейство и след като го уволниха от полицията се чудеше как да го изхранва. Жоро му имаше голямо доверие. Фактът, че го беше преотстъпил на Женята, говореше, че наистина иска да го

държи под пълен контрол. Явно се надяваше Симо да му докладва за всяка крачка на Дългия.

— Симо е мъжко момче, не е предател! — погледнах съучастнически Женята и едва забележимо му намигнах.

— Да, разбирам, че ако се държа човешки с него, няма да ме изпорти… То няма и за какво, де — побърза да се оправдае той.

— Ти го каза — отговорих неопределено аз.

Станах бързо и го оставих умислен, без да му давам възможност да ми отговори каквото и да е било. Тупана ме пресрещна, като ме прикриваше с могъщото си тяло. Все още се притесняваше да не би да се опитат да ме застрелят.

И той вече бе разбрал, че живеем в паралелен свят, изпълнен с лицемерие. Хората се прегръщаха в един миг, а в следващия ги застигаше „приятелски“ куршум. Не можеше да се следва логиката и невинаги всичко се свързваше с парите. Просто параноята беше обсебила всички.

ГЛАВА 11

Стуканьов ме събуди рано сутринта.

— Имаме проблем — гласът му трепереше. — Снощи са взривили Бай Миле!

Подскочих като ужилен.

— Жив ли е? — попитах го с надеждата, че ще ми отговори отрицателно.

— А-а, нищо му няма! Даже той ме накара да ти се обадя, иска да те види. Лежи в дома на Младен.

— Защо тогава започна с това, че имаме проблем? — стана ми криво, че дебелакът е оцелял.

— Ами то си е проблем… Следващия път може да се случи с шефа, или пък, надай си, боже, с Маджо! Въпреки че се страхувам повече да не стане при Славчо, че и аз може да го отнеса — разсмя се някак си пресилено Крейзи.

— Къде точно трябва да дойда?

— Ще те чакам пред ресторантчето „При Цано“. Нали го знаеш? Отпред пред булеварда, преди тяхната улица.

— Там може да ме засекат хората на Маргина и Димата.

— Добре тогава, ще те взема пред Зоологическата градина. Ще съм с мерцедес с тъмни стъкла и ще влезем директно в къщата на Маджо.

Пред къщата на Младен ни чакаха двама охранители, които размениха няколко приказки набързо с Крейзи и вдигнаха външната врата на гаража. Спуснахме се по лек наклон, който водеше към широка вътрешна улица, където обикновено паркираха колите на гостите, и стигнахме пред къщата. Посрещна ни късо подстриган леко пухкав охранител с глуповата физиономия.

— Чакат ви горе — погледна той към Стуканьов.

Направи ми впечатление, че фамилиарният тон, с който обикновено Крейзи общуваше, сега липсваше. Този тип определено се държеше тежко.

— Какъв е този? — попитах го тихо, докато другият ни отваряше вратите.

— Казва се Вальо и е новият шеф на охраната — отвърна ми също така шепнешком и се подсмихна: — Бивш военен е, затова се натяга толкова.

— Какво стана със Свилен Бабаса?

— Още е тук, но го понижиха. Маджо му обяснил, че е добра душа и не става за шеф.

В една от стаите за гости лежеше Бай Миле с обинтовани ръце до раменете. Краката му също бяха в бинтове почти до края на бедрата, а лицето му — цялото в ужасни нарези.

— Какво ти е бе, Милчо! — загрижен го погледнах, въпреки че едва сдържах смеха си от комичната му физиономия. Като двама херувими, от едната му страна стоеше Маджо, а от другата — едър и грубоват тип със зъл поглед, целият окичен по врата и ръцете със злато — Любо от Видин, известен сред нас като Лупи. От години се говореше, че той е физическият убиец на Васил Илиев. Сега бе поел ресора за туризма на Бай Миле. Управляваше финландското селище на Боровец и няколко дискотеки на Слънчев бряг и Златни пясъци. Самият той определено не страдаше от липса на пари, за разлика от шефа си Бай Миле.

— Ше им еба майката аз на твоите хора! - подскочи той. — Виж какво причиниха на шефа! - прозвуча угоднически Любо.

— Стой мирен, бе! — възпря го Маджо.

— Жоро… — провикна се Бай Миле, сякаш бях на двора. — Трябваше да те послушам, като ме предупреди да се пазя!

Хвърлих бегъл поглед към Маджо, очаквах да ми е сърдит, че насаме предупредих Бай Миле. Но по изражението му разбрах, че Бай Миле му е предал последните ми думи. Явно нямаха тайни помежду си.

— Важното е, че си жив, Милчо! — отново излицемерничих.

— И при близо килограм тротил нищо му няма! — намеси се Маджо.

— За късмет, не са го сложили като хората — обади се Любо. — Бил е заровен в градинката пред входа, но взривната вълна е била насочена към Земята.

— Аджамии, за наш късмет — обобщи Маджо.

— Ще ги изтрепем до девето коляно — извика отново Бай Миле.

— Дълбоки ли са ти раните, Милчо? — опитах се да проявя съчувствие.

— …Жив човек няма да оставим! — продължи да крещи той.

— Пооглушал е от взрива — деликатно обясни Маджо, виждайки, че Бай Миле си знаеше неговата, — ако искаш да те чуе, трябва да седнеш при нас.

— Да се оправяш бързо, Милчо! — опитах се да го успокоя, приближавайки към него и положих ръка върху възглавницата му.

— Ще ми помогнеш ли да им отмъстя?

— Имаш думата ми! Ти само да оздравееш… — неволно погледите ни с Маджо се срещнаха и видях одобрението в очите му.

— Айде да оставим шефа да си почива — изправи се Любо.

До този момент Стуканьов се въртеше около вратата, без да знае къде да се дене. Никой не го забеляза до мига, в който тримата с Любо и Маджо не се отправихме към вратата. Те останаха като втрещени, като видяха как Крейзи, от няма и какво, изпрати въздушна целувка по посока на Бай Миле. Мен това не ме впечатли, и без това знаех, че мога да очаквам всичко от него.

Любо остана на двора при охранителите. С Маджо заобиколихме гипсовите отливки на Санчо Панса и Дон Кихот, които доста умело бяха изкопирани от тези на площада в Мадрид, и влязохме в зимната градина. Изглеждаше доста кичозна, но пък странното бе, че бе успял да намери различни видове растения и ги бе подредил. Направи ми впечатление, че имаше и палми.

— Искаш ли нещо? — попита Маджо, като приседна отстрани на масичката, отпускайки се на люлеещия се стол. Наля във водна чаша от любимото си уиски „Royal Salute“.

Кимнах отрицателно.

— Няма да те отровя… все пак си ми на гости — вторачи се в мен с ехидна усмивка и извади химикалка и тефтерче от вътрешния си джоб. — Вече ще го караме така… ще записвам всичко, което ми казваш. Признавам, че съм виновен. Подцених информацията, която ми даваш, и замалко щеше да загине най-добрият ми приятел.

— Доколкото си спомням — погледнах го присмехулно аз, без капчица съжаление, — последния път натърти на това, че Пехливанов и Женята няма да направят нищо.

— Само Господ не греши! — отговори примирено той.

Около половин час записва всички имена на познати на Женята и Пехливанов, които евентуално можеха да бъдат използвани за атентатори. Интересуваше се от най-дребните подробности. Дори искаше да провери и за стари съученици, с които контактуват. Това за съучениците малко ме разсмя, а Маджо се разсърди много.

— Не виждам какво му е смешното? Аз лично, ако закъсам, ще се обърна точно към старите си съученици. Това са хората, на които може да се разчита… тези, с които сме си делили хляба и са ми се доказали като приятели, когато съм нямал и една стотинка. А виж тия — махна неопределено по посока на охраната, — на които им плащам луди пари, са си просто обикновени наемници. Ако утре не мога да им платя, на секундата ще се разбягат.

— На съседната на Бай Миле кооперация има камери — прекъснах тирадата му аз.

— Знам, Жорко! Веднага щом разбрах за взрива, пратих мои хора да свалят записите. По-странно ми е ти откъде знаеш?

— Все пак ми е в квартала.

— А на мен ми прозвуча, като че си го разработвал и ти. Няма лошо — засмя се Маджо, като успя да улови едва забележимата ми усмивка. — Общо взето, Милчо е доста мразен мъж. Ще разбера, ако за твоя застраховка си го проверявал. Ако, не дай си, боже, възникне напрежение между нас, съвсем нормално е да искаш да го отстраниш, това бих го разбрал като самозащита и няма да се разсърдя. Все пак е част от играта, в която побеждава по-добрият. Но ако си се полакомил за парите, които предлага Пехливанов, никога няма да ти го простя — просъска злобно последните думи.

Не счетох за нужно да му отговарям, въпреки че ме раздразни с опита си да ме заплашва. Видях обаче настоятелния му поглед. Чакаше да му отговоря по някакъв начин. — Просто за застраховка, както предположи първоначално.

— Сега вече съм спокоен — кимна и със задоволство и продължи: — Нали виждаш, че знам всичко? Аз съм я измислил тая организация, приятелю! С нищо не можете да ме изненадате! — съвсем се възвелича, сякаш за момент напълно забрави, че започнахме разговора с грешката му, че е подценил ситуацията.

Бях изненадан от тона му. Не беше в стила му да говори врели-некипели току-така. Но видях, че вече пресушаваше втора водна чаша с уиски, и ми стана ясно защо е толкова смел в изказванията си. Улови погледа ми, изправи се несигурно в опита си да прикрие бутилката и чашата сякаш се срамуваше от слабостта си към алкохола и, предъвквайки думите, каза:

— Много съм уморен… Време е да те изпратя. Искам да се видите там… с Любо! Може да е тъп, но е наш човек… Никога не би ни предал. А аз ще ти се обадя през следващата седмица… за да потърся един отговор — за миг се стегна и натърти дума по дума: — Кой даде адреса на Бай Миле? Оставям ти го за домашно… да помислиш!

Сложи ръка на рамото ми и за секунди започна да го масажира по стар навик. Измъкнах се от ласките му и се отправих към изхода. Крейзи оживено разговаряше с Любо. Това ме изненада, защото Любо имаше вид на практичен и сериозен човек и не си губеше времето в празни приказки, но от това, което подочух, разбрах, че се опитва да измъкне някаква информация за Славчо. Което си беше нормално, предвид, че Славчо бе забогатял за две години. И след оттеглянето на покровителя си Костов доста хора се бяха наредили на опашката, опитваха се да го щавят, а той беше мек и страхлив. И ако не беше протекцията на Маджо, скоро щеше да загуби всичко.

Подозирах, че Любо търсеше информация по поръчка на Бай Миле или Маджо. Едва ли вярваше, че Крейзи няма да разкаже всичко на шефа си. Това беше част от стратегията на силовите босове — да карат някои от хората си за черна работа от време на време да плашат бизнесмените, които покровителстват, и след това да им предлагат закрила. В случая Славчо вече имаше протекциите на Маджо, но профилактично трябваше да му се набива страх.

Този път номерът на Любо едва ли щеше да мине, тъй като Крейзи работи доста време при мен и тези трикове му бяха познати.

— Хайде, бягай! — напъди го изненадващо Любо, като ме видя да се приближавам. — Милчо и Младен ми казаха да разчитам на теб! — Напуши ме на смях от високопарните му думи.

— И Маджо ми каза същото за теб!

— Значи, можем да си разчитаме взаимно… — опита се да се измъкне от ситуацията Любо, но усетих, че му стана неприятно.

— Сметам, че, ако отстраним тоя… Женята… ще подрежем крилата на Пехливанов. Или има некакъв резервен вариант?

Стана ми досадно, че всичко това допреди малко го обяснявах на Маджо, и го скастрих:

— Младен знае всичко. Питай него! Но не ми е ясно с какво можеш да ми помогнеш ти? — в гласа ми прозвуча нотка на презрение.

— С оръжие, брат! — угоднически снижи тона той. Явно му бе навик да го мачкат. — Имам всичко, гранатомети, автомати, снайпери… каквото си пожелаеш!

Размениxме си телефоните. Тръгнах си с положителната нагласа, че вече имах информация кой снабдява Бай Миле и Маджо с оръжие. Въпреки че ситуацията не се бе развила според плановете ми, Бай Миле бе останал жив и сега всички щяха да се пазят повече. А това значеше и по-голямо напрежение. А и бях забравил съвсем за Любо, когото незнайно как извадиха „от нафталина“.

Дори ако Женята отстранеше Бай Миле, Любо щеше да го замести.

За миг през главата ми мина идеята да се удари директно Маджо, за да се пресече цялата история, но пък оставаше Пехливанов, който със сигурност щеше да се самозабрави. Сетих се за Женята и за желанието му да учи английски и да емигрира, но не бях забравил какво му отговорих: че там може да бъде бачкатор. Същото се отнасяше и за мен.

Макар и млади, тук поне щяхме да умрем като горди хора.

ГЛАВА 12

Пътувахме с Крейзи по обратния път с колата в пълно мълчание.

— Не ми е приятно, шефе, да ме влачат по всякакви такива срещи и да ме замесват. И на Славчо вече му дойде много. Снощи го накараха да звъни посред нощ на Бойко Борисов, за да потулят случая. — Аз продължавах да мълча, давайки си разсеян вид. — Знаеш ли, че са пратили друг човек с документите на Бай Миле направо към Сърбия, а видя, че той лежи в къщата на Маджо.

Усещах вече, че Крейзи изпитва омраза към всички. След снощната случка самият той си даваше сметка, че може да бъде на мястото на охранителя на Бай Миле, който лежеше с извадени вътрешности в Пирогов. По ирония на съдбата същият този охранител бе Васил от Червен бряг, от който Женята смяташе да вземе информация за дома на Бай Миле. За пореден път се убеждавах, че у Женята няма милост, щом ставаше дума за пари. Ако наистина бе взел информация от Васил срещу обещание да не прави покушението в неговата смяна, бе постъпил жестоко. Но това бе нормално за нашия занаят. Васил в случая се явяваше потенциален свидетел, ако започнеха да се разплитат нещата.

— Бойко дали наистина ще смее да потули този случай? — с любопитство го погледнах аз.

— Ако го направи, то ще е заради Славчо, а не заради Маджо. Всяка вечер си гостуват, нали са съседи в Банкя.

— Е, и к’во си говорят?

— Не знам точно… редят пешки… Явно замислят някакъв голям общ бизнес. Но като си тръгваме от къщата на Бойко, Славчо винаги казва, че нещата не отиват на добре с тази омраза на Бойко към Маджо и останалите.

— Какво? Дразни се, че продължават да го карат да им слугува ли?

— Ами нормално е! Ето сега ще му развалят отношенията с журналистите около потулването на случая с Бай Миле.

Крейзи паркира автомобила до Зоологическата градина, където ме чакаше Тупана, и преди да сляза, дискретно ме попита:

— Шефе, какво би ме посъветвал да направя с една журналистка, която в последно време много дразни Славчо?

— Коя е?

— Не знам дали е редно да ти кажа…

— Казвай, де! Нали знаеш, че няма смисъл да пазиш тайни от мен! — шляпнах го леко по врата.

— Някаква си Пепа Петрова от „Нощен Труд“.

— Е, и какво толкова го е раздразнила?

— Пише постоянно за децата му, че учат в швейцарски колеж. Славчо й се обади на няколко пъти и й каза да пише за него и най-големите гадости, но да не закача децата му.

— И сега да не ти е поръчал да я убиеш? — стана ми смешно.

— Не, и дума не ми е казвал — явно излъга Крейзи. — Просто искам да му помогна.

— Заплаши я по телефона.

— Ама нали ще ми види номера?

— Вземи една фонокарта бе, Сашко! — подразних се от глупостта му и го шляпнах още веднъж зад врата за „чао“ и излязох.

— Какво точно да й кажа? — провикна се той от прозореца.

— Нали е жена, заплаши я, че ще я обезобразиш!

Докато се качвах при Тупана в колата, се замислих, че на Крейзи няма да му стигне куража да заплаши журналистката дори и по телефона. Само няколко дни по-късно той ме опроверга. Наистина беше заплашил, но не тази, а Маргарита Михнева, която по това време работеше в Би Ти Ви и бе направила репортаж и заснела къщите на Славчо и Бойко Борисов.

— Какво си направил бе, глупак? — стояхме в едно кафене до „Плиска“. — Разнесоха те по всички вестници.

— Ами каквото ми каза ти! Обадих се с фонокарта.

— Чакай малко! Ти изобщо не си ми казвал, че става въпрос за Михнева.

— Има ли някакво значение, нали и двете са журналистки? Наложи се и двете да заплаша.

— Я ми разкажи точно какво направи?

— Шефът ме накара да я заплаша от името на Бойко Борисов. Казах й: Госпожо Михнева, аз съм ваш фен и искам да ви предпазя. Бойко Борисов ще ви осакати и обезобрази!

— Добре, защо намесихте Бойко, нали са приятели със Славчо?

— Нямам си и на идея… просто изпълнявах заповеди. Откъде да знам, че дъртата курва е запазила номера на фонокартата и е отишла с него в МВР.

— Не мога да разбера, Сашко, как те заловиха точно теб. Това нямаше как да стане, ако ти беше изхвърлил фонокартата.

— Е, т’ва трябваше да ми го кажеш, когато те питах какво да правя! Нали знаеш, че все си пестя парички, а тези пет лева за картата ми ги даде Славчо. Останаха ми още доста импулси. Същия ден заминахме на Златни пясъци с шефа и реших да изхабя картата, като се обадя на жената. Два часа след разговора ни пристигнали полицаи в нас и започнали да я разпитват кой се обажда от този номер. Тя, горкичката, съвсем нормално им казала, че е мъжът й. И дума не е споменала, че работя при Славчо. Така и не разбрах как направиха връзката.

Нямах думи и сили да му отговоря. Тъпотията му беше безгранична. Оставих го да свърши разказа си.

— Вчера ме извикаха в СДВР. Обаче аз не съм балама. Взех две стари тефтерчета с всичките номера на Бойко Борисов още от едно време. Исках да им дам да разберат, че с Бойко се познаваме отдавна, и мисля, че мина номерът. И те ме заплашиха с Генерала, какво щяло да ми се случи, като се върне от чужбина. Ама аз им хвърлих тефтерчетата, за да видят откога се познавам с него, и определено ги впечатлих. Въпреки това ме накараха да направим експеримент. Повикаха онази гадна кучка Михнева, вкараха ме в една стая и ме накараха да се обадя, за да видят дали ще разпознае гласа ми. Разбира се, че не се съгласих. Поисках още един човек да й се обади — погледна ме гордо Крейзи, впечатлен от собственото си остроумие. — Хванаха там някакъв служител и докато чакахме, се хванах на бас с него, че той ще е посочен. Така и стана. Тя разпозна неговия глас. На куките им беше гадно, но нямаха избор и ме пуснаха да си ходя.

— Славчо не ти ли се разсърди? — все още не проумявах тъпотията на Крейзи.

— А, не… и той се чувства виновен, че ме накара да извърша тая простотия. Още повече, пропуснах да ти кажа за уговорката ни, че след като свърша разговора с нея, трябваше да му звънна от фонокартата и да му кажа дали съм изпълнил задачата.

— И ти какво му каза?

— Само едно изречение: „Бате, готово!“ — за т’ва не мога да разбера как направиха връзката между нас — погледна ме с надежда Крейзи, че аз бих му обяснил.

Нямах намерение да си правя труда да му разяснявам, но така и така си изливаше душата пред мен, реших да го разпитам докрай.

— Как реагира Бойко на този случай?

— Вече не редят пешки с шефа. Оттогава изобщо не се е обаждал! Просто след това Цветелина замени Славчо в банката.

— Значи… Сашко, излиза, че ти си преебал цялата банка?

— Ами нещо такова! — ухили се гордо той. Допих си питието, станах и го оставих да си размишлява сам върху фонокартите. Вече бях сигурен, че трябваше много да внимавам с Крейзи, с пословичната си глупост като нищо щеше да ми навлече неприятности. Все още ми беше смешно как е лишил шефа си от банката и я е подарил на Цветелина Бориславова.

ГЛАВА 13

Стуканьов ме чакаше на задната врата на „Олимп“, който след падането на Костов Славчо прекръсти на „Privilege“. Отпред се мотаеха охраните на Маджо и на Славчо, която вече наближаваше по бройка тази на Маджо.

— Влизай, шефе — отключи вратата той и ме вкара в малка, свръх луксозно обзаведена стаичка. — Това е новото офисче на шефа. Тук си провежда ВИП срещите. Но по-често вкарва разни мацки за едно бързо чукане.

— Става ли му още на Славчо? — подсмихнах се аз.

— Той казва, че понякога ги кара да му въртят свирки и не за друго, а защото му е много голям и му трябва повече време, за да му стане… не му достигало на човека кръв.

— Кога ще дойде Младен?

— В ресторанта е с Бай Миле. Сега ще го доведа.

— Славчо не е ли с тях? Да го викнеш, че не сме се виждали отдавна.

— Не е тук.

— А вие за какво пазите ресторанта?

— За заблуда. Шефът много се пази напоследък. В момента е в друг офис. Като приключи, ще се обади да го взема от там.

— И аз така чух, че се пазите доста. Единствено вие се возите с три коли.

— Да бе, Славчо нещо съвсем психяса. Вечер, преди да се прибере, едната кола я праща винаги да отцепи улиците. Раздал им е помпи. Излизат навън и зареждат помпите. След това сме ние, идваме, зареждаме пистолетите и ги държим опрени в прозорците.

— Това са абсолютни дивотии. Славчо нищо не разбира от охрана, а ти като шеф на охраната — още по-малко.

— Вярно е! — призна си най-чистосърдечно Крейзи. — На всичко отгоре сме и страхливци. Онази вечер се прибирал Жорко Славов, на Стоил сина му. Той също живее наблизо. Като видял нашите

хора с помпите, скочил и се разкрещял: „К’ви сте вие бе, боклуци? Имате късмет, че първи ви видях, ако мине баща ми с охраната, ще ви изпозастреля!“. Момчетата се обадиха на мен и аз пристигнах веднага, но малкият гъзар ме изрита и мен. Станал е много нагъл.

— Ти защо не му се издърви? — разсмях се.

— Да не съм луд! Стоил е много отмъстителен, като нищо ще изпрати някой да ме гръмне. А Славчо няма да си мръдне пръста, дори и да иска, не може да направи нищо.

— Сашкоо — провикна се пред вратата Вальо, новият шеф на охраната на Маджо. — Шефът пита дали да дойде?

— Пак се отплеснах! — плесна се Крейзи и скочи да доведе Маджо.

Младен беше облечен в строг сив костюм, закопчал последното копче на ризата и стегнал вратовръзката си. Изглеждаше като модел на списание „Вог“.

— Цял ден бях по работа в банката — оправда се той, виждайки насмешливия ми поглед. — Защо не си пуснал телевизора? — взе дистанционното. — Искаш ли да погледаме „Дискавъри“? По цели нощи го гледам напоследък. Има доста интересни неща.

— Все ми е тая какво ще пуснеш. А и съм дошъл по работа.

— Нарочно, за да заглушава — прошепна ми тихо той. — Че моите са на вратата и слушат… Не че ме шпионират, но са много любопитни.

Дискретно потропване на вратата прекъсна разговора ни. Беше Вальо. Подаде с трепереща ръце телефона на Маджо:

— Шефе, това е важният разговор… Маджо пое слушалката с два пъти по-разтреперана ръка.

— Намери ми бързо листчетата, Вальо! — прошепна той. — Здравствуй, Миша! — с треперлив глас започна.

През това време Вальо извади листчетата и ги подаде. Маджо приседна едва на края на фотьойла и ги нареди на масата пред себе си.

— Какая погода у нас ли, Миша? Солнце зад облаками… — нотките в гласа му потрепваха. Улови погледа ми, докато го гледах, и търсеше начин да изглежда спокоен. — Знаю, Миша, что погода у нас тебя не интересует…

Явно се бе подготвял предварително за странния руски разговор, защото започна да използва написани термини от листчетата. Оказа се,

че разговаря с Майкъл Чорни, който му се обаждаше от Израел. Имаха проблем около застраховането на „МТел“. Предишната година бе убедил Чорни да направи застраховка на цялата компания в БулИнс. По-скоро бе използвал съдействието на Владо Грашнов, с когото бяха близки приятели и се ползваше с безрезервното доверие на Чорни.

Преди време Димата ми беше разказал, че от сделката Маджо и Грашнов си разделили доста пари „под масата“. След смъртта на Грашнов компанията имаше нов директор — Румяна Кючукова. Името от нея се оплакваше Младен. Държала се с него като с боклук и го изхвърлила. Искала големи отстъпки, за да се застраховат отново. В опитите си да убеди Чорни, че тези отстъпки са му непосилни, Маджо бе готов почти да се разплаче. Явно онзи го бе поканил на среща в Израел.

— Только посилай мне приглашение и я приду… немедленно! — но видимо не беше никак въодушевен от едно евентуално пътуване. Явно Чорни внезапно бе променил темата и започнаха да говорят за футбол. Доколкото разбрах, говореше против Наско Сираков. Изненадващо за мен Маджо го защити:

— Он отличный парень. А знаеш ты какой хитрец он? Я все… сделал как надо… за возкресении… — сетих се, че ставаше въпрос за предстоящия мач „Левски“ — ЦСКА. — Я познакомил Наско со рефером и он уверил его, что все в порядке!

Чорни явно се бе успокоил, защото си размениха взаимни любезности, и Маджо, плувнал в пот, затвори телефона. Нервно забърка по джобовете си, огледа стаята си, накрая свали покривката от масата и старателно избърса лицето си.

— Вальо — провикна се към вратата, — я ми донеси уискито!

Наля си от бутилката, отпи голяма глътка, помълча няколко минути, след което си придаде възможно най-равнодушното изражение и с овладян тон се обърна към мен:

— Ако чуеш някъде, че някой ми завижда, му кажи, че няма за какво. Нали виждаш какви разговори съм принуден да водя? Да чета от листчета и да се потя като ученик пред изпит. Но… в крайна сметка пък си заслужава. Правя договори за милиони. Въпреки че никой не го оценява. Тези пари ще ги деля с Маргина и Димата, а те плюят зад гърба ми.

— Защо се стягаш толкова от Чорни?

— Че кой не се стяга от него? Фамилията Чорни притежава около петдесет милиарда долара… Остави ги там Бил Гейтс и разни, дето се водят най-богатите в света… Чорни е от неофициалните милиардери. Много е готин, но стъпиш ли накриво, няма прошка. Ти нали знаеш какво стана с Грашнов? — сякаш на себе си каза Маджо. Явно от вълнението си се беше увлякъл и се разприказва. — Чувал съм, че е измамил Чорни… Наистина го измами, при това му прибрал около 100 милиона долара. Миша го чакал около година да се сети да ги върне. След което го поканил на гости в Израел… както сега мен — гласът му трепна. — Какво са правели там — само те си знаят, но главно ядене, пиене и курви. После го настанил в специалната стая за гости. Преспал една единствена нощ. Върна се в България и за кратко умря. Така и не намериха причината. Дори диагноза не можаха да поставят.

— Не те разбирам! — прекъснах го аз. — Какво искаш да ми кажеш?

— Това, че руснаците отдавна не се стрелят по улиците като нас — тъжно каза Маджо. — Оборудват стаите си за гости с квантови лампи, които те облъчват. И за кратко време угасваш. Чиста работа… без доказателства…

— Чорни как си върна парите после? — стана ми любопитно и попитах.

— Лесно, отишъл е при Лора Виденлиева, жената на Грашнов, и й е обяснил, че ако не му ги преведе веднага, ще му гостува и тя. Миша наистина е готин — завърши Маджо, — остави ми десетина милиона долара. Имаше сантимент към Владо. Обичаха заедно да се напиват.

Замислих се за съдбата на Грашнов. Познавахме се доста отдавна. Още от времето, когато работеше като гид в ЮАР. Вземаше по 200–300 долара да развежда разни групи. Главно се изхранваше от парите на Лора.

Когато Чорни се установи в България, първоначално бе отседнал в хотел „Хранков“ в Драгалевци. По това време с Поли и Пехливанов стопанисвахме еротичен бар в кулата на хотела. Владо идваше да пие често на аванта при нас, докато чакаше Чорни да се събуди. Всъщност ние идея си нямахме, че това е митичният Майкъл Чорни. Изглеждаше като най-обикновен селски чичко с плетено пуловерче. Правеше впечатление, че раздаваше по 3–4 хиляди марки на стриптийзьорките.

Приличаше ни повече на възрастен чикиджия с пари, а и Грашнов не бе споменал до този момент кой е приятелят му.

Често се приближаваше до нашето сепаре с учтив поздрав. Личеше си, че търси контакт и сигурни хора в България, на които да повери бизнеса си. Но Поли се държеше презрително с руския евреин. Една от стриптийзьорките ни сподели, че това е Майкъл Чорни.

— Ти луда ли си, ма! Тоя селяк да е Чорни? — прогони я с досада Поли.

Малко по-късно пристигна и Владо Грашнов. Поли тъкмо се накани да го пита кой е приятелят му, когато влетя Иван Тодоров — Доктора.

— Тук ли си се скрил, копелдак гаден! — развика се той на Грашнов. — От една година ми дължиш хиляда долара.

Дръпна го рязко за сакото и го удари ненадейно в носа. Ние с Поли искрено се забавлявахме. Доктора никога не посягаше на никого, но прекрасно разбирахме, че се опитва да се представи като бияч пред нас. Макар че да разбиеш носа на човек като Грашнов, миролюбив и обикновен човек, едва ли бе геройство.

На Косьо Самоковеца, който стоеше на нашата маса, му дожаля за Владо и реши да го защити. Забрани на Иван да го бие повече. Погледнах към чичкото с пуловерчето, който стоеше в съседното сепаре. Нямаше начин да не е видял цялата случка, но въпреки това гледаше съсредоточено в стриптийзьорките, сякаш нищо не се беше случило. Вече бях сигурен, че това не може да е Майкъл Чорни. Месеци по-късно, когато разбрахме, че е той, съжалявахме много, че изпуснахме контакта.

— Да го оставим Чорни, той си е в Израел. Ние тук си имаме други проблеми — върна ме в разговора Маджо. Наведе се към мен, вторачи се и сниши гласа си: — Искам да ми дадеш онзи гранатомет, който навремето взе от Поли!

— За какво ти е? Доколкото знам, с Бай Миле си имате доста.

— Само ще го повредя и ще ти го върна — направи се, че не е чул последната ми реплика.

— И аз мога да го повредя.

— Не ме разбирай погрешно. Не че не ти вярвам, но аз смятам, че мога да го повредя по-добре! — настоя Маджо.

— Защо изведнъж се присети за него? — погледнах го учуден.

— Нали Пехливанов не ти пуска никакви поръчки,… изолирал те е? Може скоро да ти го поиска, за да го даде на Женята да стреля по мен.

Минаха ми какви ли не мисли през главата, но видях в очите му онази тревожност, която от известно време издаваше, че параноята го е налегнала неизлечимо и виждаше навсякъде опасност.

— Къде искаш да ти го донеса? — провокирах го аз.

— Няма да го носиш на мен. Ще ви направя среща с Рашо. Предай му го на него.

Имаше предвид Рахмат Сукра, който освен че отговаряше за бизнеса с месото, му беше един от най-доверените хора.

— Няма проблем, ще му го дам — отвърнах, колкото да се измъкна от разговора.

— Добро момче — похвали ме ехидно Маджо. — Не се съмнявай, че ще си платя за тази услуга - За пореден път сложи ръката си на рамото ми той.

Стана ми гнусно и рязко се изправих.

— Ще ти се обадя, като приготвя гранатомета, за да ми направиш срещата с Рахмат.

Не беше свикнал някой друг да приключва разговорите. Стана му неловко. Явно се бе усетил, че ми е неприятно от опипването му.

— Ок. Тръгвай, щом бързаш.

Не бях му споменавал, че бързам, но ми стана смешно от търсенето на начин да се измъкне от неудобната ситуация. Тръгнах си без обичайното здрависване и с една мисъл, че каквито и комбинации да правех с Маджо, винаги стигах до път без изход.

Сега искаше гранатомета, а аз нямах. Навремето бях излъгал Поли, че съм го купил, а Маджо — че съм го запазил.

ГЛАВА 14

С Маджо имахме уговорка, като се виждахме, да си вадя картата от телефона и да сваля батерията. Притесняваше се да не засекат клетката. Съвсем се бе вманиачил, дори се страхуваше от собствената си сянка. След като приключихме в ресторанта на Славчо, се качих в колата. Тупана предвидливо ми подаде разглобения апарат. Отново по инструкции на Маджо изчаках да изминем два километра, преди да сложа картата, за да го ползвам. Още с включването в мрежата се изписа името на Пехливанов.

— Да пием по кафе — бодро прозвуча гласът му.

Бях прекалено уморен от глупостите на Маджо, а и се чудех как да реша дилемата с гранатомета. Никак не ми се искаше да слушам проблемите на Пехливанов точно сега, но пък ми беше любопитно, защо бе нарушил изолацията си. Още повече че ми предложи среща в кафене „Лаваца“ срещу хотел „Плиска“, което значеше, че е напуснал убежището си на Щъркелово гнездо. Въпреки че бях съвсем наблизо, закъснях малко. По стар навик изпратих Тупана да огледа обстановката. Винаги при такива срещи се притеснявах, че може да е капан.

— Защо се забави толкова? — скарах му се аз.

— Жорко, знаеш, че обикалях един час преди срещата с Маджо. Две такива срещи вече ми идват в повече, все пак не съм от желязо. Чудя ти се, ти как издържаш? — погледна ме с фалшиво съчувствие, сякаш се надяваше да смекчи недоволството ми.

Пехливанов вече ни чакаше на втория етаж в заведението, изпънал се на стола и небрежно облегнал крака. Пистолетът му „Смит&Уесън“ лежеше на масата до чашата с кафе. Поведението му отново беше грандоманско. Беше като гущера, на който отсекат ли му опашката, след време регенерира. Бързо забравяше старите си проблеми и се опиняваше от временните си успехи.

— Май поведох в класацията? — започна без увод той. Говореше с поемане на въздух, още един признак, че се бе самозабравил.

— Не те разбрах — направих се на луд аз.

— Имах предвид, че допреди взрива на Бай Миле ми водеха.

— Значи сега сте наравно — приземих го леко.

— Сигурно искаш да сравниш палежа в коридора на дискотеката, изгорелия джип на Турука и неуспешната стрелба с гранатомета с това, с което се случи на Милчо ли? — наду се съвсем.

— И атентата срещу Милчо беше неуспешен.

— Но го компрометирах. А и кой друг освен мен досега си е позволявал да им скочи. Не разбираш ли, че сега вече не ги смятат за безсмъртни. Ще видиш колко много от техните хора ще искат да преминат към мен — опитваше се да ме убеждава толкова пламенно, сякаш сам си вярваше.

Умората ме налегна силно. Срещата с Маджо си оказваше влияние, затова кимнах в знак на съгласие.

— Трябва ми гранатомета, Жорка! Онзи, за който Поли ти е дал пари да го купиш.

В този миг все още не осъзнавах, че дилемата се превръщаше в трилема. Но в мен се надигаше ярост към Пехливанов заради манията му, която го бе довела до момент, в който се вземаше толкова насериозно, че се смяташе за наследник на всичко, което бе купил Поли.

В нашия свят гневът беше лош съветник, а подлостта добър съюзник.

— Нямаш проблем! — прикрих злобата си.

— Трябва да се уговорим, къде да ми го оставиш — замисли се той.

— Имам само едно условие, да дойдеш да си го вземеш лично. Нямам доверие на никого.

— Да, разбира се. И аз това щях да ти предложа — неуверено ми отговори той, но определено не бе очаквал такова предложение. — Чакай само да помислим как да го направим — и започна да се чеше нервно по стар навик по рядката си брада, оформена в катинар. По принцип беше голобрад и си я пускаше повече за самочувствие.

— Ще го мислим и ще се чуем — изненадващо подскочи той и с пистолет в ръка слезе по стълбището, съпроводен от охраната. Определено успях да разваля настроението му. Изобщо не бе мислил лично той да вземе гранатомета, а и не можа да реагира с готов

отговор. Пехливанов обичаше да използва чужд труд, избягваше преките рискове.

Изчаках го да напусне заведението и потърсих Крейзи. Колкото и да не ми се искаше, трябваше отново да се видя с Маджо.

— Още сме тук, в ресторанта, но ще го питам дали ще ти отдели време — отговори ми Крейзи, но сниши гласа си. — Предполагам, че няма да има проблем, въпреки че вечерният час му е девет часа… а сега, като гледам, е осем и половина. Струва ми се, че се понапиха и е в добро настроение.

Този вечерен час беше като практика на Маджо. Смяташе, че след него всички убийци шетат по улиците и той си бе изградил табиет: мине ли девет, да се прибира.

— Какво стана, бе — изфъфли Маджо, изправен в средата на стаичката.

Не бе изминал и час, откакто се бяхме разделили, но вече изглеждаше порядъчно пиян. Без вратовръзка, ризата му разкопчана почти до гърдите, а сакото и панталонът бяха измачкани.

Не ми стана смешно, знаех, че рано или късно това ще се случи и с мен. След разговори от типа на този с Чорни, той хвърляше уиски на големи глътки и бързо се матираше. Играта, в която се бяхме вкарали, бе достатъчно напрегната и всеки намираше своя начин за разтоварване. При все това Маджо беше дисциплиниран и наблягаше на алкохола за разлика от останалите, които тушираха напрежението с кокаин.

— Като излязох от срещата с теб, ми се обади Пехливанов и се видяхме — обясних му набързо.

— Е, и какво иска?

— Гранатомета — очаквах да се учуди или да ме обвини, защото не е възможно в един и същи ден да го поискат и двамата.

— Виждаш ли, че бях прав — изломоти уплашено той. Стовари се на дивана и обхвана с ръце главата си. — Наистина са решили вече да стрелят по мен — сякаш на себе си говореше той. — Ти какво му каза?

— Че искам да го вземе лично. Нямам доверие да го предам на друг.

— Умно момче — тази реплика на Младен най-много ме дразнеше, но усетих, че отговорът ми го разведри, и този път я

пропуснах. — Имам план — погледна ме с надежда той.

Този път замълчах, разперих ръце в негов стил и зачаках сам да продължи.

— Занасяш му го… и го убиваш — процеди злобно той. Не сваляше поглед от мен, искаше да види реакциите ми.

— Мислим в една посока — използвах една от репликите на Пехливанов, — именно затова му предложих да дойде сам да го вземе. Има само един проблем. Ще се чуем по официалните си телефони… с него нямам друга връзка.

— К’во от т’ва? Като го гръмнеш, ще му вземеш телефона.

— Ти за луд ли ме мислиш бе, Младене? — ядосах се аз. За пръв път му говорех с този тон. Очаквах да реагира остро, но улових погледа му, отправен с интерес към мен. За пореден път се убеждавах, че му харесваше да се държат грубо с него. По същия начин, както обичаше да слуша мръсотиите по свой адрес.

— К’во толкова те обидих? — усмихна се почти нежно той.

— С това, че ме правиш на идиот! Нали последният отчетен разговор ще е с мен, това е най-лесно да се провери в „МТел“.

— Тогава после го закарай с неговия джип някъде и го запали — направи поредното идиотско предложение.

— Пак ще ме търсят.

— Да, но няма в какво да те обвинят. Просто е изчезнал.

— Рисковано е. Не знам къде ще е срещата.

— Ти май забравяш, че аз съм ти дал капаро — озлоби се Маджо.

— Няма как, ти постоянно ми го натякваш. Случаят е много специфичен и ще трябва да ми дадеш още, за да съм спокоен.

— Не разбирам с какво ще те успокои това? А и аз плащам на свършена работа.

— Нали после няма да може да се виждаме дълго време, защото ще ме разработват куките — хвърлих най-силния си коз аз.

— Колко искаш?

— 100 хиляди сега и още 100, като свърша.

— Ок — провлачи Маджо. — Имаш ги утре на обяд — прозвуча сериозно. Имаше способността при важни разговори да изтрезнява моментално.

Исках да направя уточнения за подробностите, но той ме пресече на мига:

— Нали направихме сделка? Аз ти нося утре на обяд 100 хиляди и знаеш какво искам в замяна. Искаш ли да видиш Бай Миле? Той е тук — нарочно смени темата.

Нямах никакво намерение да виждам стария алкохолик, но от куртоазия се съгласих. Трябваше да проявя някаква загриженост. За последно се видяхме, когато лежеше обинтован в стаята за гости в дома на Маджо.

— Как ти изглеждам? — завъртя се като манекенка Бай Миле, щом ме видя. Като изключим, че беше достатъчно пиян, наистина беше в добра форма. Дори ми се стори малко поотслабнал, вероятно вследствие на стреса от взрива. Сега определено си наваксваше, защото с двете ръце пъхаше храна в устата си.

— Що не каза да ти донесат тука чинията бе, Милчо — скастри го Маджо.

— Не бе, нали за тази тайна стаичка се минава през кухнята. Гепих бяла риба пане, готвачът измрънка, че била за Славчо… ама той ще почака, докато му направят друга. Искаш ли?

— Не — гнусливо се отдръпна Младен.

Бай Миле се разположи тежко в отсрещния фотьойл, предъвквайки рибата със задоволство.

— Разкажи му какви проблеми имам, Жоро - погледна ме Маджо.

— Пехливанов иска гранатомета. Онзи… който навремето купих за Поли.

— К’во правят твоите приятели Женята и Пехливанов, бе? — провикна се той. Едва сега разбрах, че от разстояние не чува. Явно още не бе възстановил слуха си от взрива. — Ебем му майку кръвава! — запали се съвсем той. — Да им кажеш, че ше ги изтепам до крак!

Маджо се изправи и се подпря на рамото му. Притесни се, че охраната до вратата слуша, и за няколко минути се превърна в нещо като преводач между мен и Бай Миле. Аз разказвах за гранатомета, а Младен му разясняваше.

— И к’во от т’ва — нагло завърши дебелакът.

— Как какво бе, Милчо? — побесня накрая Маджо. — Докато ти се тъпчеш като животно, мен искат да ме убият!

— Е, па мен почти ме убиха и к’во, да не се оплаквам? — продължи да упорства Бай Миле.

Маджо се усети, че присъствам на поредната им „семейна сцена“, и набързо ме отпрати.

— Утре Сашко ще ти се обади, щом подготвя нещата, да се видим — понечи да опипа рамото ми по навик, но се сети за реакцията ми следобед, побърза да отдръпне и само ми стисна дланта.

Този път бях доволен от себе си. За няколко часа успях да обърна нещата в моя полза. Засега отклоних вниманието на Маджо от гранатомета, бях убеден, че Пехливанов няма да посмее да дойде сам, а на всичко отгоре бях успял да изкарам и пари.

ГЛАВА 15

На следващия ден Маджо ме чакаше, отпуснат на плетените столчета на терасата в хотел „Амбасадор“. Изглеждаше добре след снощното запиване. Избръснат, свеж, пиеше кафе. Погледна ме, когато се настаних срещу него, после ръката си и каза усмихнат:

— Като швейцарски часовник си. Цепиш минутата! — глътна няколко таблетки, отпи от водата си и се облегна назад. — Тези хапчета са вълшебни, като нов си…

Знаех от Крейзи, че често след алкохолните нощи се спасяваше с хапчета против махмурлук.

— Ето моята част от уговорката — отвори плика под масата, пълен с пачки, и дискретно го побутна към мен. — Знаеш ли, Жоро, някога един генерал… от твоя квартал — без да иска римува Маджо (говореше за Любен Гоцев), като ми възлагаше такива задачи, ми говореше за строеж на сграда. „Та като сложиш покрива — казваше той, — по стар български обичай трябва да забиеш отгоре знамето!“ — Стана ми ясно, че Маджо говореше за гроб, капак на ковчег и кръст. — Ти нали няма да забравиш да забиеш знамето? — хвърли изпитателен поглед към мен. — Защото ако забравиш, ще приема, че сградата не е завършена и ще трябва да анулирам сделката. Тогава, освен че няма да си получиш парите, ще трябва да ми върнеш капарото.

Намекваше, че иска на всяка цена Пехливанов мъртъв. Не приемаше половинчати истории като ранявания или просто стрелба за подплашване.

— Нямам сметка да не забия знамето — отговорих с неприкрита досада аз. — Ако не го направя, камарата на строителите ще ми отнеме лицензa — намигнах му закачливо. Знаех, че харесва духовития и завоалиран начин, по който си говорехме. А и бързо схвана, че под камарата на строителите имах предвид полицаите, които само чакаха някой да допусне грешка и да бъде разкрит. Маджо беше сигурен за едно: „Този, който лежеше под знамето, нямаше как да се оплаче!“

— Срокове няма да ти определям — подсмихна се леко той, — но все пак побързай, преди да се е развалило съвсем времето!

Естествено, искаше да каже Пехливанов да не го изпревари и да организира нещо срещу него.

— Нали сам виждаш какви черни облаци са надвиснали над нас? — погледна към ясното небе.

Поредното му остроумие ме принуди да импровизирам смях, който използвах за финал на срещата ни.

— И все пак… успех! — подвикна след мен, докато напусках терасата на хотела.

Не се обърнах. Само махнах с ръка.

Мислех вече да действам с Пехливанов. Щях да го притисна да дойде да прибере гранатомета и очаквах сам да се откаже.

— Още не съм измислил нищо, Жорка! — отговори той, щом му звъннах.

В продължение на една седмица го притеснявах всеки ден с любезните си напомняния, че работата не чака. Накрая не издържа и направихме среща отново на „Лаваца“.

— Смятам, че измислих добър, компромисен вариант — опита се да ме подведе в типичния си стил той. — Намерил съм един бус, казваш къде да ти го паркират и оставяш тръбата отзад. Имаш думата ми, че няма да има никой наоколо. Едва като ми звъннеш, ще пратя хора да го приберат.

— И ти имаш моята дума, че ако дойдеш да го вземеш лично, нищо няма да ти се случи. Защо е нужно да усложняваме нещата с разни бусове? Качвам ти го в бронирания джип и оттам директно си го караш, където си поискаш. И без друго не спираш на куките, пък и да те подгонят… трудно ще те стигнат.

— Напълно си прав, Жорка! — смути се той. Не искаше да изглежда като страхливец. — Но не е нужно ти да ми го оставяш в джипа. Дай просто да се разберем за някакво място и аз ще мина да си го кача сам. Даже не е нужно да го носиш ти. Просто прати някой да го хвърли.

— Не става! Няма да стане по друг начин освен на директна среща. Аз и ти!

— Сам знаеш в какво положение съм — въздъхна тежко той. — Кой знае колко екипа на Младен ме дебнат. Не мога да си позволя да

съм без охрана.

— Като излизаш от гаража с джипа, който и двамата знаем, че е с тъмни стъкла, никой не вижда дали си сам. Още повече че ти караш доста добре и можеш да направиш няколко кръгчета, преди да стигнеш мястото на срещата, за да се увериш, че не те следят. Сам си ми казвал, че в този джип се чувстваш напълно спокоен.

— Не е точно така. Ако съм без пилотната кола, някъде може да ми надупчат гумите. А от упор стъклата могат да бъдат пробити с „Калашник“.

— Да не си сменил гумите, Жоре? — попитах го нехайно аз.

— Да ги сменям ли? — изобщо не се усети как сам попадна в клопката.

— Ами тогава сигурно си забравил, че те са с обръчи. Дори и да стрелят в тях, можеш да караш поне още 200 километра.

В типичния си стил Пехливанов почервеня като рак. Махна на сервитьорката и докато я изчакваше, погледна през прозореца мълчалив. Бях забелязал този му навик да прескача темата, ако не му изнасяше, и да потъва в кратко мълчание.

— Тези дни са ми много натоварени, приятелю! — каза го с тон, сякаш изобщо не прехвърчаше напрежение между нас. — Щом се освободя, веднага ще мина да го взема, откъдето кажеш.

— Твърдо, нали!

— Кога е било меко — опита се да разведри обстановката той. След което се наведе към мен с отработения навик да убеждава събеседниците си. — Няма никакъв проблем, Жоре! Прав си да си притесняваш. Изобщо не ти се сърдя, че ми поставяш такива условия. Само ми е малко криво, че не мислиш за мен. Но ще ти докажа, че ти имам доверие. В крайна сметка, ако ми е писано да ме нареди някой приятел… и Господ не може да ми помогне. Ако искаш, изчакай да излезна първо аз — с още по-благ тон и примирено завърши той. — Все пак моите момчета ме закрилят, докато ти си само с него — посочи с поглед Тупана, който седеше на самотна маса в ъгъла. Ще ми е кофти, ако някой снайперист те „омаа“ вместо мен.

— Намеци ли ми правиш?

— Какви намеци? — отговори ми на въпроса с въпрос.

— Намекваш ми, че ще ми заложиш снайперист, ако не се разберем за гранатомета?

— Глупости, Жорка! — смути се той от това, че разгадах плановете му. — Още в началото на разговора ти казах какво ме тревожи. Все още не ми е ясно как точно смята да ме удари Младен. Хайде стига глупости! — стисна дланта ми с две ръце той. — И двамата сме изморени и изнервени, приятелю! Ти си почини, докато си свърша работата… И пак ти казвам, на мен не ми дреме къде ще ме извикаш да си го взема.

Проследих го с поглед, докато се качваше в джипа. Вената на врата му пулсираше от ярост. Трябваше да му призная, че е голям актьор. С голям успех можеше да грабне „Аскеер“ за актьорско майсторство. Въпреки многобройните ми провокации, не успях да го накарам да си изпусне нервите пред мен. Което изобщо не ме радваше. Тепърва очаквах да ми сервира големи неприятности. Сам обичаше да казва за себе си: „Аз съм много отмъстителен, а и помня като слон!“.

ГЛАВА 16

Маджо не ми се обаждаше да ме притеснява, но бях сигурен, че изгаря от напрежение. Това бе нормално за всеки поръчител на убийство. По време на процеса на разработване на жертвата, поръчителят никога не се месеше и не търсеше информация. Прекъсваше контактите си с посредника си, за да не бъде установена връзка между тях в случай на полицейска разработка след евентуалното покушение. По принцип поръчителят никога не виждаше самите килъри. Това беше неговата застраховка при засечка. Ако бъдат заловени и проговорят, го отнасяше посредникът.

На мен ми беше пределно ясно, че в нашата ситуация бях улеснил прекалено много Маджо. Ако наистина убиех Пехливанов, то той просто трябваше да отстрани мен и така щеше да заличи напълно следите. Нямах никакво намерение да му пускам тази аванта. Бях рискувал достатъчно и смятах да се измъкна от цялата ситуация жив и здрав, при това с много пари. Осъзнавах, че това е напълно невъзможно, ако застрелям Пехливанов. Младен щеше да ме приканва на срещи, за да си взема останалите пари. Макар и да бях сигурен какъв щеше да е сценарият, предполагах, че щях да се поддам.

Точно в това беше и силата му. Винаги залагаше на човешките недостатъци и с това печелеше крайната игра.

След дълги размишления Пехливанов отново ме покани на среща. Този път в една автомивка на „Опълченска“, където открай време ходехме да си мием колите. Веднага усетих, че е напрегнат. Вероятно бе намислил план, който предварително знаеше, че няма да ми хареса. След като си разменихме малко любезности, той отпи от минералната си вода, покашля се притеснено и точно когато се готвеше да започне, някакво момиче разбута охраната и се хвърли на брата му.

— Жоро, къде се изгуби, миличък! — започна да го целува тя.

Той се смути, леко я отблъсна, като я побутна на съседния стол. Чак сега видях, че това беше Паулина. Едно от най-старите гаджета на

Поли Пантев, на която всички викаха просто Поли. Не се бе променила много. Русата й коса беше вързана, както винаги, на опашка. Беше с неизменните си очила, които носеше почти на върха на носа си и постоянно ги наместваше. Бе силно късогледа. Поли изобщо не можеше да се нарече красавица, но определено излъчваше голям сексапил. Навремето покойният Пантев я бе открил в собствената си дискотека „Алкатрас“ в Студентски град. Тогава бе едва 13-годишна, а той женен мъж с невръстно дете.

— Аз съм Поли — обърна се той към крехкото момиченце, обуто в изтъркани дънки и с евтино пуловерче, което кой знае защо беше седнало в служебното сепаре.

— И аз съм Поли — подаде ръката си тя без грам притеснение.

— Ебаваш ли се? — разсърди се не на шега Пантев.

— Не, наистина се казвам така. Може би ти се ебабаш? — подразни го още повече тя. — Не съм чувал мъж да се казва Поли!

— Всъщност съм Пантьо — кой знае защо реши да й разясни той.

— Ами, аз пък съм Паулина…

— С това трябваше да започнеш! — поуспокои се Поли.

— А ти защо не започна с Пантьо?

— Защото съм Поли — губеше търпение и се опитваше да излезе от глупавия тийнейджърски разговор.

— На Паулина е нормално да се казва Поли, но на Пантьо?… Всъщност за пръв път чувам такова име — изнагля съвсем момиченцето.

Пантев можеше да е голям злодей, но усети искреността в думите на малката, която на всичко отгоре едва ли знаеше кой е. Поръча й фреш, който тя веднага пожела да замени с голяма водка с обяснението, че е от квартал „Хаджи Димитър“. Сега на Поли му се изясни всичко. Това бе работнически квартал, в който момичетата най-бързо съзряваха и им се носеше слава на най-големите курви в София.

— Значи си наш човек? — обобщи Пантев.

Така започна връзката им.

Поли за кратко време облече новата си приятелка и тя важно обикаляше дансинга, събираше влажните погледи на всички бригадири и гордо сядаше от лявата му страна. Дясната беше запазена за Пехливанов. Поли не беше от хората, които обръщат голямо внимание

на жените. Бързо му омръзваха. А и беше съсредоточен върху кариерата, която по това време градеше със зъби и нокти. Но не обичаше обаче да губи инвестициите си. Като пари не бе вкарал в нея повече от триста лева, но смяташе, че й е предал ценни знания за живота, а и като се мотаеше около нас, според болния му мозък, бе проникнала и в организацията. Именно затова не смяташе да я преотстъпва на никого от конкурентните бригади.

Реши да я прехвърли на Пехливанов. Там разиграваха следната сценка: Пехливанов я убеждаваше, че я обича, а Поли само я използва.

Всъщност Паулина въобще не се нуждаеше от тези разяснения. Още оттогава беше нимфоманка, изобщо не подбираше с кого ще си легне. Нямаше значение с какъв социален статус е. Това, което Поли и Пехливанов не подозираха, а всички останали знаехме, бе, че още преди първата им среща в „Алкатрас“ бе минала през всички знайни и незнайни хаджидимитровски крадци и бригадири. След като се отдаде и на Пехливанов, единственото й учудване бе, откъде е разбрал Поли.

— Не мога да разбера как всеки път успява да разбере за нас? — дивеше се Паулина. — Не знам дали трябва да го правим пак? Заплаши ме, че следващия път ще ме пребие.

— Не се притеснявай, нали знаеш, че те обичам? И ще те пазя! — забавляваше се той.

— Но Поли ми се води сериозното гадже! — упорстваше Паулина.

— Но пак ти казвам, не те обича… като мен — опитваше се да я баламосва той и едва сдържаше смеха си.

На едно от гостуванията ни на оргиите, организирани от Жоро Илиев в хотел „Пири“ в Банско, Поли взе със себе си и Паулина. Жоро Илиев имаше навика всеки ден да докарва един бус с проститутки. Обикновено в началото на вечерта всеки си избираше по някоя, но призори вече не се знаеше кой с коя е. Паулина търпеливо изгледа почти цялата оргия. Накрая не издържа и попита Пехливанов:

— Що за хора са вашите приятели? Как така с лека ръка си разменят жените? Няма ли капчица ревност у тях?

— Те са над тези неща, миличка — веднага улови заблудата й. — В наши дни човек трябва да има по-свободни разбирания.

На Паулина това й трябваше. Още същата нощ мина през Жоро Илиев, Маймунека и Ники Близнака. Когато на другата вечер

пристигна новата смяна проститутки от София, Паулина се опита да се направи на ядосана:

— Мръсник, защо ме излъга? — нахвърли се тя върху Пехливанов с фалшива, добре изиграна ярост. — Изчуках се с всички приятели на Поли! Сега с какво съм по-различна от тези проститутки?

— С това, че Поли нищо не разбра — за пореден път я успокои Пехливанов.

В това време Поли приемаше поздравления от Жоро Илиев в другия край на голямата маса за „свежата придобивка“, която така любезно им бе подсигурил.

След Банско кариерата на Паулина излетя стремглаво нагоре. За кратко време Поли я назначи като стриптийзьорка в новия бар на сикаджиите „Тримата мускетари“. Отново категорично й забрани да му изневерява. Заблуждаваше я, че ще играе доверено лице в бара, за да разкрива игрите на другите си колежки. По познатата схема тя мина през Маргина и Димата, а накрая и през двамата заедно.

Често от бара пращаха момичета на частни партита като атракция. На едно подобно парти Паулина се бе завъртяла около наследника на покойния Андрей Луканов и съдружник на тогавашния премиер Иван Костов, вездесъщия Краси Стойчев. По това време той бе собственик на фирма „Трон“, която създаде мобилния оператор ОТКОМ (сега „МТел“).

Стойчев се бе влюбил безнадеждно в нея. Паулина прояви лоялност към бара и разказа на Поли за новия си обожател.

— Някакъв дъртак, Стойчев, иска да ме чука!

— Ти луда ли си да му откажеш, малоумнице! — разкрещя се той.

Имаше идея да я използва като подводница, за да го изнудва при случай.

— Не ми се сърди, миличък — превзето заяви Паулина, — но трябва да ти призная, че в момента имам ново гадже! Нали няма да страдаш и ще си останем приятели? — продължи наивката.

— Няма — едва се сдържа да не прихне, — но трябва да се пуснеш на дъртака…

— Обещала съм на новия ми, че няма да му изневерявам…

— И кой е щастливецът? — най-накрая излюбопитства Поли.

— Един мой съученик. Сега е много оборотно крадче в „Хаджи Димитър“ — това съвсем го сразили.

— Слушай, тъпа путко, — изпусна нервите си той. — Ако се пуснеш на онзи дъртак, най-много след месец ще ти купи кола.

— Че моят може да ми открадне още тази нощ! — ухили се победоносно Паулина.

Като последно оръжие Поли използва верността й към организацията, към която тя пламенно си въобразяваше, че принадлежи.

— Направи го заради фирмата!

Още на първата среща с Краси Стойчев Паулина не бе пропуснала да заяви, че има нужда от малка количка, с която да се придвижва.

— Каква марка си избрала? Защото аз смятах да ти купя едно БМВ.

— О-о-о, беемветата са много големи.

— Чакай малко, моето момиче, — притеснил се Стойчев, — има и по-малки беемвенца. Ще ти купя една тройка. Само ми кажи какъв цвят да бъде.

За зла участ новият й приятел й звъннал и й потърсил сметка, защо е напуснала квартала. Паулина на мига помолила Краси да я закара до „Хаджи Димитър“. По това време той се возеше в бял „Ягуар“. Шофьорът му беше бивша барета. Гологлав и доста зъл здравеняк. Като паркирали пред кафенето на крадците, всички се разбягали, помислили ги за поредния наказателен отряд от мутри.

— Видя ли какво направи? — тропнала с крак Паулина. — Подплаши приятеля ми! — с което окончателно отказала влюбеният Дон Жуан да се бори за любовта на 15-годишната тийнейджърка.

Заради провала с Краси Стойчев Поли я игнорира. Едва след година, след развода си с жена си, странно защо я потърси. Беше развил фобия, че на всяка цена трябваше да има второ дете, и то момче. Беше решил, че именно Паулина ще му го роди.

Акциите на девойчето отново скочиха. Месеци наред тя се изживяваше като бъдещата майка на детето му. Но поради вродената си глупост проигра и втория си шанс. Хвана се с един от бригадирите му. Наглостта й стигна дотам заедно с него да отиде в офиса му да иска благословия. Поли им я даде. В типичния за него стил лиши момчето

от всякакви приходи. Паулина живя с него почти година в страхотна мизерия и се опитваше да му бъде вярна. Въпреки всичко Поли до края поддържаше с нея някакъв особен тип странни, духовно извратени отношения, неприсъщи дори на жесток престъпник като него.

— Аз съм си тук — излезе от конфузната ситуация Пехливанов. — А ти къде се изгуби? Какъв е този пич с теб, който е забил нос в стъклото на кафенето?

Погледнах натам и видях рошав, мургав младеж, ограден от охраната на Пехливанов.

— Не го ли познаваш? Това е Стилиян Петров, футболист… новото ми гадже. Предлага ми да се женим.

— Май съм чел нещо за него — смънка Пехливанов, който не се интересуваше от футбол, и махна с ръка на охраната да го оставят.

— Ами… сигурно си чел, че направи голям трансфер в „Селтик“ — Шотландия. В момента живея там, при него.

— Значи е взел доста пара — изненадващо се заинтригува Пехливанов.

— Ами… нищо не е взел, той е голям глупак, но тепърва ще взема голяма заплата. Иначе мениджърът му Лъчо Танев му прибра всичко — каза Паулина, която явно беше запозната с всички подробности.

— Нормално — засмя се Пехливанов. — Лъчо бачка за Черепа, а онзи мрази да пуска аванта на малки гъзове — футболисти.

— Чудя се, Жоро — глезено се протегна Паулина. — Мъчно ми е за „Хаджи Димитър“. Някак си не мога да свикна в тази Шотландия, а и съм свикнала да бъда със сериозни мъже. А този, малкият, е голям лигльо.

— Абе, ти да не си ненормална! Още колко години искаш да прекараш на пистата? Дръж го тоя глупак… там ти е бъдещето — скара й се Жоро.

— Може би си прав. И без това ме слуша за всичко. А и вече поех контрол над финансите. Той знае, че съм била много години около вас, и смята, че мога да го предпазвам най-добре от навлеците, които искат да се докопат до парите му.

— Къде се запознахте?

— В БИАД. Докато танцувах на една маса. Знаеш ли колко странно, Жоро. Най-добрите ми приятелки първи ми завидяха и

започнаха да ми правят сечено. Опитаха се да ни направят интрига. Но този път постъпих разумно. Разказах му цялото си минало и той го прие.

— Я го покани момчето да се запознаем! - прекъсна я той. Винаги търсеше изгода във всичко и вече си представяше как оперира със свежите пари на Стилиян. Най-малкото можеше да препере през него част от кокаиновите пари на Поли.

С явно неудобство момчето дойде при нас. След като се запознахме, Паулина го отпрати. Смяташе, че разговорът, който водим, не е за неговите уши.

Пехливанов умееше да разговаря с жените чисто по женски. И сега, когато започнаха двамата да си вървят за милите си спомени, аз реших, че ми е време да се измъкна. Бях доволен, че отново забавяхме „размяната“ на гранатомета.

ГЛАВА 17

Сагата с гранатомета се протакаше и имах чувството, че нямаше край. Стуканьов ме потърси, за да ми каже, че Маджо ме кани на среща след един час в комплекс „Макси“. „Добре че не се налагаше да бия път до стадион «Славия»“ — помислих си аз. Бяха се отпуснали и с един час време, не както преди по тридесет минути. За пръв път накарах Тупана да мине през централния вход с новото ми БМВ седмица и пред смутения поглед на охранителите да затапим колите на Маджо, на които през три месеца им се сменяха регистрационните номера. Сега бяха с 0009.

За Маджо КАТ явно беше бащиния. Никой от охраната не посмя да ме накара да преместя колата. Колкото и да им беше любопитно, не можеха да разберат каква работа върша на Маджо, но със сигурност допускаха, че е най-черната, иначе нямаше как да си обяснят отношенията ни и дългите поверителни разговори по стаичките. Обикновено за една среща с Маджо чакаха с месеци.

— Как сме, колега? — подаде ми огромната си длан Бабаса, който чакаше пред вратата.

Забелязах, че на безименния пръст на дясната си ръка имаше халка.

— Да не си се оженил? — подкачих го аз.

— Знаеш, че човек дори и добре да живее, го прави — ухили се добродушният мъжага.

Видях, че от стълбището ни наблюдава новият шеф-охрана Вальо Военния. След секунди изчезна, а минута по-късно се появи самият Маджо.

— Защо не се качваш? — подвикна ми нервно, докато гледаше злобно Бабаса. Безспорно му беше неприятно, че си имаме приказка. А Вальо изпълняваше ролята на „ушенце“. Горе, на централната маса, се беше разплул Бай Миле пред кана червено вино.

— Сядай да хапнеш с нас! — ме покани на масата Маджо. — Я извикай управителя — грубо отпрати сервитьора, който бе дошъл да

ми вземе поръчката.

— За какво ти е управителят? — отпи направо от каната Бай Миле.

— Ей, така… дразни ме, че е разбрал за присъствието ни, а не идва да засвидетелства уважение!

Управителят — дребно човече със зализана назад коса, направи чупка почти над масата.

— Не сте идвали скоро, господин Михалев, липсвахте ни! — започна да сервилничи уплашен той.

— Не идваме, защото не готвите хубаво! - Маджо определено не се държеше така с обикновените хорица, но сега беше видимо в лошо настроение. — К’во ще ни препоръчаш да обядваме?

— Да приготвиме някое рибно специалитетче? — въртеше очи управителят.

— Тия ги пробутвай на пичките! — ядоса се отново той. — Ние сме обикновени селяци, искаме някаква проста храна. Да има селски вкус.

— Аз… не знам… — объркa се съвсем управителят.

— К’во не знаеш, бе? — удебели гласа си Бай Миле. — Ти да не би да си гражданин?

— Не съм — смутолеви човекът.

— Навремето ходил ли си по панаирите, събори… и там разни други?

— Ходил съм — примрял от страх промълви управителят.

— Помниш ли там кебапчетата и кюфтетата какъв вкус имаха? Кюфтетата с много лук, а кебапчетата с една специфична подправка. Е, такова едно плато ще ни донесеш! Искам да ни изпечеш хляб.

— Страхувам се, че не печем, господин Бай Миле… но ще го направим, ще го направим… — стресна се изведнъж от зловещия поглед, който му отправи Бай Миле.

— Ше го направите я, къде ще ходите! Иначе лично ще те гръмна в крака — попипа се по несъществуващия пистолет Бай Миле.

— Знаеш ли защо им се дразня на тия? — опита се да обясни Маджо, след като мъжът се отправи към кухнята. — Собственикът на комплекса, който е на един хвърлей от къщата ми и е залепен до хотела ми (имаше предвид хотел „Амбасадор“), ми отмъкна терена изпод

носа. А това, което най-много ме дразни, е, че се занимава с внос на памперси. А ние, с петрол, застраховане…

— …убийства… и па немаме такива пари… — обобщи тъжно Бай Миле.

— На теб, Милчо, все не ти стигат — сряза го Младен, който не искаше да допусне, че някой може да е по-богат от него. Какво стана по нашия въпрос? — смени темата рязко Маджо, като сниши гласа си.

— Чакам Пехливанов да се престраши да дойде да вземе тръбата.

— А ако дойде и само ти отвори багажника, като се заключи в джипа, к’во ше направиш? — включи се Бай Миле.

— Ще се направиш, че го оставяш, и ще го простреляш през задната седалка — реши да ми помогне в отговора Маджо.

— Няма да стане… там има кора — подсети го Бай Миле.

— Знаеш ли, че е най-разумно — замисли се за миг Маджо — да лепнеш едно специално устройство, което ще ти дам, след което да го взривиш дистанционно, което пак аз ще ти дам — ухили се доволно той.

— Не се наемам с такива неща. Откакто съученикът ми Момчил се самовзриви, нямам вяра на такива устройства.

За миг с Бай Миле се спогледаха съучастнически, след което дебелакът гръмко се разсмя.

— Мисля, че е време да му разкажеш, Младене!

— Не знам дали ще ти е приятно да го чуеш, Жоро, но Момчил Бенев не се самовзриви. Взриви го Женята, скрит в храстите с второ дистанционно.

Това ми дойде в повече. Женята и Момчил бяха доста близки и не намирах логика, защо Поли би му го поръчал. Момчил бе вярно куче, готов да даде живота си за него. Усетил смущението ми, Маджо реши да ме разбие докрай.

— Искаш ли да ти кажа кой е отговорен за смъртта му?

— Кажи ми — повдигнах рамене.

— Ти. Когато ми каза, че се занимава с взривове и го забеляза да обикаля около „Славия“, реших да се отървем от него. В случаен разговор с Поли му подхвърлих, че съм наясно кой му е бомбаджията. Поли взе, че се върза лесно. Убедих го, че Момчил е близък с Пехливанов и това го прави опасен. Винаги може да се подлъже от

него и като нищо да му заложи бомба, докато са на риба. На Поли по това време толкова и му трябваше. Веднага поръча на Женята да го извърти, което си беше своеобразна демонстрация за мен. Искаше да ми покаже колко бързо може да действа. Та… така, Жорко, с твоята информация и с моите интрижки пратихме Момчил в отвъдното.

— Що не пиеш едно уиски? — разведри обстановката Бай Миле. — Аз така правя…

— Наистина нещо много се бърза — успокоително ме потупа Маджо. — Я го погледни Бай Миле как се забавлява!

— А да знаеш що съдби съм променил! — взе се насериозно Бай Миле, докато примлясваше поредното кебапче от платото, до което ние с Маджо все още не се бяхме докоснали.

— Нямам нужда от уиски! А и Момчил беше мръсник — стегнах се аз. Всичко ми дойде доста изненадващо, иначе никога не бих показал слабостта си пред тези двамата, които ми заприличаха на кръвожадни изроди.

— Така те искам! — удари силно вече подпийналият Милчо по масата. — Ше трепеме наред!

— Стига, Милчо! — погледна строго Младен. И в типичния за него стил смени посоката на разговора. — Женята и Пехливанов знаят ли, че имам нова бронирана кола?

— Знаят — излъгах го аз.

— Е, и какво смятат за нея? Все пак я купих лично от германското правителство. Външният министър Йошка Фишер се возеше в нея. Бих казал, че е доста добра — наду се Маджо.

— Казаха ми, че си купил колата на Вальо Златев, шефа на „ЛукОйл“, и доколкото знам наистина той я взе навремето от германското правителство. Но при силен удар я усукал и понеже била застрахована в БулИнс, ти си го завъртял, че трудно може да се оправи, и си му я купил на безценица, като си преебал и съдружниците си Маргина и Димата, а сте платили тримата щетите от общата каса на застрахователната компания. А накрая колата си я прибрал лично ти. По физиономията на Маджо разбрах, че информацията от Крейзи е абсолютно точна. Иначе Женята и Пехливанов си нямаха и идея за новата S класа на Маджо.

— Слухове всякакви… вече не им обръщам внимание — махна с ръка той и отново промени темата. По-точно върнахме се на

първоначалната: За предстоящото убийство на Пехливанов.

— Струва ми се, че има вариант да му предадеш гранатомета и да не го застреляш — погледна ме подозрително той.

— Наистина не мога да ти дам гаранции — неволно изпуснах изречението, с което сам попаднах в капана.

— Ами тогава ми го донеси, за да го повредя, както се бяхме разбрали първоначално.

— Добре, но трябва да уговорим къде — реших да го завъртя така, както бях успял да извъртя Пехливанов.

— Нали ти казах да го дадеш на Рахмат.

— Не, няма да стане. Нямам му доверие. Или на някой от вас двамата, или нищо…

— Ок. Донеси го сега, тук — изненада ме Маджо. За разлика от Пехливанов, май не му пукаше. Въпреки това реших да блъфирам докрай.

— Тръгвам веднага, след половин час ще го донеса. Нали ще ме изчакате? — изправих се аз.

— Чакай малко — хвана ме за ръката Маджо. — Сега е петък. Какво ще кажеш за неделя? Вътре в стадиона, в съблекалнята, където се виждаме. Отвън няма да има охранители, но направо си влизай сам вътре, а Бай Миле ще дойде да го вземе — погледна той дебелака, който кимна, докато лапаше на големи залъци прясно изпечения хляб.

Стана ми много криво. Вече бях сигурен какво ми подготвят. След като усетиха, че няма да убия Пехливанов, веднага минаха на варианта да отстранят мен. На Маджо явно не му пукаше за стоте хиляди капаро, които ми даде, а искаше на всяка цена да притежава несъществуващия гранатомет.

— Даже вземи твоя човек с теб — хвърли поглед през прозореца към Тупана, който се въртеше пред колата ми. Бях напълно сигурен — щом настояваше и Тупана да дойде, нямаше да излезем живи от съблекалнята на стадиона.

— Ок, тъкмо ще ми помогне за тръбата — веднага се съгласих аз. — Не смеех да ти го предложа, защото мисля, че му нямате доверие.

— Глупости — излицемерничи Маджо. — Щом ти си го довел, сме го приели за наш приятел.

Младен явно ме подценяваше много, смятайки, че ще вържа на подобна постановка. Съгласих се само по една причина — исках да се измъкна невредим от ресторанта. Нямах представа дали Бай Миле не бе заложил някой от убийците си, който при отрицателен отговор да действа веднага.

— Хайде, тогава, до неделя — тупнах силно Бай Миле по рамото и стиснах ръката на Маджо.

Кожата му беше студена като на змия. Бай Миле дори не посмя да вдигне погледа си към мен. Гледаше гузно в масата и мачкаше с пръсти питка хляб.

Нямаше спор, че ми подготвяха началото на края.

ГЛАВА 18

Накарах Тупана да завърти колата през Студентски град, когато тръгнахме от комплекс „Макси“, за да се уверим, че нямаме опашка.

Имах нужда да се разходя, да си избистря ума и да анализирам какво да правя оттук нататък. Не ми се обикаляше надалеч, а най-близкото място бе Ловният парк до Зоологическата градина. За миг осъзнах, че изборът ми не е случаен. Така щях да си напомням, че „те“ все още ми дишат във врата.

За пръв път след близо десет години в организацията се замислих дали не трябва да я напусна. Поне за малко.

Докато търсех изход, получих есемес от Пехливанов, който ме канеше след час в кафе-сладкарницата на парк-хотел „Москва“. Усмихнах се на себе си. За кратко време станах най-каненият мъж на срещи. Но и той ми даваше само час време за среща. Една от основните причини, поради която исках да си почина от всичко, поне за малко, бе липсата на доверие и всеобщата параноя, която завладяваше всички.

Тупана се настани в сепарето при охранителите на Пехливанов, а ние с него на малка масичка в ъгъла, отдалечена от прозорците и с лице към вратата.

— Много мислих през последните дни, Жорка — със сядането започна да ме успива Пехливанов. — Ние сме заедно вече толкова години и изведнъж се оказа, че си нямаме доверие за някаква си тръба… която всъщност на мен изобщо не ми и трябва. Сигурно си чул, че от около месец се събрахме да бачкаме със Златан (имаше предвид Златко Баретата). Женята ни предложи. Иначе със Златан сме били само на „здравей-здрасти“. Може би сега неволята ни събра… И двамата сме отхвърлени отвсякъде и сме като самостоятелни бойни единици. А сам човек е за никъде! Златан се пробва да влезе в наркотиците. Докара Митко Малкия от Казанлък, с който, знаеш, че са стара партия, и се сдушил с Косьо Самоковеца. Откакто дойде НДСВ на власт, далаверата на Косьо на митниците приключи. И сега този

идиот иска да хване улицата. Използвал е Златан като маша. Пратили бригадите му да изчистят дилърите на Мето от улиците. Косьо явно е забравил, че Жоро Илиев все още му е шеф. Повикал ги да ги сдобри с Мето и им предложил да си делят улицата. Мето е дипломатичен мъж, а Косьо винаги се е насирал от Жоро. Веднага приели. Съгласили се и да изхвърлят Златан. Жоро открай време не го понася. Сега, като се събрахме със Златан заедно, директно се срещнах с Мето. Казах му незабавно да изплатят обезщетение на Златан за свършената черна работа. Той сам го оцени на 50 хиляди долара. Мето прие. Златко си взе парите и сега е доволен, че съм му помогнал. Точно около този случай се замислих дали да не си върна дрогата, която по право ми се полага. Лично аз нямам намерение да се занимавам. Знаеш, че открай време мразя тези неща. Но поне ще дам възможност на Женята и Златко да се изхранват. Повиках отново Мето на среща. Директно му заявих, че си искам това, което навремето му отстъпих. Той се сви като мишка, каквато впрочем си е. Увери ме, че няма нищо против. Седмица по-късно онова леке Косьо ми прати Дембо, който сигурно не си забравил, че ние подарихме на Мето — погледна ме Пехливанов, — да ни съобщи, че Косьо не бил съгласен да дели с нас улицата.

— Дембо какво общо има с Косьо? — най-накрая се включих след тирадата му.

— Нали го знаеш, че си е лека жена, търси силните мъже на деня. Усетил е, че Косьо е по-стабилен от Мето, и веднага е преминал към него… Т’ва е накратко, приятелю… — сръбна от кафето си Пехливанов. — Затова ще дам гранатомета на Златан и Женята. Косьо наскоро си купи като моя джип, само че по-новия модел и накичен с повече екстри. Иначе като бронировка са едно към едно. Тъкмо ще видя дали се возя в надеждна кола, или пък какво ще остане от мен, ако ме удари гранатомет — разсмя се кисело той. - Предлагам ти да хвърлиш тръбата през оградата на Женята. Само ми кажи кога ще идваш, за да предупредя охраната да не те застреля.

— Защо трябва да го прехвърлям през оградата? — леко го подведох аз. — И без това Женята не ме е канил на гости в новата си къща. Ако и ти се съгласиш да ме изчакаш вътре, направо ще го донеса.

В погледа му мярнах победоносен блясък.

— Ама разбира се, Жорка! Нямаш проблем, знам, че искаш да съм ти гарант… С удоволствие ще те изчакам.

Изимитирах колебание.

— Вземи го и него — посочи ми с очи Тупана. — Ще чака вътре при охраната, докато ние с теб и Женята може да пием по едно уиски. Смешно е да се притесняваш, приятелю! Златан, с който сме заедно от няма и месец, идва всеки ден на гости.

— Разбира се, че ще дойда — успокоих го аз. — Само ми кажи точен ден и час.

— Ами, в неделя удобно ли ти е? — изстреля думите си той, без да се замисля дори.

Трудно се овладях. В един и същи ден двете най-силни групировки ми предлагаха да ме убият по едно и също време, по един и същи начин, за едно и също нещо. При това и от двете страни настояваха да споделя последните си мигове с Тупана. Поне можех да избирам кой да ме убие.

Женята почти нямаше празно, докато коронният номер на Бай Миле бе да се провали. „Дали да не заложа на Милчо? — вътрешно се подсмихнах на собствения си избор. — Но дори и да се провалеше, ме очакваше другата среща!“

След като уверих Пехливанов, че ще отида, отново потърсих утеха в гората. Този път близо до парк-хотела. Докато се разхождахме из алеите, разказах всичко на Тупана. Той едва не припадна от страх. След около час вече имах готов план. Закарахме всички коли, които използвахме, на Горубляне да се продават. Щях тайно да пратя да ми докарат нови от Германия. Прибрах телефоните на Тупана и този на жена му. Страхувах се да не сложат новите карти, които им бях купил. Още същата вечер прибрах четирима бивши бригадири като охрана.

Категорично бях решил да се откажа завинаги от организацията и този начин на живот, и да започна на чисто.

ГЛАВА 19

Докато седях в изолация, времето определено работеше за мен. Убиха Женята, а след това един от най-коравите му вършачи Данкина. Явно Бай Миле се беше развилнял и действаше усърдно по схемата да остави Пехливанов без остриета. Привидно спокойния начин на живот, който водех, не ми допадаше. Очаквах рано или късно отнякъде да ми пратят килъри, Екшънът и напрежението бяха се превърнали в наркотик за мен и ми липсваха.

След смъртта на Женята потърсих Пехливанов. Както очаквах, ми се зарадва. Явно търсеше нов човек, който да постави като мишена пред себе си. Въпреки че Женята бе дал живота си за него, той нямаше милост.

— Направиха ми услуга, Жорка! Спестиха ми пари и куршуми. Наскоро разбрах, че той е убил Момчил — бях сигурен, че винаги е знаел, но в този момент не търсех спор с него.

Още в първите дни след смъртта му Пехливанов бе влязъл в конфронтация с жена му. Оказа се, че навремето го е убедил да внесе парите си при Пепи Амигоса. Сега жена му си ги искаше. А Жоро я уверяваше, че Женята ги бил изтеглил тайно, за да ги вкара в някакъв незнаен бизнес. Наскоро отново се бе сближил с Киро Малкия от Благоевград и сега бяха прибрали единствената останала ценност на Женята — брониранoто „Мицубиши Паджеро“, което преди време Женята бе купил именно от Киро.

Какъвто и да беше Женята, той безспорно имаше доверие на приятелите си и дори бе оставил паджерото на името на една от фирмите на Киро. Сега на Малкия му беше лесно да го приватизира. Добре че поне предвидливо бе приписал къщата на името на жена си.

За мое голямо учудване Пехливанов не ме потърси отново. След като не се появих в къщата, за да се отърве от мен, разбра, че не съм толкова тъп и реши да използва като щит Киро Малкия.

Маджо ме потърси няколко месеца по-късно. Беше ангажирал наши общи приятели от борбата, ако случайно ме срещнат, да ми

предадат покана за кафе, когато и където ми е удобно. Бях сигурен какъв е поводът. Наскоро в сградата на БулИнс бяха взривили Стоил Славов. Явно искаше да разбере кой стои в дъното на всичко и щеше да търси начин да изкопчи информация.

Затишието, което витаеше около мен, ме дразнеше. Животът на плъх, който се крие и чака, не ми беше по вкуса и видях в случая нова възможност да бъда отново в играта. Обадих се на Стуканьов да ни уреди срещата.

Всичко си беше постарому, същите коли, същите охранители, същите места за срещи. Крейзи ме въведе отново в културата стаичка на ресторанта на Славчо. Там ме очакваха старият Маджо и старият Бай Миле, все така добронамерени, както ги оставих последния път в ресторант „Макси“.

— Слушай… — убеждаваше ме Бай Миле, — ако сме искали да ти направим нещо, просто щяхме да го направим. Сто години съм в тоя занаят…

— Ние те ценим — допълваше го Маджо. След дълги увъртания стигнахме до същината на въпроса.

— Искам да знам кой ми уби приятеля? — просълзи се Младен.

— Докато отсъствах от сцената, се случиха някои неща, които трябва да ми обясните. И тогава смятам, че ще мога да помогна — дадох им малко време да разберат, че този път ще играят по моята сбирка.

— Айде, питай! — изрепчи се Бай Миле.

— Ако става дума за Женята и Данкина — прекъсна го Маджо, — ние ги отстранихме. Но така ти помагаме и на теб. Освен наши те бяха и твои врагове.

— По-скоро ме интересува как и защо убихте Косьо Самоковеца — и на двамата им стана ясно, че не съм готов да им дам никакъв шанс за оправдание.

— Тук аз нямам заслуги! — сведе виновно глава Бай Миле.

— Нали знаеш, че батко ти Младен е по интрижките? — опита се да разведри обстановката Маджо. — Косьо от доста години ми играеше по нервите. Докато контролираше контрабандата, не позволи да мине нито един мой тир. След като дойдоха моите хора на власт (говореше за НДСВ), му секнах кранчето.

— От Пехливанов знам, че си ходил при Жоро Илиев и си му казал да предаде на Косьо, че ще му изпиеш кръвта.

— Вярно е — възгордя се още повече Маджо. — Жоро му го предаде дума по дума и той дойде да ми се моли: „Батко Младене, искам да работим заедно…“ — нещо от тоя род… Изхвърлих го като парцал с думите: „Сега, когато всичко е в мои ръце, искаш да работим заедно. Къде беше през ония четири години, когато не пусна нито един мой тир?“ По-късно той сам ме улесни. Скара се с Маргина и Димата в „Ескейп“ и както се очакваше, те го понабиха.

— Некъв селски идиот… — разхили се Бай Миле — от охраната на тоя Клюн ли е, какъв е там… пресрещнал Маргина. Явно не го е разпознал. Казал му, че оттук не се минава. След като Маргина го сбутал, онзи го нокаутирал.

— Затова е станал боят — уточни Маджо, — остави вестникарските спекулации. Това е истинската версия. Димата и Маргина щяха да го оставят, след като го ступат, ако аз не бях разпалил интригата. Веднага пратих да подпалят „Висаж“, а нали знаеш, че „Висаж“ за Маргина е като на петела опашката. А и трябваше да се докаже пред квачката си.

— … онова гадно курве, Калканджиева! — изцепи се Бай Миле.

— Оттам нататък всичко се развиваше много лесно — Маджо погледна укорително Бай Миле. — Повиках Косьо и му казах, че му прощавам, дори им направих среща в „Хаят“ в Гърция с Доктора, на която им обещах, че ще ги върна в контрабандата. Нали знаеш, че той си имаше данъчни проблеми и го пратих в Холандия, докато уж му ги уредя. В същото време Маргина и Димата поискаха да платят на Стоил, за да организира убийството му. Стоил ги унижи съвсем, като им го направи като услуга, без да им поиска и стотинка.

— Той си беше направил сметката — обади се Бай Миле. — Въпреки че ни беше приятел, винаги ме е дразнел с това, че изнудва жените на жертвите си. Малко ли имоти и коли прибра от Ангелинка на Косьо? Дори в деня на смъртта си се возеше с неговото ауди.

— За Косьо няма кой да мъсти — намесих се аз.

— Така е — разпери ръце Младен.

— аз лично намирам логика да са Маргина и Димата. И двамата са много горди, а Стоил е прехвърлил границата. Показал им е, че

нямат структура за убиване, а отказвайки им пари, е демонстрирал, че е много по-богат.

— Жоро има право — хвърли ми одобрителен поглед Бай Миле.

— Няма логика да си изгустират застрахователната компания, като го взривят вътре — замисли се Младен. — Аз имам и други бизнеси и мога да я прежаля. Но на тях май само тя им остана. Я ми намери едно аналгинче, Милчо — хвана се за главата той. Личеше си, че смъртта на Стоил му беше подействала зле. — Забрави за онези, последните, 100 хиляди — каза той, когато Бай Миле излезе. — Имаш още толкова, ако разбереш кой е убил Стоил. Хайде, тръгвай сега… И да знаеш, това е между нас. Не искам Бай Миле да знае. И, моля те, за в бъдеще ми вярвай!

Така се озовах отново в средата на кошера при пчелата майка.

ГЛАВА 20

Първата ми задача беше да се добера до някаква информация за смъртта на Стоил и кой стои зад нея. Най-лесно беше да се докопам до Димата, тъй като след убийството на Поли той неколкократно търсеше начин да ме открие, за да ме вербува.

Не се учудвах, приживе Поли обичаше наляво и надясно да обяснява колко са добри неговите килъри. Вероятно е изсипал доста суперлативи по мой адрес и като нищо сигурно ми е прикачил поне няколко убийства. А сега Димата търсеше по най-бързия начин да събере екипи, за да възстановят позициите си с Маргина.

Димата беше доста хитър и опасен, и затова го избягвах. Обичаше да използва хората и след като му свършат работата, ги захвърляше като употребени носни кърпички.

В крайна сметка реших да се обадя на Крейзи и да го разприказвам. Сигурен бях, че щеше да ми даде някаква насока. Докато придружаваше Славчо цял ден по всички офиси из София, постоянно събираше информация за всички. Дори най-дребните и на пръв поглед незначителни подробности, които научаваше, винаги влизаха в употреба.

Разговорът с него този път потръгна трудно. Славчо му бе поставил задача да се свърже с любовницата му Мариета, на която преди година беше купил апартамент в Гърция и тя живееше там със сина си. Той я посещаваше през уикендите, но сега телефоните й бяха изключени цял ден и се бе притеснил.

— Сигурно се ебе някъде! — промърмори Крейзи при поредния неуспешен опит да се свърже. — Мръсна, гадна курва… — излезе извън контрол, което не беше присъщо за него.

— Защо я мразиш толкова бе, Сашко?

— Как да не я мразя. Аз си скъсвам гъза и нямам нищо, а тази пачавра само си отваря краката, и то много рядко, а получава всичко. Нали сме си говорили как стоят нещата с ебането при Славчо… На всичко отгоре шефът й купи нов апартамент на „Джеймс Баучер“. В

стария, както ти сам установи, живея аз — намигна ми Крейзи. — Но ако си мислиш, че е безплатно… много се лъжеш. Като сватбен подарък Славчо ми даде пари да й платя наема напред за шест месеца. След като изтекоха, гадната кучка веднага дойде да поиска за още шест. Отидох при Славчо, но той ми каза да се оправям. Можел да помогне да я убеди да плащам месец за месец. Единственият ми кяр от нея е служебната тойота, която карам. И то само защото тя не я хареса и поиска новия КАУ 4… Дано да ти приседне от толкова ебане!… — изпсува в телефонната слушалка Сашко, ядосан, защото отново нямаше връзка. После се обърна към мен с предан поглед: — Кажи с какво мога да помогна шефе?

— Чудя се с какви момчета разполага Димата в последно време? — подхвърлих нехайно аз. Видях недоумяващия поглед на Крейзи и реших да му обясня. — Димата е много амбициозен и подозирам, че той е убил Стоил. Като нищо утре може да посегне на Маджо или на Славчо — подплаших го аз, като му пуснах тази муха.

— аз мога да ти кажа веднага кои момчета използва Димата — с готовност прошепна той.

— Ами казвай де, какво чакаш?

— Фиката — победоносно ме погледна той.

Серафим, или Фиката, както го наричаха всички, беше мой кадър. Навремето го взех от спортното училище, беше още в дванайсети клас. Направих го инкасатор на покермашините, които по това време контролирах. Беше интелигентен и схватлив и имаше голямо желание да се издигне и забогатее. Проблемът му бе, че е много разсеян, постоянно забравяше по нещо от инструкциите ми и правеше големи гафове. На всичко отгоре хлътна по някаква курва, която макар и петнайсетгодишна, имаше зад гърба си цял футболен отбор и все от национали.

Серафим с гордост разказваше, че първият мъж, когото забърсала, бил националът Петър Хубчев, когато била едва на тринайсет. След като Хубчев заминал да играе в Германия, засуканата мацка се утешила в обятията на Илиян Илиев, който по това бреме се подвизаваше в „Левски“. Когато и той си уредил трансфера в Португалия, съкрушената Петя разбрала, че на футболист вяра не може да има, и решила да мине част от най-близките им съотборници и приятели.

Самият аз не разбирах, защо едно невръстно девойче се чувства разочаровано от връзките си, предвид че двамата бяха семейни, но ме учудваше хъса, с който прескачаше от един на друг. Връзката им със Серафим беше много особена. По времето, когато се мотаеше със Серафим, за пореден път бе забила юношеския национал Косьо Мирчев, който иначе играеше в ЦСКА.

Сама признаваше пред Фиката, че е временно с него. Този път смяташе, ако младият просперираш Мирчев успее да си уреди трансфер в чужбина, да се омъжи за него. Фиката, който й се представяше като известен престъпник, макар че понастоящем бе инкасатор, се явяваше нещо като резервен вариант. „Футболистите често се контузват и се прощават с кариерата си!“ — успокоила го тя. Сега Серафим чакаше звездния си миг и денонощно стискаше палци Мирчев да се контузи.

Някъде около тази история реши, че парите, които му давам, не му стигат и прецени, че е време да действа солово. Изнудил някакъв обирджия на апартаменти в Орландовци, откъдето, между другото, бяха и двамата с Петя. Заплашил го, споменавайки моето име, и като глоба му взел току-що откраднатия телевизор. Точно по това време бях довлякъл Тупана от село и го ползвах като охрана, а Крейзи ми беше шофьор. В стремежа си да се доказват пред мен изпортиха Фиката. Разбира се, това ме подразни малко: все пак Фиката развеждаше Тупана из София, докато свикне с големия град.

А Крейзи, който познавах още от войниклъка, тогава се мотаеше пред Военна болница и уреждаше отпуски с известен травматолог, сега бе дошъл на работа при мен именно с препоръките на Фиката.

Преди няколко месеца Славчо го накарал да пази вратата, докато една от сервитьорките му духала в служебната стаичка. В присъщия си стил Крейзи се заговорил с някакви познати. От дума на дума не се усетил как се е придвижил до другия край на ресторанта и пропуснал жената на Славчо, която нахлула в стаичката и го заварила със свалени гащи в сюблимния момент. Вбесеният Славчо го изхвърлил на мига.

Една вечер изгладнелият до смърт Крейзи се заговорил в едно кафене със съкварталеца си Фиката. Решили да играят партия и да оберат магазин на „Дондуков“. По план Фиката трябвало да хвърли във витрината стара метална кофа, докато Крейзи, който се явяваше каратист, ученик на Бойко Борисов, да обезвреди пазача.

Планът обаче им се провалил и двамата избягали, съпроводени от изстрелите на пазача, в родния Орландовци.

Разказвайки ми този случай, Серафим искаше да изтъкне смелостта на Крейзи. Но за мен си беше най-обикновен психар, а тази му проява съвсем затвърди мнението ми. Въпреки това се смилих и го взех. Беше време, в което безразсъдните хора се ценяха.

След случката с телевизора Фиката изчерпа търпението ми и още повече загуби доверието ми. Накарах Крейзи и Тупана да го затворят в един апартамент и да го пребият. Исках да ги накарам да се почувстват гадно за това, че са го изпортили, и да им стане ясно, че и те не са застраховани от същата участ.

— Жоре, какво става? Защо ме бият? — разкрещя се Фиката, като ме видя да влизам в стаята.

— Използвал си моето име да глобяваш крадци.

— Съжалявам, Жоре! Просто се нуждаех от пари.

— За да ги дадеш на онзи боклук, Петя ли? — бях пламнал от ярост аз.

— Да — виновно сведе глава той. — Можеш ли да ми простиш?

— Само ако я зарежеш. Искам да се стегнеш и да работиш!

— Не мога, Жоре! Обичам я… — проплака Фиката.

— Знаеш, че ти предстои влизане в казарма. Ако я зарежеш, ще ти платя да не влизаш. Но ако продължаваш да упорстваш, ще платя да те пратят на някоя гранична застава — заплаших го аз.

— Тя е любовта на живота ми… — пламенно отговори Фиката, като пропусна знака ми към Крейзи и Тупана да започнат отново боя.

Фиката се търкаляше по земята под безмилостните шутове на другарите си. Почти останал без въздух, шепнеше в транс: „Обичам я! Обичам я!“

Разбрах, че няма да успея да го измъкна от лапите на Петя. Трябваше да го изгоня. По това време в организацията имахме железни правила за изгонените.

— Ще те пусна да си ходиш, ако покажеш как Петя ти прави свирки върху този дезодорант — взех от масата дезодоранта на Тупана и му го подхвърлих. Фиката не се подвоуми. Яростно започна да облизва флакона под смаяните погледи на колегите си.

— Не ми хареса как се справи със задачата — прекъснах го. — Я донеси четката от тоалетната! — подвикнах на Крейзи. — Искам да си

забиеш дръжката в гъза — наредих му аз.

— Ама, ако го направя, нали ще ме пуснеш? — започна да се пазари той.

— Ще те пусна.

— Добре, но искам да ми обещаеш.

— Обещавам ти! Започвай, иначе отново ще те наредя да те бият.

Фиката така здраво се надяна на четката, че нямаше нужда да я придържа. През годините често ми се е случвало да присъствам на подобни сцени, когато наказвахме грешници като него. Идеята беше след напускането на организацията да държат езика си зад зъбите. Този тип унижения пред свидетели ги караше да си мълчат, в противен случай това се превръщаше в коз срещу тях. Понякога дори ги заснемахме.

Това с четката ми беше достатъчно, за да го пусна. Взех телефона му и го подарих на Тупана като законна плячка. Оттогава няколко пъти бях срещал Фиката. Работеше в склад за месо, заедно с баща си като транжировач.

— Фиката е обикновен месар бе, Сашко! Откъде го прикачи на Димата?

— Този Серафим ще излезе голям хитрец — погледна ме сериозно Крейзи. — Мисля, че работи там просто за прикритие. Иначе разполагал с много пари, а и ти си го знаеш, не може да си държи езика зад зъбите. Похвалил се е на мои познати, че бачка директно за Димата.

— Я стига си се правил на конспиратор — ядосах се аз. — Кажи ми откъде извади тая конспирация? Кои са ти познатите?

— Кирчо, племенника на Славчо… нали са съученици с Фиката. Славчо го направи управител на хотел „Лилия“ в Златни пясъци. Знам, че Фиката често гостува в хотела, докато Славчо отсъства от страната. Мои хора от персонала ми подхвърлиха, че са се заграждали с курви и кокаин по два-три дни.

Похвалих Крейзи и го отпратих. Това ми беше достатъчно. Знаех как да се оправя бързо с Фиката. Нали все пак аз го вкарах в занаята.

ГЛАВА 21

Срещата със Серафим се разби съвсем според очакванията ми. Двамата с Тупана влязохме в склада. Забелязахме, че докато останалите бачкатори бъхтеха здраво, Фиката беше приседнал в единия ъгъл, отпиваше от бутилка кола и играеше някаква игра на телефона си. Пребледня, като ни видя. Имаше неприятни спомени и от двама ни.

— Така ли бачкаш бе, Фика? — попитах го аз.

— Жоре, тук съм за прикритие! — потвърди думите на Крейзи Фиката.

— А онези пичове как се навиват да работят вместо теб?

— Освен че им оставям цялата си заплата, им давам по някой лев отгоре — ухили се глуповато той.

— Ще те чакам след малко на изхода. Трябва да се поразходим. Имаме да си говорим за нещо важно!

— Ама, Жоре, нали няма да ме биеш? — проплака той.

— Стига да не ми дадеш повод.

— Моля те, обещай ми, обещай ми! — разрида се той.

— Знаеш, че не обичам да ти давам празни обещания. Всичко си зависи от теб.

Десетина минути по-късно Фиката се настани в колата ми. Освен Тупана с мен водех и Муерте — един от новите ми охранители. Беше мелез — баща му египтянин, майка му българка. Вманиачен културист. Последния месец му бях отпуснал пари за химия и сега мозъкът му се бе размътил напълно. От години Тупана си биеше хормона на растежа, който увеличаваше хипофизната жлеза. Понеже не разполагаше с достатъчно пари, си купуваше от най-евтиния — руско производство, за който се говореше, че го изолирали от трупове. Муерте бе заложил на нещо още по-силно — животински хормон, който биеха на състезателните коне. И двамата изпадаха в странни състояние под въздействието на тежката химия. Определено се чувстваха много

изнервени. За зла участ Серафим се оказа край тях точно в такъв момент.

Тупана отби колата в близката горичка до Зоологическата градина. Беше съвсем близо до склада на Фиката.

— Казвай, Фика, с какво се занимаваш? — подкарах го веднага аз.

— Пласирам контрабандни дискове на „Славейков“ — разтрепера се като лист той.

— Ок, значи изобщо не си се променил! Ако се сетиш нещо, аз съм наблизо — затворих вратата на колата аз.

След десетина минути Муерте гордо ми донесе диктофона, който оставих да запишат изповедта му. Фиката обясняваше с подробности как продавал хероин за Тони Клюна. Били се запознали чрез брата на Клюна, Стоян. Добре знаех, че братът на Клюна се казва Камен и затова кимнах на Муерте да повторят сеанса.

— Шефе, той е на умирачка, но иска да говори с тебе! — дойде след малко той.

— Какво му направихте?

— Аз само го душа, но не знам защо му потече кръв от ушите — въртеше очи учуден съвсем затъпелият Муерте.

— Доведете ми го тук, в храстите!

За около двайсетина минути Фиката беше станал неузнаваем. Дрехите му омазани с кръв, очите му полузатворени и подпухнали, а на гърба му, под разкъсаната фланелка се виждаха следи от юмруци.

— Искал си да говориш с мен? Слушам те!

— Жоре, аз бачкам при Пепи Щангата! — това вече ми прозвуча по-достоверно.

Щангата беше един от най-близките хора на Маргина и Димата. Прекара доста години като обикновен портиер в офиса. В последно време явно бършеше нещо сериозно, защото се мотаеше с S класа и около него имаше охрана. Сам наричаше себе си Фюрера. Беше нисък, русоляв тип, изглеждаше почти като двойник на Големия Маргин. Напоследък все по-често чувах, че прави опити да пробие в бизнеса с хероин.

— Какъв си му на Щангата?

— Вършач, Жоре — чистосърдечно си призна Серафим.

— Е, и какво си свършил досега?

— Доста неща — заби поглед в земята той.

— Не ме мотай! Говори с имена, за да не потретим сеанса!

— Застрелях някакъв си Руснака във Велико Търново.

Знаех за случая и му повярвах, тъй като бе в типично неговия гафаджийски стил. Този го бяха простреляли пред дома му, след което се довлякъл сам до болницата. Само ненавременните действия на лекарите не можаха да го спасят.

— И знаеш ли защо трябваше да го убиеш?

— Нямам никаква идея! Аз съм просто наемник.

Аз обаче знаех. Преди време същият този Руснак беше измамил Димата при някаква житна сделка. Месеци по-късно джипът на Димата, управляван само от шофьора му, гръмна на път за дома му. Поли беше още жив и Младен убеди Димата, че това е негово дело, изпълнено от Женята. След повече от година, докато бяхме в една дискотека, Димата дойде и се извини на Женята и Пехливанов заради случката. Разбрал, че бомбата заложили някакви „болярски“ гъзари.

Затова сега набързо вързах нещата.

— Аз раних и брата на Клюна, Жоре!

— И това е нормално за теб — бях чул, че бяха стреляли по него с автомат. И там се беше провалил. Малкия Клюн се беше измъкнал с дребни наранявания.

— Има ли нещо, което да си свършил като хората?

— Да, отнесох с картечница главата на Тошко Матов. Обърках го с Джамов — прехапа устните си Фиката.

Това съвсем ме втрещи. Тошко Матов бе съдия по борба, а синът му — най-добрият приятел на Фиката. Често дори преспиваше в дома им. Чичо Тошко беше един от най-добрите хора, които познавах. Бе му помагал за какво ли не.

— Ти това за постижение ли го смяташ бе, боклук? — заудрях го. Тупана и Муерте скочиха да помагат, но аз им креснах да се прибират в колата.

— Ти си виновен, Жоре! — присви се от болка, но гласът му чак стържеше с твърдите си нотки. — Ти ме направи такъв! Биеше ме и ми се караше за всичко… Унижи ме по най-гнусния начин…Въпреки че отдавна не работя за теб, всеки миг гласът ти кънтеше в главата ми… Преследваше ме… на всяка крачка го чувах! Бях ужасен, че мога да

направя грешка… че няма да си доволен от мен… и пак грешах… Ти беше моят идол… И моят кошмар!

— Никога не съм те карал да убиваш! — едва успях да кажа, потресен. Тази изповед ме смаза за секунди.

— А как да си върна уважението, след като ме накара да си забия четка в гъза? Имаш ли представа как съм се чувствал след това?

— Това не го ли направи заради Петя? — в този миг ми се искаше да не се чувствам виновен.

— А на теб кой ти дава право да се изживяваш като Господ? И да предопределяш съдбата ми. Петя можеше да бъде всякаква, курва, боклук… парцал… Но това си беше мой избор.

Фиката беше прав. Бях го унищожил заради шибаните правила на организацията, които така стриктно спазвах. Не беше виновен и за смъртта на Тошко Матов.

Бях проследил вестниците. Същия ден, докато в едната зала Тошко Матов провеждал тегленето на борците за предстоящото републиканско първенство, в съседната зала Джамов играел футбол с приятели. Фиката чакал притаен с картечницата на близкото кръстовище да излезе черната S класа на Джамов. За зла участ пръв от залата излязъл Тошко Матов с неговия колега Янчо Костадинов, който наскоро също си купил подобен черен мерцедес. Предложил на чичо Тошко да го хвърли до вкъщи, вместо да се влачи с градския транспорт. Вероятно моят глас отново е прокънтял в съзнанието му и с един откос е отнесъл главата на Тошко Матов с убеждението, че е изпълнил задачата и Джамов вече е на оня свят.

Нямаше за какво да го виня. Това беше една голяма ирония на съдбата.

Част от нашия прокълнат свят, в която аз бях въвел Серафим Антонов — Фиката.

Стегнах се. Моментът не беше подходящ за сантименталности. Все още ми липсваше основната информация — кой е убил Стоил.

— За какво ти е да знаеш, Жоре — след кратко мълчание промълви Фиката. — Стоил не ти беше близък. Ще ме предадеш ли, ако ти кажа?

— Ти вече ми разказа достатъчно неща, за които мога да те предам. Знаеш, че няма да го направя — успокоих го аз.

— Димата го организира — отговори с пълно безразличие.

— Ти откъде знаеш?

— Димата бе поръчал на Пешо да ме доведе, да се запознаем. Опитваше се да ме нахъса да поема поръчката за Бай Миле — изненада ме Фиката.

— Нямах идея, че и Димата е искал да се отърве от Милчо.

— Аз си замълчах, но Пепи Щангата каза, че с него ще е много трудно. Бай Миле бил голям професионалист. Тогава Димата се ядоса и се изпусна: „Той и Стоил беше голям професионалист, а излетя с асансьора с триста!“ Явно беше дрогиран, сякаш говореше на себе си. „Голяма работа беше този Стоил“ — и това го повтори на няколко пъти. — Беше изчислил всичко, без едно, че аз и Маргина построихме сградата на БулИнс и предварително определихме кабинетите на всички. Маджо се спаси, защото се отказа от собствен кабинет. А Стоил с удоволствие се намести в този над моя и на Маргина. Бяхме монтирали подслушвателни в стената на кабинета му и месеци наред слушахме как изсипва злоба срещу нас. Обясняваше на приближените си, че наближава краят на „тия боклуци, на които тъпча главите им сега“.

— И ти си сигурен, Фика, че това Димата го каза пред теб? — попитах го внимателно аз. Не можех да допусна, че играч от класата на Димата можеше да си позволи да говори така.

— Заклевам се, Жоре!

Знаех, че Фиката нямаше откъде да знае тия подробности, ако някой не му ги беше казал, а и едва ли имаше чак такова въображение, за да ги измисли.

— Пускам те да си ходиш — сложих ръка на рамото му. — Кажи ми само кой е сложил взрива. Съмнявам се Маргина и Димата да са се наели лично с това!

— Нямам идея… разказах ти абсолютно всичко, което знам — надигна се тежко от земята Фиката.

Гледах го как бавно се отправи към изхода на горичката, с отпуснати рамене, сякаш половината свят се бе стоварил върху плещите му. Стоях дълго бреме така в храстите с другата половина, върху моите рамене. Цялата мръсотия започна да ми идва в повече.

ГЛАВА 22

След случката със Серафим намразих организацията до смърт. Вече имах конкретен план какво да направя с нея. В началото, когато я създавахме, идолът ми беше италианският кръстник Тото Риина — най-жестокият мафиот, който по онова време смятах за справедлив мъж. Сега се възхищавах от Антонио ди Пиетро — човека, провел операция „Чисти ръце“ и вкарал Риина зад решетките. Нямах намерение да се обвързвам с никого. В момента можех да осигуря преднина на всеки от големите, но не виждах никакъв смисъл.

Ако останеше Пехливанов, щеше да се самозабрави напълно. Просто така бе устроен.

Ако подарях окончателната победа на Маджо, нищо нямаше да приключи. Параноята щеше да го кара да си измисля нови и нови врагове.

Бях мислил и върху Големия Маргин. Простоват селски мъж, с когото трудно се комуникираше. Претендираше за справедливост, но всъщност не понасяше да има партньори. Определено искаше да покори върха и да остане сам там.

Безспорно най-гаден беше Димата. Не му беше чужд нито един мръсен номер. Поръчваше убийства само по необходимост или поне вярваше в това. Беше изключително амбициозен и предпочиташе да смаже враговете си, но да ги остави живи, за да се наслаждава на агонията им.

Жоро Илиев отдавна не пееше в хора. Въпреки всичките легенди, които сам развиваше за себе си, беше голям страхливец. От години знаеше, че Маджо и Бай Миле са убили брат му, но нямаше ни най-малко намерение да отмъщава и дори да се конфронтира с тях. Преди време на среща с Пехливанов му бе обяснил житейската си стратегия: „Не обръщай внимание на Лимоните, приятелю! — така Илиев наричаше сикаджиите. — Девета година се опитват да ме убият, но аз просто се пазя, без да им отговарям. Рано или късно те ще се унищожат сами!“ Впоследствие наистина се оказа пророк. Когато

предадох разговора им на Маджо, той не обърна внимание на последното изречение, а се хвана за Лимоните.

— Малкия Черешар — поклати злобно глава той, — е забравил, че лимонът е кисел плод!

Освен гузната съвест имах и други причини да унищожа СИК, защото именно в това се състоеше конкретния ми план. Смятах да я разбия на парченца.

Докато чакаше да разбере кой е убил Стоил, Маджо се бе опитал отново да привлече на своя страна останалите си живи съдружници. Поканил вкъщи Димата и Маргина, и им пуснал записите, които навремето бях направил на Поли, въпреки че ми се бе заклел в детето си, че ще са само за негово ползване.

Беше им обяснил, че като е отстранил Поли, е спасил и тях. Засега им беше спестил кой е правил тези записи, но ги бе уверил, че същият човек е внедрен при Пехливанов.

Димата, от своя страна, веднага след срещата изтичал при Пехливанов и го предупредил да се пази от къртица. Пехливанов на мига заподозря мен. Не че имаше кой друг да е. Предателството на Димата определено ме раздразни. Ако не се пазех внимателно заради доносничеството му, за кратко време щях да стана храна на рибите в язовира под имението на Пехливанов. Затова реших да започна от него.

Уредих си среща с Маджо и му преразказах, доколкото сметнах за нужно, разговора със Серафим. Когато чу репликата на Димата, че Стоил е изхвърчал с триста, и като разбра, че са го „слушали“ месеци наред, Маджо се хвана за сърцето и приседна.

— Тоя Димчо, тоя Димчо… — замърмори той. — Не съм очаквал от него такова нещо!

Нямах милост към него и веднага го нападнах, задето е пуснал записите.

— Толкова ли си загубил позициите си, че смяташ да настройваш съдружниците си със стари записи. Не помисли ли, че ме поставяш под смъртна заплаха. А нали се кле в детето си?

— Ама аз… исках само да ги ориентирам. Мислех ги за заблудени — промърмори той, докато се държеше за сърцето. Беше пребледнял. — Мислех да ти дам едни други записи, но вече ти нямам доверие! — хванах се за слабото му място аз.

— Повярвай ми, никога повече няма да сбъркам! Какви са тия записи? Искам да ги чуя на всяка цена! Ще ги платя.

— Момчето, от което взех тази информация, е записал Димата.

— Колко пари иска за записите? — скочи като ударен от ток Младен и съвсем забрави, че само допреди минута сърцето го стягаше.

— Трийсет хиляди евро — казах на посоки аз. Докато чакахме да ги донесат, Маджо започва да разсъждава на глас.

— Чудя се кого ли са накарали да постави взрива в асансьора на Стоил. Пешо Щангата веднага би се навил, но не смятам, че са му се доверили. Той е много прост, винаги може да объркa нещата. Дааммм… — продължи да говори на себе си Маджо. — Няма начин да не е Баджо…Той познава много добре сградата и макар да не е професионалист, е верен до гроб на Маргина. Би се съгласил да го направи и без пари. Пък и то какво сложно има? Дават му да лепне машинката на асансьора, като спират преди това камерите… Само той ще да е бил — съвсем се нави Младен.

Замислих се, имаше известна логика в думите му. Благой Мишев, който всички наричаха Баджо, работеше около десетина години при Маргина. Бе започнал като обикновена охрана. Отскоро се возеше в брониран „Мерцедес Пура“. С пилотна БМВ седмица, пълна с охрана. На всички бе ясно, че за тези екстри плаща Маргина. А Маргина не обичаше да си хвърля парите на вятъра. Явно и той като Пешо Щангата бе свършил нещо важно наскоро.

За разлика от Маджо запазих тези си разсъждения за мен. Прибрах тридесетте хиляди евро и преди да си тръгна, му споменах:

— Ще чуеш на записите как Димата казва, че не можеш да ебеш. Разказва, че отдавна си импотентен и си сложил протеза.

— И к’во точно каза? — заинтригува се Маджо.

— „Погледнете в панталоните на Маджо, стои му постоянно надървен. Което не е нормално. Със сигурност е от протезата!“ Разказа също как си припаднал навремето, когато Поли ти е дал виагра да я пробваш.

— Ех, аз мисля, че ти разказах за този случай. Не съм припадал… Не ми понесе… А Димата какво толкова се интересува от моя сексуален живот? — изнерви се изведнъж той. — Скоро ще му покажа кой какво може! — закани се Младен, нещо нетипично за него.

Смятах, че съм го наковал достатъчно срещу Димата, и си тръгнах, като го оставих да се тормози, отдавайки се на параноята.

ГЛАВА 23

Маджо бе полудял от напрежение и любопитство и караше Крейзи да ми звъни и да ме пита за записите. Искаше час по-скоро да ги получи. Всичко стана спонтанно и сега нямах абсолютно никаква идея, откъде да му измисля тези записи. Чудех се дали да не накарам някои от моите хора да импровизират, но Маджо разполагаше със записи за кой ли не и не беше трудно да сравни гласовете. И за това бях помислил. Щях да му обясня, че Димата си е преправил гласа, когато говори за убийство, и почти бях сигурен, че номерът щеше да мине. Освен това залагах много на факта, че човек по-скоро вярва на лъжите, отколкото на истината. А при Маджо това не се случваше рядко. Бях му показвал снимки на съвсем невинни хора — съученици на Тупана от забутаните села в неговия край, с обяснението, че са вършачи на Женята. Надявах се да не се опита да ги търси и убие в пристъп на параноя. Едва се сдържах от смях, когато виждах сериозното му изражение и чувах думите му, че ги познава и ги е виждал как дебнат, след което прилежно заключваше снимките в сейфа си.

Една случка ми помогна да се измъкна временно от цялата история със записите. Крейзи ми звънна вечерта и ми каза, че следобяд отвлекли сина на Венци Стефанов. Маджо и Бай Миле ме чакали в ресторанта на Славчо, ако мога да отида спешно, „… ако не мога, пак! — така наредил Маджо“.

Вечерният час на Маджо бе настъпил, но явно проблемът наистина бе сериозен, за да е толкова настоятелен.

Заварих ги в стаичката. Изненадващо за мен Бай Миле бе напълно трезвен, но похапваше разни мезета, докато Маджо вече се бе матирал. И въпреки това, като ме видя, ми предложи уиски. След като му отказах, сам доля чашата си до ръба с кехлибарената течност.

— Нали разбра за какво те повикахме? — разлигави се той. — Можеш ли да ни помогнеш? - продължи, без да изчака отговора ми.

— Не виждам как.

— Е, тогава аз ще ти обясня. Сигурен съм, че това отново е по поръчка на Димата… Този човек иска да ме разруши. Това е типично в негов стил, да тормози близките ми, за да ме намразят… Иска да ме остави без приятели.

Изобщо не бе далеч от истината.

— Все още не разбирам каква ще е моята роля?

— Сигурен съм, че Кирчо Малкия и Пехливанов участват в партия с Димата. Ходи при тях… сега, веднага — разпенява се Маджо, като пръскаше слюнки — … и им кажи да пуснат момчето… иначе ще ме принудят да подкарам техните близки.

— Чакай малко бе, Младене — изтръгна се от мълчанието си Бай Миле. — Как така ще го пращаш да им казва да го пуснат. Те щом веднъж са се навили да го вземат, значи са си преценили нещата. Само ще объркаш всичко още повече. Ще вземат да се ядосат и да убият сина на Венци.

— Мий, к’во да правим тогава? — разтърси главата си Маджо. — Нали на теб ти плащам да ме спасяваш от такива работи — нахвърли се сега върху Бай Миле.

На Милчо му стана неприятно.

— Добре де, ей го и Жоро е тук! Двамата ще измислим нещо…

— Нищо няма да измислите — ядоса се още повече Маджо. — Сигурен съм, че са го отвлекли от онази банда на Шаки. Куките ми докладваха, че бачкали за Киро Малкия. Така че вече всичко ми е ясно. Димата е пуснал поръчката, Киро я е организирал.

— Има логика — обади се Бай Миле. — Брежанеца е изгладнел в последно време.

— Жоро, ти нали познаваш тази бандичка? — вторачи се в мен Младен.

— Знам ги, но не съм ги виждал, откакто умря Поли. Преди му вършеха дребни услуги.

— Добре… след час тук ще пристигнат 500 хиляди лева. Ходи ги намери лично, така ще прескочим Киро Малкия. Дай им парите и доведи момчето. Какво се чудиш? — удари с юмрук по масата той. — Имат сметка да ги вземат. Ако успеят да измъкнат от Венци повече, ще трябва да ги делят с Брежанеца и Димата. А така ще кажат, че се е измъкнал сам. Аз няма да ги предам - съвсем се въодушеви той. — А тези 500 хиляди им ги давам не защото не мога да ги намеря и избия, а

просто защото са имали дупе да го направят. Аз уважавам смелите хора. Знаят, че стоя зад Венци, и въпреки това са го направили.

— Нема да стане така — прекъсна го Бай Миле. — Аз съм сигурен, че Димата няма да им вземе нищо. Той просто иска да те нарани. А Киро най-много да им влезе на партия в печалбата. Разбери бе, Младене, не си в положение да налагаш условия.

Маджо запали цигара, облегна се назад и запуши мълчаливо. След няколко минути блъсна бутилката с уиски и чашата от масата, пребърка джобовете на сакото си, накрая изсипа в дланта си няколко хапчета и ги изпи. Стана, отвори вратата и поръча на охранителите да му донесат от кухнята някаква вечеря.

— Не ми се връзвайте — каза той, докато довършваше порцията агнешко? — Уморен съм… бесен… и алкохолът ме свали! Най-много ме притеснява в тази ситуация един човек, за когото досега не говорихме. А се познаваме с него от двайсет и пет години.

И двамата с Бай Миле го зяпнахме в очакване да чуем за този „познат“.

— Маргина е! К’во ме зяпате? — ядоса се той. — Димата няма да посмее да направи такова нещо без него.

— Значи работата ще отиде много на зле — направи кисела физиономия Бай Миле. — Тоя, като се запъне, е като магаре на мост. Не можем да го пробием по никакъв начин.

— Наистина е много твърд — съгласи се Маджо. — Аз още утре мога да пратя да дръпнат Мария (съпругата на Маргина). Но той като нищо ще прежали и нея.

— Дай да вземем гадната курва, бе! — подсети го Бай Миле.

— Жени ли?

— Е, па нали я обича?

— Малко си поизостанал с информацията, Милчо. От доста време има нова любовница, а Жени я кара да правят тройки. Преди време ми обясни, че така искал да се излекува от любовта си към нея. Даже ще му направим услуга, ако я отвлечем.

Бай Миле повдигна рамене с безсилие, аз мълчах и следях разговора, а Маджо отново се отпусна назад. Намести цигарата си в любимото си цигаре и бавно, с наслада засмукваше и изпускаше дима, докато явно обмисляше какво решение да вземе.

— Досега говорихме само глупости — разцепи тишината накрая той. — Все пак това си е синът на Венци и той решава какво да направи. Ако допуснем някоя щуротия и убият момчето му, цял живот няма да ни прости. Ти го чу днес, Милчо — обърна се към дебелака. — Иска да си плати откупа, без значение какъв е. — Знаеш ли, че Венци няма една стотинка? — обърна се към мен Маджо.

— Не знам.

— И аз до днес не знаех — напъха втора цигара в цигарето. Разрева се и ми разказа, че имал в банковата си сметка само 22 хиляди евро. Така че парите за откупа ще му дам аз.

— Да бе, и аз много се учудих — намеси се Бай Миле. — Къде са му парите на Венци?

— Много нашироко живее и ще ти обясня точно къде са му — издуха дима Младен. — Само къщата му струва около 500 хиляди евро. Къщата на любовницата му е около 150–200 хиляди. Купи на жена си и дъщеря си от „Софийски имоти“ през Тошко Добрев апартамент на „Патриарха“ и някакви магазини. Направи и един голям склад на Околовръстното. Той върви добре, но вътре са загробени много пари. Ще му трябва доста време, за да ги избие.

— Аз едно не мога да разбера — продължи да упорства Бай Миле. — Що като няма нищо, е купил на сина си най-новия S1.

— Милчо, ти забрави ли, че тоя S1 струва 3 лева, бе? Както всичките му коли впрочем. Нали знаеш, че той и досега вкарва коли двойници от Европа.

— Д’еба и дебелака — изпсува по адрес на Венци Бай Миле, сякаш съвсем забрави проблема му. — Откога го моля да ме включи в бизнеса с тия коли, а той ми казва, че не се занимава вече.

— Престани с твоята алчност, Милчо! — скастри го Младен. — Стана късно — погледна часовника си той. — Трябва да се прибираме. Хайде да тръгваме и утре на обяд ще се срещнем тук отново и пак ще го мъдрим. Помисли все пак върху варианта да им занесеш лично 500 хиляди лева.

Успокоих се малко, че Маджо бе забравил въобще за записите сега, а и никак не ми се искаше да му давам обяснения. Кимнах и излязох.

На другия ден Крейзи ми звънна, за да ми предаде, че Маджо е отменил срещата. Потърси ме чак седмица по-късно. Този път се

видяхме на стадион „Славия“. Бай Миле отсъстваше.

— Венци снощи е хвърлил откупа от влака, но синът му още не се е прибрал. Как мислиш, дали ще го пуснат?

— Нямам идея.

— Аз мисля, че не — каза примирено той. — Вече ти казах, че ударът е срещу мен. За жалост, момчето ще умре заради това.

— Защо даде парите на Венци, а не се опита да заловиш онези?

— Не мога да му се бъркам. Става въпрос за неговия син. Ако беше за моето дете, знам как да постъпя. Всеки баща преценява сам за себе си. Още повече, Димата така е измислил нещата, че и в двата случая Венци да ме намрази. Не мога да не му призная на това гадно копеле, че е цар на мръсните номера. Не сме се виждали скоро, че да ти разкажа какво точно стана. Пратих Венци да целуне ръка на Маргина. Мислех, че ще го омилостиви. Само че той отговорил, че няма нищо общо с отвличането. Пратих го при Пехливанов — Венци се помолил и там, но и онзи отрекъл да има нещо общо. Аз бях извадил информация, че Бойко Борисов е пратил Цолов, КОС-аджията, при Пехливанов да му каже, че не го интересува колко пари ще вземе за сина на Венци, а просто после иска да залови някой виновен.

— Бойко не ти ли е вече приятел? — изненадах се аз.

— Не — изкриви лицето си в злобна гримаса. — Последния път, като идва у нас, моите хора ме възпряха да не го пребия. Нещо много си е повярвал напоследък… Въпреки това поддържаме някакви контакти заради общия ни бизнес. Но пращам Бай Миле да контактува с него. Въобще не искам да го виждам.

За миг се усети, че ми е казал повече, отколкото трябва, и отново по стар обичай рязко смени темата:

— Виж сега! Дай да се уговорим нещо конкретно. Вдигам офертата за Пехливанов на 300 хиляди евро. Ако успееш, ще си приспадна капарото, което съм ти дал, и ще ти изплатя останалото. Така че всичко е в твои ръце. Действай! Сигурен съм, че ако го отстраним, Маргина и Димата ще спрат да се бунтуват. Но, аз няма никога да им простя… — процеди през зъби той. — А, а щях да забравя… — върна ме той от вратата. — Опаковай записите и ми ги прати тези дни по Сашко!

— Няма проблем! — побързах да се измъкна.

ГЛАВА 24

Притиснат от новата оферта за главата на Пехливанов, а и за записите, след кратък размисъл реших да отида при него. Разказах му в общи линии за офертата на Младен и замислихме план как да се скрие и да приберем парите му.

Срещнахме се с Димата, който с особена радост обеща да разгласи цялата история как Маджо по най-левашкия начин се е разделил с 300 хилядарки. Нямах намерение да сътруднича нито на Пехливанов, нито на Димата. Макар и притеснен от обстоятелствата, продължавах да следвам плана си по унищожаването на омразната ми организация. Мислех после да се покрия за известно време и злобата на Младен щеше да ескалира върху Димата и Пехливанов. Ако успееше да се справи с тях, вече щеше да мине на директен сблъсък с Маргина, който засега все още стоеше в сянка.

След като не успяхме да извъртим Маджо, Пехливанов, който същата вечер излезе от импровизираното си изгнание, ми направи среща в Текила бар.

— Трябва да се скриеш, но няма да е за дълго — направи се на загрижен той.

— Какво имаш предвид с това „няма да е за дълго“?

— Киро Малкия е взел оферта от Димата. Смята, че скоро ще успее да приключи с Бай Миле. Влязъл му е в дирите.

Пехливанов умираше да се прави на много осведомен и в стремежа си да се показва не успяваше да запази тайна. Смяташе, че ако не ме информира и Бай Миле умре, никой няма да му признае колко е бил навътре в нещата. Беше от онези, които ако изчукаха някоя пичка и не се похвалеха, не го брояха за чукане.

Киро Малкия наистина успя. Разстреляха Бай Миле и хората му като кучета. Най-странното беше, че бях ходил стотици пъти в „Славия“, но така и не разбрах, че Бай Миле прекарва повече от времето си трийсетина метра по-надолу, в ресторанта, над който, между другото, се намираше част от администрацията на футболния

клуб. Един-единствен път се бе изпуснал пред мен, когато ми натресе Радослав, човека, който после пропя, че съм му поръчвал убийства. Тогава ми бе казал: „Ела в ресторанта да те запозная с едно момче!“ — но като го попитах в кой ресторант, явно се усети и поиска адреса на офиса ми, за да го прати директно.

Най-интересното в цялата история бе, че Бай Миле умря от собствения си план. Преди време бе обсъждал с Димата как смята да убие Пехливанов в имението му на язовира. Щял да използва хора, преоблечени като полицаи.

Димата се възползва от замисъла и месец по-късно го стовари с пълна сила върху нищо неподозиращия Бай Миле.

Седмица по-късно бях на рождения ден на Пехливанов в Текила бар. Празнуваше го за пръв път след смъртта на Поли. Смяташе, че след убийството на Милчо проблемите са му приключили. Беше решил, че Младен е вече беззъбо куче. Гордо се разхождаше с изрязана фланелка и показваше напомпаните бицепси пред гостите си. Мина покрай мен за „наздраве“, намигна ми и ми прошепна:

— Голям майтап! В деня на убийството бях взел една от най-скъпите компаньонки на „Визаж“. Ама ти, всъщност, я знаеш бе, тази, Ирен Онтева. За лош късмет, не можах да си намеря хотел, всички бяха заети. Накрая се изнервих и реших да я оставя. Точно се спускахме от Симеоново и ни спряха маскирани полицаи с автомати. От тях разбрах, че е убит Бай Миле. Записаха данните на всички в колата — разхили се той. — Дори ми мина яда, че не успях да си намеря хотел, но поне си осигурих алиби. Иначе кой знае колко щяха да ме мотаят по разпити.

Продължи да се перчи при другите си гости. Само след минута към мен се приближи Наско Чолев, БОП-аджия и голям шпионин. С него се знаехме от спорта. От години бе близък на Пехливанов и често му осигуряваше полицейска информация. Направи опит да ме подпита за хора, които най-малко ме интересуваха. Не че и него го вълнуваха особено, но беше вече професионално изкривяване. Определено беше подпийнал, а знаех, че не носеше на алкохол.

— Ти какъв го играеш сега, там в БОП-а?

— Никакъв… въпреки че съм подполковник. Даже се пазят от мен. Като заговорят нещо сериозно, ме пращат за кафета. Мен Бойко ме мрази открай време и сега търси начин как да ми удари балтията… Д’еба и корумпираното му копеле! — изпусна се Чолев. Явно изобщо

не се усети, защото направи признания, които никога не бях очаквал от него.

Разказа ми, че като отишли на огледа веднага след сигнала за убийството на Бай Миле, него го оставили малко настрана. Докато обикалял, видял група ученички пред ресторанта на входа. За да демонстрира дейност, ги заразпитвал дали не са видели нещо.

— Ние идваме често тук — отговорили му те. — И знаем кой е убитият.

— Че защо ще идвате тук? — попитал ги Чолев, който беше голям пуритан, и веднага решил, че Бай Миле налита на ученички.

— Опитваме се да вземем автограф от Бойко Борисов, който от време на време идва да обядва с този чичко.

Чолев се зарадвал на мига, че ще изкара компромат за Бойко. Но един от колегите му също чул разговора.

— Много сте малки! Нищо не сте видели! — отпратил ги той.

След близо час слушане на идиотските истории на Чолев се измъкнах незабелязано от рождения ден. Въпреки смъртта на Бай Миле Маджо си оставаше фактор и бях сигурен, че никога няма да ми прости. Щеше да ме преследва докрай. Знаех обаче слабото му място — нуждаеше се постоянно от актуална информация. Милчо беше основният му източник. Сега, колкото и да ме мразеше, щеше да се нуждае от мен.

Сигурен бях, че скоро щеше да ме потърси.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно Маджо наистина се обади.

В последно време много често се събирахме със стария ми приятел Митко Бретона, който наскоро се бе върнал от Унгария.

Бретона бе дошъл да търси процент от всичко, изкарано от петрола. Навремето му направиха постановка — обвиниха го в убийство, което не бе извършил, и го принудиха да емигрира в Унгария. Преди да напусне страната, управляваше петролната фирма, която Маджо наследи и превърна в „Интерпетролиум енд партнерс“. Знаех, че Младен ще разбере за тези срещи, не че на тях си говорехме нещо особено. Бретона го наричаше „дамска курва“ и казваше, че ако му попадне, ще го ебе. Публична тайна беше, че Маджо доста се страхуваше от него.

Затова не се учудих, като чух гласа му в слушалката:

— Разбрах, че си намерил нов приятел, Жоро!

— Да не би да ревнуваш?

Младен се разсмя пресилено.

— Искам да знам дали не ми подготвя нещо.

— Смята да прати руснаци в чужбина да те намерят — наплаших го аз. Бретона наистина всяка вечер разправяше подобни врели-некипели, но аз ги приемах по-скоро като пиянски брътвежи.

— А нещо друго? — подмина репликата ми Маджо, сякаш не му пукаше.

Знаех, че отново трябваше да стана ценен за него, за да не ме преследва, и затова реших да се целя в най-слабото му място.

— Маргините ми предлагат да свидетелствам, че си ми поръчвал убийства.

Това, разбира се, беше пълна измислица.

— Благодаря ти! Ще се обадя да се видим и да се реванширам, като се върна — затвори неочаквано той, без да ми даде възможност да кажа каквото и да е било.

Нямах си и на идея, че с това изречение наистина разруших организацията.

Година по-късно арестуваха Маргините точно със същата постановка. Не се съмнявах, че именно аз неволно я подсказах на Маджо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.